

ΑΦΘΟΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

περιηγήσθαι τον Μύθον.

APHTHONII

SOPHISTÆ

Progymnasmata.

FRANCISCO SCOBARI

Interprete: cum Notis ex Com-
mentariis Hadamarij.

Eiusdem APHTHONII FABVLAS nunc
primum in lucem prolatæ.

Edition noua à P. S. I. aucta & recognita, & ad APFT

usum studioſa iuuentutis accommodata.

Ex Librino sum

de Marcoussiaco

PARISIIS

SEBASTIANVM CRAMOISY,

Regis & Reginæ Regenisi

Architypographum

Et

GABRIELEM CRAMOISY.

viâ Iaco-

bæ, sub

Ciconiis

Apud

M. DC. XLVIII.

CVM PRIVILEGIO REGIS.





BARCINONENSIS
REIPUBLICÆ CON-
sulibus vigilantissimis,
FRANCISCVS SCO-
BARIVS, S.P.D.

*V*perioribus mensi-
bus, cum mibi mor-
bi perutacria vocē,
ac vires, non tamen
iuandæ iuuentutis
cupiditatem ademisset, Consules
Vigilantissimi, statui ex eo tempo-
re farciendo amissæ orationis incō-
modo, quamdia vitæ aliquid in
ā zj

me supereret, nauare, & commi-
taris semper aliquid, quo, & prodes-
se possem iuuentuti, & de vestra
magnificentia ac republ. bene me-
reri. Nam & vobis, quorum be-
neficiencia tempore difficillimo sub-
lenatus essem, non aliquam saltem
grati, & memoris animi significa-
tionem dare, iniquum admodum
& impium mihi videbatur: &
unde toto vitæ cursu mea commoda
comparasse, non eodem quicquid
in me esse facultatis resundere,
hominis esse iudicabam improbi,
& ingratii, & à communihomi-
num societate vitaque abhorrentis
Querenti mihi igitur quianam
operis possem suscipere, iuuentuti
quidem fructuofissimum, meis an-

rem viribus minime impar, ecce
Aphthonij Sophistæ progymnas-
matasēe obtulerunt instituto meo
accommodata adeo, nihil ut prius
mihi suscipiendum putarim. Est
enim corpus quidem ipsum opuscu-
li perpusillum: ut veluti fricium
breu traicellu tranari queat: sed
tamen, si utilitatem spēciles, mare
spatiosissimum, quod varias regio-
nes longè latèque alluit: tranquil-
lum tamen, & pacatum: ut in eo
vel ab imperiis nautis nauigari
possit sine periculo, discique ars na-
uigandi. Continet enim rhetorica-
rum exercitationum genus, quod
sua facilitate iuuentutem velut
manu dicit ad struendam forman-
dāmque orationem. Et quanquam

leue est discentibus rudimentum,
principia tamen oratoriæ facultatis
ornamenta complectitur. Quo lu-
bentius eius è Græco conuerzionem
suscepimus, ne deformata eius li-
belli facies cupidum eloquentiæ le-
torem ab eius studio remoueret.
Nequeverò me ab instituto versio
quedam deterruit, quæ circumse-
rebatur Rodolphi Agricola, ma-
gnifico sanè & plausibili nomine.
Adeo enim plerisque locis parum
Latina est, & à Græco tamfæde
aberrat, vix ut credam Rodol-
phum Agricolam virum eruditissi-
mum eam conuerzionem legisse
unquam, ne dum attigisse. Itaque
haud mirum si Maria quidam Ca-
tanus Aphthonum, capitans, us

ipse proficitur, innumeris locis ediderit. Iam verò castigatione contentus fuisset, si vel boni interpretis seruata fide cum auctoris sensu congrueret vel emendatoris frusta versioni intermixta, non centonum rhapsodiam efficerent potius, quam orationem æquabilem: quam quidem studiosus eloquentiae adolescens scribendo posset imitari. Quamobrem cum iniquo animo paterer libellum iuuentuti admodum necessarium Latinī sermonis venustate adhuc carere, animum ad eius versionem commentationēmque adieci. Versionem ut ad umbilicum perducere, sicut aduersa valetudo: commentationem item minimè sicut,

Nam me infabule meditationem
ingressum, vel ad finem eius pro-
gymnasmatis progressum potius,
tanta vis morbi oppressit, ut spem
omnem cum conatu de manibus
extorserit. Cessigitur vultus mor-
bi magnitudine, & captam com-
mentationem inuitus abieci. Cum
autem in Aphthonia è Græco con-
uertendo, & commentatione fa-
bulæ tantum studij collocassem,
quantum vix unquam illa alia
in re, non potui quin de eius li-
belli editione cogitarem. Cudi igi-
tur curauit tanta diligentia, quan-
tam maximam adhibere potui,
morbo doloribusque confectus: ut
si quid mendipræter ea quæ à no-
bis post editionem sunt animad-

uerja , fortè reperietur , eneruatae morbi magnitudine attentioni aequum sit tribui . Iam verò cùm hoc quicquid est lucubrationis , utilitatis publicæ causa suscepimus , utque grati in nobilissimam banc ciuitatem , & memoris animi testimonium aliquod extet publicis consignatum literis , ut in vestro nomine appareat , longè aequissimum est : ut quorum captum est auspiciis , eorum auctoritate munitum , mordicantium respuat calumnias . Quamobrem hoc munusculi , quando maiora dare prohibet valetudo , magniscentissimo nomini vestro dicamus , vosque obnixè eramus , ut in lucem vestro septum nomine exire

*patiamini : ut cum omnes intel-
ligent utilitatis publicæ amato-
res vobis placere , nostram indu-
strialam probent , ipsi maiore conatu
& studio quam nos , iuuentutis com-
moda persequantur. Valete Pa-
tres Reipublicæ vigilantisimi.*

*TESTIMONIA VETERVM
Scriptorum, de Aphthonio, Theo-
ne & Hermogene.*

De Aphthonio ex Suida.

A P H T H O N I U S Sophista scri-
psit in Hermogenis attem Progym-
nasmata.

Ex Scriptore Græco anonymo.

Ex Vaticana Biblioth.

Progymnasmata quæ Hermoge-
nes Tarsensis ad duodecim reuoca-
uerat, produxit ad quatuordecim
Aphthonius Antiochenus.

*Ex interprete vetustissimo Græco
M.S. Aphthonij apud V.C. Au-
gustinum, Archiep. Tarragon.*

Progymnasmata Aphthonii præ-
posita sunt Hermogenis, & cæterorum
Progymnasmatis; quia diluci-
diora, & facilius percipi possunt.
Nam cum Hermogenes & cæteri

zis argumenti scriptores , absque
exemplis de illis præcepissent , vici
sunt obscuriores: Aphthonius vero ,
cùm præcepta dilucidè & emendatè
tradidisset, eaque exemplis illustras-
set , iudicatus est iis qui hanc artem
ingrediuntur, accommodatior. Scri-
pserant autem Progymnasmata sex-
centi, quos apud Suidam legere licet,

Ex eodem interprete.

*Epigramma Græcum de Aphthonij
Progymnasmatis.*

Εἰ σοι ἡ πολεμίη φίνος τῷ δόσι ἐμπάρε Συμφ.,
Μήσι γέγονασθαι Αφθονί παλέθη.

Idem Latinè.

Sitibi Rhetorices sedet ingens men-
te cupido,
Assidue in manibus sit liber Aph-
thonij.

*Ex Tabo Magistro , & Eusta-
tio , de eodem.*

Thomas Magister in Atticismis

Hunc Aphthonium citat, ut Dialegi
Atticæ, id est, omnium græcarum
elegantissimæ, & emendatissimæ ob-
seruantissimum. Eustathius item in
Homèrum huius testimonio ali-
quando utitur, ut genus aliquod
elocutionis græcæ rectè & elegan-
ter dici confirmet.

DE HERMOGENE.
*Ex Philostrato Lemnio in Sophi-
starum vitis.*

HERMOGENES, quem Tarsus
extulit, natus quindecim annos, eo
gloriæ processit, ut Marcus Impera-
tor eius audiendicupiditate inflam-
maretur. Proficisebatur autem Mar-
cus ad illum audiendum, atque eius
disputatione delectabatur. Admira-
batur autem illius facultatem, cum
ex tempore dicebat. Itaque donabat
illum splendidis donis. Corrobora-

tamen ætate illam dicendi facultatem sine villa manifesta caussa , aut morbi vi amisit. Vnde occasio data inuidis irridendi illū. Dicebant enim verè ab Homero verba, *alata nomi-
nari*, cùm ea tanquam pennæ Her-
mogenie excidissent. *Quin & Antio-
chus Sophista illudens*, hæc dicebat:
Hermogenes inter pueros senex : in-
ter senes puer. Forma autem dicen-
di, quam præsente Marco institue-
rat , talis erat: Venio ad te rex, ora-
tor, sed pædagogœ indigens : orator,
ætatem maturam exspectans. Multa
huiusmodi disputabat. Mortuus au-
tem est cùm esset summa senectute.

Ex Suida, de eodem.

Hermogenes Tarsensis , cogno-
mento Scalper, Sophista, quem au-
duuit Musonius philosophus, & Mar-
cus Imperator. Floruit magna inge-
nii celebritate, Marco imperante : in

quo prudentia ætatem superabat. Is
cùm vigesimum & quartum ætatis
annum ageret , sine ulla manifesta
causa, aut corporis imbecillitate, à
seipso mutatus , mentem amisit : ita
ut quidam ipsi illudderent, dicerént-
que, Hermogenes inter pueros se-
nrex : inter senes puer. Natus autem
circiter decem & octo annos, scripsit
rheticam artem quam in manibus
omnes habemus: De statibus librum
vnum, De Ideis libros duos, De Cœ-
leſyria , duos. De quo Philostratus
Lemnius hæc scribit ,

*Hæc inferitur à Suida totus ille lo-
cus ex Vitis Sophistarum Philo-
strati: post quem locum hæc addit:*

Sed cùm mortuus esset, eius corpus
dissectum suisse aiunt, atque inuen-
tum eius cor hirsutum villis , magni-
tudinéque inusitata

*Scripsérunt Commentarios in Her-
mogenem multi clarissimi viri*

Vt Metrophanes , Sopater , Sy-
rianus . Marcellinus , & alij multi ,
quorum fragmenta cum Commen-
tariis istorum circumferuntur : Ar-
chiepiscopus etiam Sardianus , & Io.
Doxa patri , cuius item Commenta-
rios audio exstare apud istos *et ceteros*. Qui si quando prodierint in
lucem , hanc disputationem reddent
illustriorem ,

*Ex Anonymo auctore Graeco
Rhetorica.*

Ars Hermogenis totam vim , &
Occultatem Rhetoricæ cōpletebitur.

*Quos auctores fecutus est Hermo-
genes in artis huīus explicatione.*

M. Tullius tres Rhetorum quasi
sectas distinxit , quæ in honore &
pretio olim fuerunt. Vnam discipu-
lorum , quæ ex artibus discipulorum
cognoscetatur : Alteram Aristote-
lis

Iis atque eius sectatorum : Tertiam,
quæ ex vtrisque conflata , ea , quæ
commode dici videbantur , in suas
artes contulerat . Huius ultimæ scri-
ptores , securus est potissimum Her-
mogenes , ac præsertim Hermago-
rā , Dionysium Halicarnasseum , Mi-
nubianum Phœbammenonem , Apſi-
nem seniorem , & Aristidem Quin-
Etianum . In disputatione de ſtati-
bus Minubianum & Phœbammo-
nem expressit , ut ait Tzetzes ; Ideis
verò Dionysium & alios , ut Aristi-
dein . Quid si Methodum *τέλοντα*
aliter tradidisset , (ut scribit au-
tor quidam anonymous Græcus
Rhetorice) Apſinem planè expeſ-
ſisset .

T A B V L E
 P R O G Y M N A S M A T V M
 Aphthonij, & Theonis, & Her-
 mogenis, interprete
 Prisciano.

PROGYMNASMA XIV.

- | | | |
|----|--------------------------------------|---|
| 1 | <i>Fabula.</i> ἡ μῦθος. | } |
| 2 | <i>Narratio.</i> διήγησα. | |
| 3 | <i>Chria.</i> χείρα. | |
| 4 | <i>Sententia.</i> γνώμη. | |
| 5 | <i>Refutatio.</i> απαρτίζει. | |
| 6 | <i>Confirmatio.</i> καταπλήσια. | |
| 7 | <i>Communis locus.</i> κοινὸς τόπος. | |
| 8 | <i>Landatio.</i> ἀγχώνωσις. | |
| 9 | <i>Vituperatio.</i> φίρεσις. | |
| 10 | <i>Comparatio.</i> σύγκρισις. | |
| 11 | <i>Ethopœia.</i> ἴδομιλα. | |
| 12 | <i>Descriptio.</i> ἐκφεγοσία. | |
| 13 | <i>Thesis.</i> θέσις. | |
| 14 | <i>Legistatio.</i> ἵψεις εἰσφορά. | |

		<i>Fabula exordio.</i>
		<i>Narratio, Narratione.</i>
		<i>Cbris.</i>
<i>Similia partibus oratio- nis.</i>	<i>Sententia.</i>	<i>Confirmacione.</i>
	<i>Refutatio.</i>	
	<i>Confirmat.</i>	
<i>Progr- mna- mata,</i>	<i>Locus communis Epilogo</i>	
	<i>Similia toti o- rationi.</i>	<i>Laudatio.</i>
		<i>Vituperatio.</i>
		<i>Comparatio.</i>
		<i>Ethopœia.</i>
<i>Neutri similia:</i>	<i>Descriptio.</i>	
		<i>Thesis.</i>
		<i>Legislatio.</i>



FABVLA { **Narration-**
 consitat. { **cūla ficta.** } { **cui Exordiū** { **Propo-**
 { **Admonitio** } { **respondet** } { **sitione.**
 megalitis. { **Reddi-**
 { **tione.**

Apologos scripsit primum Hesiodus, de accipitre ex insinua. Quintil. lib. v. cap. xj. Post Esopus plerique de quo Philostratus in imaginib. ex Phornutus de natura Deorum: in utroque enim eadem leguntur, in fine. Post fabulas finxere, Homerus, Hesiodus, et apud Latinos Ouidius.

Narra- tūcula. dīnqua.	Circumstantia quibus dilata- tur, vj. megalitis.	Quod narratur { Factum. præcipue ut { Dictum.	Personæ negotiorum. Res. negotia. Causa. ainiq. Locus, nūc. Tempus. gestis Modus. nūc.

SENCE CHRI^E
SENTE^N.
vivere TI^E
o^Eto partibus
constant.

Exordium, breui lau- } dicit
dans eum qui aut } dans
} fecit.
(εγκριπτον.)
Narratiuncula brevis } facta
dilatans aut } dicta
(επεξεργασια.)
Appro- } dicti } eis Ratione.
ba- } aut } in & aīia,
tio. } facti
Contrarium Rationis.
(επεριστατικη.)
Simile. εγκριπτον.
Exemplum. επεξεργασια.
Testimonium veterum.
(μαρτυρια των αρχων.)
Epilogus brevis, iterū } dicti.
laudans auctoreis } aut
(επιλογη βεργασια.) } facti

	<i>Exor-</i>	<i>Vitu-</i>	
	<i>dium.</i>	<i>perās</i>	<i>auctore Narrationula.</i>
	<i>rago-</i>	<i>lau-</i>	
	<i>mu.</i>	<i>dans</i>	
			<i>Narrationula tota) (membratim proposita,</i>
			<i>nō oratī.</i>
			<i>(Obscurum) (manifestum, oratī.</i>
			<i>āmbarū.</i>
			<i>(Improbabile) (probabile, mbarū,</i>
			<i>poteſt, dñsant.</i>
	<i>Ca-</i>	<i>Quod fieri</i>	
	<i>pita</i>		<i>non potest, dñsant.</i>
	<i>quib.</i>		
	<i>dis-</i>		<i>Repugnans</i>
	<i>pu-</i>		<i>(Contrarium) (consentaneum,</i>
	<i>tan-</i>		<i>ādānōnqor. āvōnōnqor.</i>
	<i>tur.</i>		<i>(Indecorum) (Decorum, ἀpēnt.</i>
	<i>vj.</i>		<i>āpēntic.</i>
			<i>(Inutile) (utile, ὑπήρχον.</i>
			<i>āpēnton.</i>
	<i>Epilogi.</i>	<i>sexagitans</i>	<i>auctorem Narrationula.</i>
		<i>approbans</i>	

*Exordium, de supplicio quod debetur viro
sacrilego.*

*Contrarium eius criminis quod insecta-
murus.*

*Expositio criminis per Amplificationem.
in Socratis.*

*Comparatio cum aliis criminibus.
οὐγρεῖσι.*

Consilium scelerati viri. δίαισις.

*Digressio in anteactam eius vitam.
παρέκθιστη.*

Remotio misericordiae. ἐκβολὴ εἰλικρίνη.

*Epilogus, ex Legitimum. νόμοι.
capitib. quæ* | *Æquum. δίκαιοι.*

pertinent ad | *Vtile. χρήσι.*

*finem (Græci) Quod fieri potest. δυνάμις.
vocant κατά- Gloriosum. ἐδοξεῖσθαι.*

*λανα τελεία) Euentus. ἐγκροτίσθαι,
quæ sūt sex.*

Ex contrariis locis fiet pro viro fortis.

Personarum: ceterarum rerum ex similitudine personarum.

			à laude : digni quos admireremur.
			ab abortatione. Tribuendum ei bonorem.
Exor- dium			ab audi- { ant argu- { offensura tore, ne } mentum } videatur. qui dicit. { ant oratio. }
			Natio. ides. Patria. magis. Genus { Maiores. magis yros. m̄es. Parentes. m̄ipes.
LAVS. Expo- gno. Vitu- pera- rio. F̄ps			Corporis { Sanitas. Velocitas. Vires. Pulchritudo. Proceritas. Natu- { Ingeuium. ra { Judicium. Anime { Memoria. Mores, Studium
			Expo- sito.

Cōpa.
ratio.
σύγ-
ζι-
οις.
4. par-
tib.

apud quos educatus.
Sub quo genere Reip.
monia.
quam artem professus.
Gymnista n̄xus.
quib. magistris.
~~magistris~~.

Actiones secundum singulas virtutes (vitia) usus ceterarum rerum
Hono- ante mor-
res ba- } tem. } Huc pertinē-
biti. } post mortē. } liberi. nixa.
πρωτ. } x̄ dura.

Mors } glorioſa. }
} turpis. }

Comparatio, iisdem locis sit, quibus exposita
fit.

Epilogus } cum optatione.
} cum detestatione.

Exordium regopior laudans Thesin, aut ex alijs Progymnasmatis.

Argu- { ex capitibus quæ pertinet ad finem.
menta. { ex locis Expositionis laudationis
Oppositionis ex contrariis eorum quæ pertainent ad finem. sententijs.
The-
sis. v.

Solutiones per { Concessionem.
ludit. { Negationem.
Contrarium.

Epilogus { Amplificatio brevis.
{ Repetitio brevis argumentorū
Cohortatio brevis.

{ Exordium liberius quam in Thes.

Legislatio. | Contrarium, ut in loco communī, sup.

νίμοι εἰ-
σπέρη ΙV.

{ Oppositiones & solutiones, ut in Thes.

{ Epilogus ex capitib. quæ pertinet ad finē

Ethopæia } { vini
Idolopæia { cum mortui { loquentes inducantur.
 { cæteræres }

Proso-
pria

{ Ex præterito. τα πεχθότα.

Ethopæia { Ex præsentibus. οντα.

III

{ Ex futuris. μέλλων.

Descriptio
in generali
IV.

{ Animalium, à capite ad pedes.
Plantarum, à radice ad extremos ramos.
Locorum, ex ijs quæ fiunt, aut in ijs
Temporum S continentur.
Ceterarum
resumex
{ antecedentibus, nō & cū unī
coniunctis, nā & cū nīs.
consequentibus, nā & cū dī.

SUMMA PRIVILEGI.

LUDOVICI XIII. Galliarum
& Nauarræ Regis Christianissi-
mi authoritate, concessum est SE-
BASTIANO GRAMOISY Bi-
bliopolæ Parisiensi, typis mandare,
& venalia habere, *Aphthonij So-*
phistæ Progymnasmata Græcè &
Latinè, &c. aliisque cuiuscumque
conditionis interdictum est intra
decennium ut patet in diplomate re-
gio dato Parisijs die 22. Octob. 1612.
subsignato.

LAMY.

ΑΦΘΟΝΙΟΥ
ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.
APHTHONII
SOPHISTÆ
Progymnasmata.

FRANCISCO SCOBARIO
Interpretz.



Α Φ Θ Ο Ν Ι Ο Υ
Σ Ο Φ Ι Σ Τ Ο Υ
προμηθέαται.
ΟΡΟΣ ΜΥΘΟΥ.



ΜΥΘΟΣ πειτῶ μὴ
αφεῖλεν, γιγνόντας δὲ καὶ
ρυπώρως κονίς εἰς παρατί-
σιος. ἐπ δὲ καὶ μᾶλις, λό-
γος φύσις εἰκονίζει αἱ-
δύδη. ταχεῖται δὲ Συβαετικός, ὁ Κίλιξ
ἢ Κύπρεις, τοφές τοις βύρροτας αὐτὸν με-
ταθεῖσ οὐδέματι, οὐδὲ δὲ μάλιστα Αἰσώ-
πιος λέγειν, τῷ πιν Αἰσώπῳ σείσα-
πάτει συγβεβαῖν τοις μάλισταις. τὸ δὲ μά-
λισται, τὸ μὴ δέντι λογικόν· τὸ δὲ, ἀπίκον· τὸ δὲ
μολυτόν· ὁ λογικόν μὲν, ἐν ᾧ πιπίλας αἴθρω-
νται πάντες. οὐδέκον δέ, το τῷ μὲν αλόγον
τὸν εἰπομένην μηδέποτε. μικρὸν δὲ, τὸ δέ μη-



APHTHONII SOPHITÆ PRIMÆ apud Rhetorem exercitationes.

Definitio fabulae,

FABULA à poëtis quidem emanauit, sed quod ad eas cohortationes quæ de moribus institui solent, cœpta est adhiberi, Rhetorem quoque communis facta est. Fabula falsa est illa quidem, sed tamen veritatē veluti simulachro *Fabula* quodam adumbrans. Nuncupatur autem *definitum* Sybaritica, tum Cylix, tum Cypria, nomen in omnibus iuxta inuentorum varietatem permutatis. Euicit tamen ut *Aesopea* appellaretur: quod *Aesopus* optimas omnium *Fabulas* conscripsit. *Fabulæ* autem quiddam est rationis particeps, quiddam motis, quiddam veriusque, quod mixtum sane appellatur. Et rationis quidem particeps id dicitur, *Fabula* quo facere quippiam hominem singinus: *partitus*, motis autem, in quo animalium ratione carentium mores imitantur: mixtum, quod viro-

*Fabula
origo.*

4 APRIT. SORH PROGVMN.
que constat & particip rationis, & exper-
te. Sed præceptum cuius grata fabula per-
texitur, siquidem ei prepo' uenit, ~~negu' sit~~
i. præfabulare, sūn postposueris. ~~Empu' sit~~
i. subfabulare, rēcēt appellauerit.

E X E E P L V M F A B V L E
Formicarum & cicadarum : cohortans

Fabula inuenes ad laborem.
narratio. **A** Estatis ardor increuerat, cùm citadet
Secundū narrandi incitatem carmen contebitis vocibus
membrum: sustollebant: formicis autem nauare ope-
ras, ac finitus colligere, quibus hyeme
vescerentur, curae erat. Cùm hyems ad
quod pos- uenisset, his partē laboribus fruges pabu-
*in tem- lo fucie: illis oblectatio in militeram inci-
paris suū est diam recidit. Sic iuventus ineunte etate*
circumstantia. labores detrectans, ingrauefcente, vitam
Subfa- agit crumulosam.
bulare

D E N A R R A T I O N E.
D legema, id est Narratio, expositio
est re: geste, aut veluti gestæ: id-
que à dieg: si differt, quod poëma distat
à poëti. Est enim vniuersa Ilias poësis, ar-
motum autem Achillis adornatio, atque
instruictio poëma putandum est. Narra-
tionis autem pars quædam est Dramati-
ca, quædam Historica, quædam Civilis.
Dramatica dicitur, quæ tota facta est:

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. 5

επίριτον, θάρρους θελογικόν. Τὸν δὲ παραβοτόν
δικαῖον δὲ μᾶρτρος * πιπερταῖ, πεφεύγων μόρον, ἵνα συν-
θέσαισας πεφύγηται. Θηραμάθιον δὲ, πλανήτην τοιούτον.

ΜΥΘΟΣ ὁ τοῦ μυρρικῶν θεός τοῖς νεῖστοις,
πεφεύγεται τοῖς νεῖστοις εἰς πόλεις.

(-) Εροτεῖ τῷ αὐτῷ. Καὶ οἱ δὲ τέλειοι μεστι-
κλιοὶ αἰτεῖσθαι τοιούτους. τοῖς μόρ-
ματοῖς δὲ πολεῖται πάντας, Καὶ συλλέγει καρποὺς τοῖς
οὐτέ έμπλοι τῆς χλωρίας περιφύσασι. χλωρί-
ας δὲ θεογονίας, αἱρετικές μὲν οἵσις επινοει-
τερέσθαι πατέει τοῖς δὲ πέριτοις πελάθει τοῖς
σχεσι. Τοῦτο γετεῖς ποιεῖται εἴλουντα, περιπέ-
τητοις κακοπεριχθι.

ΟΡΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ.

Διέγημα ὅστιν ἐκθετοις περιέχειστος οὐρα-
νος, οὐδὲ γεγονότος. μετεύκολον δὲ
διέγημαν, οὐδὲ ποιεῖσθαι ποιημα. ποιητος μὲν
δὲ πάστοι Γιλαίς ποιημα δὲ οὐδὲ Αχιλλέως
διέλατε καποκοβεῖ. τὸ δὲ διέγηματος, τὸ μόρον
δὲτε φραμπάνη, τὸ δὲ τοσούνη, τὸ δὲ πελ-
τική, Καὶ φραμπάνη μὲν, τὸ πεπλασμάτον

Ε ΛΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ.

ιστεκός ἐστιν, τὸ παλαιόν ἔχον αὐθίγυπτον πολι-
πόλην, ω̄ καὶ τοὺς αἰγάλεας ἡ βύτορες κέ-
ρασινταῖς παρέπιπται ἢ τῷ διηγήματι ὅτι· τὸ
περιβόλαιον περιστέπτει· τὸ περιεχόντον περιζημα-
γότοντος καθεῖσθαι, πότερον ὁποῖος· οὐτοῖς· εἰπίσ-
τι οὐδὲ ταῖς διηγήμασιν, πέντερες, σπ-
ενίγα, σιωπήσια, πιθανότητες, καὶ τὴν διαφύ-
βαλλομένην.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟ ΚΑΤΑ ΡΟΔΟΝ.

Ο Τὸν ρόδον θαυμάζειν τὸ καλοντικόν, τὸν δὲ
Αρροδίτην λογιζόμενον πανύψηλόν τοιούτον μάθε
ζεῖν θεός τοι Αδάνιδος. αὐτόνεισαν δέ οἱ Αρης
αὐτῆς· οὐ τοιούτον θεός τοιούτον οὐτούτον Αδάνιδον, διότι
Αρροδίτη Αρης ἐπιγράμενης θεός οὐτούτος θεός, καὶ
θεός οὐδίκαιος αὐτόνεισαν. πέποντος δὲ τοῦ θεοῦ,
τὸ γέροντος διήματιν. ζητούστων δὲ οἱ Λόνες,
τῶν Λαδώντων οὐτελεῖν οὐκέτε, λύσιν ἔρωτος τοῦ
Αδάνιδος οὐγνούσιδηνος θάνατον, καὶ πλεῖστον
ερήμη Αρης τοῦ Αδάνιδον. μαρτυρεῖν δὲ τὸ πεπι-
θέαν θεός αἰμαστον πεπιγένετο· τούτῳ καὶ απο-
δειξίν ερμηνεύεσσαν τῷ βέβαιῳ, πάντας ακαίρετας

Historica, quæ veterem aliquam memo- *Narrat-*
riam complectitur: Civilis, quæ Orationes in *tionis*
civilibus contentiōibus videntur, Atque in *discepta*.
Narrationem sex sere incurvant. Persona
quæ rem gessit: Res gesta Tempus, a clo-
cus quo gesta res est: Ratio rei gerendæ,
cum Causa, ob quam quidem gesta est.
Virtutes autem Narrationis sunt quatuor:
ut dilucidè, ut breviter, ut probabiliter, ut
Latine castèque dicatur.

EXEMPLVM NARRATIONIS.

Quis rosæ decorem miratur, Vene- *Perfor-*
ris secum reputet vulnus Amabat dea *na: ē*
Adonidem: Mars contra eius amore arde- *ētus*
bat: quodque Mars erat Veneri, id erat *oRH/na.*
Adonidi Venus. Deus depenibat deam, *Nar-*
ac mortalem dea sequebatur. Erat affe- *tas in*
etus consimilis, tametsi discrepabat ge- *festini-*
nus. Cùm autem zelotypia Mars labora- *tas in*
ret, Adonidem de medio tollere cogita- *Ansi-*
uit: ratus Adonidis interitum amoris fore *thesis.*
solutionem Sauciatis itaque Mars Ado-
nidem Quo cogunto, dea vim ut pro-
pulsaret, adproperabat. Sed cùm festinan-
di studio in rosam accupisset, in spinas

3 ARTH. SOPH. PROGUM.

Apodo- impegit, quarum aculeis planta pedis
fi pre- cius perstrieta est. Qui autem è vulnero
posicte- effluxit eruct, tosam suo colore infectit.
nis apid Sic tosa, quæ initio alba fuerat, in
narran- eum colorem, quo nunc cernitur, con-
tionem uexsa est.

conclu-
d. ss.

DE CHRIA.

Chris
defini-
tio.

Nomi-
nisra-
tio.
Chris
parilia.

Chria brevis est aliquius memorabi-
lis dicti factus eommemoratio, scie-
tè quamplam ad personam id ipsum quod
commemoratur, referens. Ea quod sit
vulnus, Chria nominatur. Chria autem
pars quedam oratione cernitur, quedam
actione, quedam mixta est. Et oratione
quidem ea certi dicitur, quæ vnde qui-
pplam explicat oratione: ut Plato virtutis
ramos sulore laboribusque seri diebat:
Actione autem, cum aliiquid agi significa-
tur: ut, Pythagoris interrogatas quā
longa esset hominum vita, cum temporis
momento palam prodisset, subito se spe-
stantium ex oculis eripuit: breui intuitu
metiens hominum vitam. Mixta autem, cù
viroque constat & oratione, & actione: ut,
Diogenes cùm paucum lasciuientem vidis-
set, pædagogum percussit, atque addidit:

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. 9
αρρεστίσαισιν· ἐ τὸ μὲν πέρι τῆς πολὺς αἴσ-
τησίτω, τὸ δὲ καταρρέσσεις αἴσια τὸ πρώμα-
τος, οὐδὲ ρόδου γραμμάτεis θύσιεσσιν οὐφι μετι-
θησει. Εἰ τὸ πέδον οὐδὲχιν λαβεῖται,
εἰς τὴν οὐρανού, μετῆλθε.

ΟΡΟΣ ΧΡΕΙΑΣ.

XΕίδεις οὐτομυηρόβυμα σπάτημα,
οὐδέχιας οὐτὶ παρέσσωποι αἰαφέρεν-
τα, γρειαίκες δὲ εἶσαι, παθοταγερέλιται
γρειαί. τὸς δὲ γρειαίς τὸ μέρη οὐτὶ λογκοί·
τὸ δὲ, φεγγαπτόν· τὸ δὲ μικτόν. καὶ λογ-
κούς μέρη τὸ πέρι λόγων, μέλειαν τὸν οὐρα-
λείαν. οὐ, Πλάτων τῆς αριττῆς κλε-
υας ιδράν καὶ πότοις ἀλιγα τύποισι. φεγ-
γκούς δὲ, τὸ φεγγάριον ουμάτιον. οὐ, Πτ-
ερογέρεις ἔρετητεis πότος αὐτὸν οὐδὲ
δημοπότης οὐδεῖς, φασίς, απεκρύ-
ψατο, μέτρεις τὸ βίου τὸν δίας πεισθέρος.
μικτόν δὲ τὸ οὐδὲ αιφοτέρων, λόγου, οὐ φε-
γγειας. οὐ, Διοσκύρης μετεργάτης οὐρανούς α-
πακτων, τὴν πανθάγαρήν ἐπαγσι, οὐ παπών,

13 ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ.
πί γέ τικούτα πηδείς; Η μὲν αὕτη διάφεστη
αὐτή τῆς χρείας ἐργάσαι τὸ αὐτὸν τοῦτο δὲ πεῖται
παφαλάσσοις, εἰχθυμιαστικῷ, καθῆσθεστικῷ,
τῷ τις αἴπας, στὸ τὸ ἔναπον, φύγεσθαι,
καθεύδειμαστ, μηδητερίᾳ, παλαιώτερον
το, βεσσάρι.

ΧΡΕΙΑ ΛΟΓΙΚΗ.

Δεκτήρας τῆς πηδείας τῶν ῥίζων πηκτῶν ἕφρα,
γλυκαῖς δὲ τοῖς καρποῖς.

Ⓐ Αριστερὰ μέκαρα Ιστεκράτης τῆς τέχνης
ἔξεστομα αὐτῇ καπεφαένταμεσταπον,
καὶ ὅσον πεῖνον, ασκῶν ἐπειδίξατο· καὶ πηρυτίδης
τὴν τέχνην, ἵνα αὐτὸς ὁκτώπτης κακέρυκται,
ὅσα μὲν πόλιαν οὐδεπολλούσιν, η πα-
ραγάγει τοῖς καθ' ἔκαστον, πόλιν αὐτούς ποτα-
πειόπητε βίον, μακρὺν αὐτὸν εἶναι διαβελτῖον;
καθῆσθε- Ο πειδεῖας ἐρατί, πόλιν μὲν αρχηταῖ, πό-
μον. πολινίαν δὲ ὅμως τὸ βατώστων εἰς ἀναστρο. καὶ
τὸ τῆς αἵ- ἡ μὲν ἐφιλοσόφησιν, ταῦτα. τοῖς τοῦ ἐφιεξε-
πίας. Σκηναστήματα. ΟΙ γέ της πηδείας ἐράτης.

APHT. SOL. PROGVMN. II
Quid enim sic puerum instituis? Et Chri^x
quidem hæc est partitio. Eam autem his ca-
pitibus expolies: Laudatione, Expositione,
Causa, Contrario, Similitudine, Exemplio,
veterum M^{er}itimonio, & Epilogo.

EXEMPLVM CHRI^X.

*Isocrates doctrina radices amaras esse dice-
bat, fructus vero dulces.*

Pat est Isocratem artis oratorie no-
mine suspicere: qui nomen ei clarissi-
mum peperit, quamque esset præclara,
docuerit, eam exercendo. Et ab eo quidem
etiam nunc præconium arti tribuitur: at
ipse haud quaquam est artis præconio no-
bilitatus. Quantas autem hominum vitæ
utilitates attulerit: seu legibus imperij ge-
rendi rationem prescriberet, seu prisa-
tos officii sui commoniceret, longum ad-
modum esset recensere. At quænam est
de doctrina commentarius? Quisquis, in-
quit, literarum humanitatisque amans est
a laboribus auspicatur ille quidem, sed la-
boribus tamen, qui in utilitate ac fructum
desinunt. Hæc ille commentatus est que
nos usque subinde dicentur, admirabun-
di exponendum. Literarum cum studiosi

*A lau-
datione*

*Ab ex-
posi-
tione
Acqui-
sa.*

12 АРНТ. СОРИ. PROGYMN.
disciplinæ ducib. velut in societatem con-
iunguntur, ad quos & accedere formido-
losum, & eorum consuetudine abstinere
singularis inserviat est. Pueros, præsentes
futurisque semper incessit timor. Piæce-
ptoribus pædagogis succedunt aspectu ipso
terribiles, sed cum verberibus cedunt,
terribiliores. Periculum autem præcurrit
metus, & metum excepit animaduersio.
Enim vero puerorum errata graubus ple-
ctant suppliciis, rectè facta tanquam iis
propria innataque iudicauit. Iam vero pa-
dagogis moratores sunt patres: qui que-
cunque eunt liberi, diligenter exquirunt,
obuius progreedi cogunt, publicum suspe-
ctum habent: cum animadvectione opus
est, naturæ obliuiscuntur sive. Sed tamen
his rebus exercitus puer, cum ad virilem
attarem peruenit, virtute coronatur.
Quod si quis hæc reformidans fogerit
præceptores, à parentibus sese prorsipue-
rit, pædagogos fuerit auersatus, næ
ille literarum spoliabitur cognitione, si-
nulque cum metu eruditionem quoque
amittet. Hæc nimur omnia Isocri-
tem in eam mentem impulerunt, vt
doctrinæ radices amaras nuncuparet.
quemadmodum enim agricolæ non

*A can-
trario.*

Asimili.

τοῖς τῆς παρθένας ὑγιμότις σωματίσταις, παρ' οἷς κύ τὸ περιπλάκην φοβερόν, ἐπ' ἔδραις πάντη σκανδιάται. φόβος δὲ τῆς παρθένης, κύ παροδοῖς κύ μέλουσι διδασκάλοις παρθένοις διαδέχονται, φοβεροὶ μὲν ιδεῖν, αγκιζόμενοι δὲ φοβερότεροι φθάνεις τὰς πεῖσαι τὸ σῆμα. ἐπ' διαδέχονται τὸ σῆμα οἱ κόραις. καὶ τὰ μὴ αἰδοτήματα τῷ παύδων μετέρχονται. εἰκάσια δὲ τὰ κατηρθρώματα κείονται. τῷ παρθένῳ γάρ εἰς παπέρες εἰσὶ χαλεπάτεροι, τὰς οὐδεὶς αἰσθαντείς, περιπλάκην διασυγκαίζοντες, κύ τὰς σύρεσθαι λανθάνοντες. καὶ τὸν καλάθην, σύρονται τὰς φύστις, αὐλαὶ τε τετταῖς ὡς ὁ πάγος εἰς αὐλάρις ἐλήσας, δρεγῇ εἰσιχρέφεται. Εἰ δὲ τὰς τάντα φοβεράμε- εἰς τὰς, φύγοι μὲν τοὺς διδασκάλοις; διτίμρια- ἀστυνίστασι. εἴ τοις πατέρεσ, τοὺς δὲ παρθένων γένεσιν, πατελῶς τῷ λόγῳ εἰσέρχονται. καὶ μετά τὸ σῆμα καὶ τοὺς λόγους εἰσήρχονται. τάντα δὲ πάτερα τὸ Ιστεράνις ἔπεισε γράμματα, πικρὰς ἀραιάσις τῆς παρθένους τίσις ἔτισε. Οὐαρὴ γάρ εἰ τὰς γλυκές.

14 ΑΦΘ. ΣΩΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ.
έργαζόμενοι, πάντα τῇ γῇ τὰ πάντα καὶ
παθόμενοι, ταῖς δὲ φύσεις ἀδηγή συγκομί-
ζονται μείζονι⁷ Φ αὐτὸν ὡς παρόντας αἴποτεν
μέροις Θέτω, πάντα τὰ εἰς ἐπιτικά δέξαιειλάφα-
σθεντα- στι. Τοὺς Δικιοθέτους ἔχει μητρία βίον, πατέρος μὲν
δικιοθέτου φιλοσοφούτερον τὸν τορες, γεγονότα δὲ πατέρος
τοῦ. Καὶ γάρ Ζευδόντος αὐτῷ πανδῆντος πε-
τεῖται, αἵτινες τὸ κάστρον τοῦ φύρεται διπλῶς καφέδης,
κάστρον καί εἰσιν τὸν δρέπανος ἕγκαστόμορφος. Καὶ πά-
ντοις αἰσθάνονται όπερες ἄδοντας μαδύτονται ἐπε-
ριδρυ- ροι. Ωτὸν Ζευμάσου τὸ Ησίοδος γράπει, πραγμάτων
εἰπόντων τῆς αρετῆς πάντα δόδον, τὸ δὲ αἰκρατό-
εια τη- μίδον, τὸ δὲ τις Ισοκράτει μαώψιν φιλοσοφή-
λαμψι. στατέ. Οὗτος Ησίοδος δέδοται αἴτερόν τοι, Ισοκράτης
ρίζαν ἐκάλεσεν όντα φέροντας ὀνόμαστον μάραδην
φότροις οὐκειώντες οὐκειώντες. Πρὸς αὐτὸν βλέ-
βοτικο- πεντα Ισοκράτης Ζευμάζει, καθάπερ τῆς παρ-
νος· μέλεις φιλοσοφήσεται.

ΟΡΟΣ ΓΝΩΜΗΣ.

Ι Νέωντες διέτι λέγεται ἐπεργάσσοντο κεφαλαιώ-
δης, διέτι οὐ παραγέτων, οὐ θετογέντων,

sine magno labore terræ semina mandant, sed metunt maiore cum voluptate: pari quoque ratione doctrinæ audi gloriam laboribus adepti sunt ad posteros ensu-
 ram nemostenis vitam inspicito, qui sicut *ab ex-*
ceteris oratoribus laboris amans fuit, *empio.*
 sic etiam gloria ieiique omnes facilè sa-
 perauit. Nam & studio adeò abundauit, ut
 capitis ornamentum sibi ademerit, partum
 virtute decus omnium existimans longè
 pulcherrimum: & laboribus ea consumpsit,
 quæ cæteri in voluptates inserviunt. Quā- *A refi-*
 obrem dignus est prædicatione Hesio- *matio,*
 dus, qui cùm asperata virtutis viam diceret,
 cacumen verò molle, eandem atque Iso-
 crates sententiam est commentatus. Hesic-
 dus enim viam: radicem Isocrates nuncu-
 pauit: variis nominibus eandem uterque
 sententiam expiimens. Quæ quidem men- *Epile-*
 tis acie intueretur Isocratem opus est mi- *guez,*
 ris laudibus esse, de doctrina pulches-
 sumè commentatum.

DE SENTENTIA.

SEntentia, oratio est inter effata sum-
 mam quandam complectens, suadens
 aliquid, aut dissuadens, *Sententia*
de fini-
bus,

Senten-
sia li-
uicio.
 Sententiarum autem alia cohortatoria est . alia dehortatoria , alia enuncians. Item alia simplex , alia coniuncta. Item alia probabilis , alia vera , alia sepetans fidem.

Et Cohortatoria quidem , ut hæc : Cùm hospes adest , colere , at cùm vult , dimittere oportet . Dehortatoria , ut hæc : Stertere perpetuam non dignum est principe noctem. Enuncians , ut : Peccuniis opus est , neque siue iis quemquam quod facto opus sit , queas perficere . Et Simplex quidem , ut hæc : Una autem optima pro patria pugnare tuenda. Coniuncta autem ut : Completes regnare malum , rex unicus esto. Probabilis autem , ut hæc : Talis quisque est , quales ij , quorum consuetudine delectatur. Vera , ut : Vitam haud iuvenias omni vacuam molestia ~~qui~~ superat fidem , ut : Nihil homine imbecillus tellus alit atque hæc quidem est Sententiæ diuisio : quam iisdem capitibus expolies , quibus Chriam : Laudatione , Expositione Causa , Contratio , Similitudine , Exemplo , veterum Testimonio , & Epilogo breui. Distat autem Chria à Sententia , quod

ποῖς δὲ γεώμετρος τῷ μήδῳ περιγράψειν. τῷ
δὲ θεοπρεπεῖνον· τῷ δὲ, λόγοσφαπτού. ἐπὶ τῷ
μήδῳ, στηθοῦ· τῷ δὲ, σωματούμβρον. τῷ δὲ μήδῳ,
πιθαστὸν τὸ δέ, αλυπέτε· τῷ δὲ, ταχίζεταινόν. Ε

Προτρεπτικὸν μήδον, ὡς τό, * Χρήξεισται περεύ-

οντος
τοι.

τοι. Θιλεττον, ἔνθαρπτον τὸ πέμπτον. Αποτρε-

πηκόντοι, ὡς τό, * Οὐ γένεται παντάχοις δῆ-

μάτιον βουλευφύρον αἰδηρά. Αποταπηκόντοι, δέ,
ὡς τό, * δεῖ δὴ γερμανεῖν, Καὶ εὖ πέντεν

άντην
οικεῖ.

γένεται δῆμον μέντην τῷ δεσμῷ τῷ Αποτρεπτικῷ,
ὡς τό. Εἰς οἰκεῖον αἰετος αἰγαλέωδες τῶν
πατέρων. Σωματούμβρον, ὡς τό, * Οὐκ Ιλ. β'

Ιλ. μ'.
Οικεῖ.

αγαθῶν πολυκοινεστέν, εἰς κατεγέρος ἔστω. Πι-

νορεόν δέ, ὡς τό, Τοιμότος δῆμος ἔνθαρπτος, δῆμος τοῦ Σενετο-

τοῦ θετακόνταρητος. Αγαθέσθε, ὡς τό, Οὐκ ἔστιν

εὔρεται δίστη αἴνυτος ψεύτη. Ταρπεοντάρητοι, δέ,
ὡς τό. Οἰδέτες αἰσθίστετε, οὐ γαῖα οὐδέφη αἰ-

σθραπτού. οὐ μὴ οὐδὲ θαΐστετε αὐτῷ τῆς γεώ-

μετριας. θρησκευτοῦ εἰς αὐτῷ τοῦτον τούτον τούτον καρ-

οντος
οι.

λαϊστον· εὐγενειαν, εὐγενειαν, τοῦ τοῦ
στηθοῦ· εἰς τὸ θέραπον, τοῦτον τοῦτον τοῦτον
ματ., μάτην ταλασσήν, τοῦτον τοῦτον τοῦτον
ματ., μάτην ταλασσήν, τοῦτον τοῦτον τοῦτον

18 ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΡΡ Ο ΓΥΝΝ.

χρήσις είται πτερεψακτική, ή δὲ γνώμη
αἱ τοιούται· ἐπειδὴ χρήσις δὲ αὕτη παραστάτη,
ηδὲ δὲ γνώμη αἰτιολογίας οὐ φέρειθη.

ΓΝΩΜΗ ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΗ.

Θεοῦ.
ἐκ τῶν ΧΡΗ τοῖς φεύγεται, καὶ εἰς μετακίνητα.
περτού
τοιούται.
Πίστις, ἐπειδὴ Κύριε καὶ ἀλιτεύων.

KΑτηφερεῖσθαι ηδὲ ποικιλὸν αἴφεντό Θεόν
γητις, αἵτινες μόνοις αἰσκήσας παραδίδονται.
Θράψας γὰρ τοὺς ποιητὰς τὸ μαθητογονίον, οὐδὲν πολ-
λον ποιευαθέντος, πηγή μάθους αἱρεῖς, θεωρίκας,
μηδὲ βίων. Εἰδοῦσεν δὲ τῷ μέτρῳ, συνέβαψεν, οὐαὶ
τῷ μέτρῳ τῶν χαεῖν πηράν, καὶ τὸ θεωρίκης
ἔπαιστρόν τοι κιόρος. Εἰ πηλαῖς μόνον αἱ το-
τοπαιτίσσεις τὸ Θεογνίτης, μάλιστα δὲ αἱ πολλὰ τῶν
ποιητῶν φερεῖσθαι.
τοιούται.
τοιούται.
τοιούται.
τοιούται.

APHT. SOPH. PROGYN. 19
Chria interdum actione cernitur. Sen-
tentia autem in dicto semper posita est:
quodque Chria persona semper indiget,
Sententia autem seposita persona etiam
profertur.

EXEMPLVM SENTENTIÆ

*Precipitem te Cyne iugis demittit; ab aliis
Æquorum insensum, pauperem fugient.*

POësim incusari minime fuit Theognis: A 144
dissone. qui pro eo ut fabulas narraret, placen-
ti genus excoluit. Etenim cum à poe-
tis videret fabularum narrationem in pre-
tio habeti, præcepta vitæ bene instituen-
dæ versibus complexus est, versus non
modò seruata venustate, sed præcepti
etiam utilitate adiuncta. Et petimulta qui-
dem in Theognidis laude merito quis po-
suerit, sed illud tamen imprimis, quod è
paupertate philosophatus est. Ecquidnam
quæso dixit; qui degit in paupertate vi-
ta, mortem præoptet: cum satius sit è vita
migrare, quam solem habere sui dederotis
testem. Hæc ille philosophatus est quam
autem restet, videre per facile est. Ac pri-
mam, qui in paupertate vitam degit,

20 APRIT. SOPH. PROGYN.

colendæ virtuti in pueritia minime allue-
fecit : cum autem virilis artas accesserit,
atrocissima quoque adimitte. In legati-
nibus enim obensis patriam pecuniæ
causa exterorum prouicit libidini : in
concionibus vocem quaestui habebit :
calculum in iudiciis addicet largitionem. At
verò qui non sunt egestati obnoxij ,
omnibus reipubl. municiibus splendide
perfunguntur : seu in solempni festorum
celebritate ludos præbeant , seu in onera
bellica pecuniam erogent. Ac quemad-
modum qui arctissimis sunt vinculis de-
vinci , vinculorum astrictione ab omni
actione prohibentur : sic qui degunt in
paupertate , quo minus liberè loquuntur ,
alligantur inopia , atque impediuntur.
Fac Irum tibi subiicias , atque animum
tuum proponas : qui tametsi unus de Itha-
censtium numero fuit , communem tamen
cum ceteris ciabibus impunitas securitatem
non habuit , eoque deuenit egestatis , ut
cum inopia appellationem commutant :
Cum enim Atheneus aude appellaretur ,
post Irus , id est , pauper , vocari coepit :
ex famulatu id cognomen solitus . Sed
quid necesse est Irum à nobis profetri ;
Viles ipse , qui Ithacensibus imperabat ,

A con-
farto.

A s-
mili.

Ab exē-
so.

Ἐπιποτίστω, δρέπειον ἐκ σοῦ. περιέπει
εἰς αἴθρας, πάντα περίξ τὸ χαλκόν-
τεπε. πρεσβύτερον μὴν γένος, τὸν παπεῖδας καὶ-
μάτων περιέπειται. δημιουρός δὲ, περίς
θρήνους φέρεται. καὶ δικαῖον λαχάνον,
δεροδοκήστη τοὺς Λυγαρούς. Οὐ μέν οἱ περί τῆς
τιας ἀπιναγμένοι πιούστοι. πάντες τὸ γέροντες
ἔρτες ἀποδοσίαν καίνεται, καὶ περιέπειται εἰς
αἴθρας, πάντα δρῶν περιφεραῖς, χρυ-
ζοῦσις μὴν πολὺ τὰς ἔστιν, ἐκ δὲ τῶν
μάχαιρῶν εἰς ρέσονται. Οὐταρδός δὲ οἱ δερπάνη κα-
τατημένοι μέντοι, τὸν δερπάνην ἔχοντες τῷ βόρεῳ
πολλὰ πελάγεα, τὸν αὐτὸν δέ τοι καὶ οἱ π-
νια εὐζώντες τὸν δέρπειον τῆς παρρήσιας
ἐμπεδίων αἰτιλιόφαστον. Σκόπει τὸν Ιποτ., πολλού-
σι Ισάκης μὴν εἴσι εἴρητο, τίνι αὐτούς δὲ διέμει-
πον ἄλλοις παλίτης, οὐ μετελαύνεται τα.
αἴθρας. αὖτε προστοτροφοῦσι τῆς ἀρδειας
περιστῶν, οὓς μεταβοῦσι τῇ πεντὶ τῶν
κληπτῶν. Αὐτός γένος τοὺς αἴθρας περικλητίσει
Ιποτ. μετεπομπάζεται, τίνι επιποτίδην οὖτε τῷ
εἰδοντεῖς εορταστικόν. καὶ τὸ δέ τοι Ιποτ.
εἰπεῖν εἰλί. Οὐαστικόν δὲ τῆς Ισάκης κρατήσει

τοιούτης ἀντὶ γῆς βίστας, περίθετο γραμμάτες,
τοῦτο τὸ πονίας κακός μετελάμβανετο. οἷος
Βασιλεὺς, κακὸν τὸ θεραπευτικόν παρενθέμενο.
ὅταν πονία ἡ μέχρι τῆς οὐρανοῦ ήτι γινεται.
Διὸ δὲ Σωματοψή τὸ Ευεργέσιαν μὲν οὖτις, κακός
μέρος τὸ μητέχει εἰπόντα, τὸ δὲ βασιλεὺς αὐτούς πονίας
εἰπενται τὸ πονίας μεταβαλεῖτο. οὕτοις πῶς εἴτε
λαμπτον καὶ αὔξεια Σωματοψή τὸ Θέραπον, πονίας πονία
διεταί τῆς πονίας φίλος τρίτηντα;

γέτο

ΟΡΟΣ ΑΝΑΣΚΕΤΗΣ.

ΑΝΑΣΚΕΤΗΣ διάφορος φρεγαρίδης πο-
νίας φρεγαρίας. αὐτοκλινάσις δὲ τὰ
μέτα λιαν σαφῆ, μητε αδιεύδατα πονίαλαῖ,
αλλ ὅσα μέστια ἔχει τὰξιν. δεῖ δὲ αὐτοκλι-
νάσις φρεγαρίδης εἶπεν τὸ φροντιστὸν διά-
βολον τίταν θητεῖν αὐτὸν τὴν φρεγαρίαν τοιούτην
τοιούτην, Καφρούσιος χρέος αδελφὸν δέ. φρεγαρίδης
αὐτοφέρει, Καπιθαίων φρέσις πονία ἡ αδιεύ-
δατη, Καρακολούζα, ἡ αφρεστή πλευταῖσι επε-
γκατεῖ τὸ ασύμφορον. τὸ δὲ φρεγαρίαν πονίας
πονίας μὲν εἰσαγόμενης τὸν τριγώνον εἰσαγάγει,

ditionis suæ solum ingressus, post quam pauperis formam personamque induit, incommodorum, quæ secum fert paupertas, expens minimum fuit. Domi enim suæ iacta-
Excler-
tus est, & ab ancillis ebrios redditus. Adeo matie-
vel sola specie, simulatione granis est pau-
pertas. Euripidem igitur par est à me lau-
dari, qui nihil labore malum esse dixit: fie-
rique non posse, ut natalium claritate pau-
pertas levetur. Quamobrem qui potest pro Ab Epi-
digmitate laudari Theognis, qui de pauper-
tate talia sic philosophatus?

DE REFUTATIONE.

RE futatio est cunuspiam rei propositæ Refutati-
onis, refutari autem minimè de-
bent, quæ aut valde aperta sunt, aut fieri defini-
omino nequeant, sed quæ medio se habet sic, &
modo, qui autem refellere aliquid aggre- natur
diuntur, eoru opus est proferant calumnā, Refu-
qui dixerit deinde rei propositionem ad- fandū
iungant, atque hisce capitibus vrantur. Ob- descri-
scuro primum, Incredibili deinceps, & Im- piso, &
possibili, & Dissentanco, Indecoro: po- prae-
stremò Inutili. Hoc verò rhetorices prælu- pta.
dram vim omnem artis in se complectitur,

24 APHT. SOPH. PROGYMN.
REFUTATIONIS EXEMPLVM

*Non esse verisimilis quae de Daphne, id est
Laure, dicta sunt. Sumitur autem ex r.
dium ex eorum qui dixerunt, calumniis.*

*Expos-
tum ex
poita-
rum ea-
lumnia.*

*Exposi-
tio.*

POETIS aduersari abs re profecto foret, nisi ad comparandam aduersus se contranam orationem nos ipsi perpellerent: cum in deos res huiusmodi primi fabulerentur. Nam quis non iniquum duxerit decatum ab iis rationem nullam habitam, ecclsum autem a nobis aliquam haberi? Equidem grauiter & iniquo animo tuli, deos omnes probris conuitisque iactari: sed Apollinem potissimum, quem illi artis suae duceni, auctorēisque esse voluere. Nam quæ de Apollinis Daphne fabulari sunt; Daphne, inquit, ex Terra & Ladone prognata est. Quæ cum puella esset forma egregia, sui amore Apollinem accendit. Is autem amore ardens eam insequebatur: nec sequendo tamen eam est assēcutes: sed cum gremio eam Terra excepisset, Horren puellæ cognominem reddidit: istaque Apollo mutata corona rediuitus, & planta Tripodi Pythio ornando corona apposita, ob eum amorem quo mortalem puellā Apollo quondam adamasset: capreō-

ΑΝΑΣΚΕΥΗ, ὃν ἐκ ἑκόντα τῷ
κῆρι Δάφνην.

Ποιεῖται μὲν αὐτέρες ἀλογον, αὐτὸν δὲ τὸ ποτήριον αὐτοῖς αὐτολέγεται εἰς παρεξιστήρα, εἰς θεοὺς πρότεροι λεγοποιοῦντες παῖδες. πῶς οὐδὲ οὐκ ἀλογον, θεᾶς μὲν αὐτοῖς μυστία πειθαρεῖται λόγον, θηταῖς δὲ λόγοις ἔχει τὴν ποιητὴν τὸ παῖδες μὲν οὐδὲ θηταῖς ἔχει πειθαρεῖται λόγον θεᾶς, Απόλλωνος δὲ μάρτιος, ὅτι θετημόται τῆς οἰκείας αὐτοὶ πεπάντατη τέχνης· αἷς γὰρ αὐτῇ τῆς Απόλλωνος μεμφολογήσαστο Δάφνης. Δάφνη, φυτό, ὃν Γῆς περιηλθε τὸ ἔκθετον λαίδωντος· καὶ τινῶν ἔψιτι τὸν πομαῖον πλαφέντων, ἐγενέτο ἐπιτείτο τὸ Πυθίον. οὐ δὲ ἔργον μὲν ἐδίκασεν, δικάσας δὲ τούχην Ήρας. αἷλον δὲ Γῆ τινῶν πομαῖον μεζαρδύνει, αἴσιος οὐμάτιμος· τῆς κόρης αἰτίωντες· καὶ μεταβεβλημένους ἐπεργάσαστο· Εἰ τὸ φυτόν σέ-^{κειται} τὴν φύσιον εἰς τείποδα τὸ Πυθίον μήδε πάσιν τινῶν δηλί καρπούς φέρει, πεπενήρηντος, οὐ τὸ βλαδ-

τεμα γνωστημα ποιεῖται τῆς πάγκης. οὐδὲ οὐ
φέρει μεμνοθελούμενος, πότε, πάρεστι δέ ἐλα-
πε τῷ χορ λαβεῖται ἐκ τῆς ἔφεζης. Διατί τοι Δάσκαλος
αἰτεῖται καὶ Γῆς· πάτε τὸ θύμος ἔχοντα
πίστιν, οὐ μή γένη εὑρώστε, οὐ δέ φύσιν αἴσ-
ταλον τοῦτον τούτον εἰπεῖσθαι· πᾶς δέ οὐ εἰ-
λάδων συναίτεται τῇ Γῇ, οὐτικαύσιον τοῦτο
νοσεῖται, ἀκεῖνον ἀπαντεῖ οἱ πατέραι, Γῆς
αὐτριες ἀποκαύσιοι; πάτε γένη αὐτοῖς
τούτους καύσιοι. Εἰ δέ πατέρας φερετελύτης
αὐτρωτος, αἴστη καὶ πατέρος θέτει οὐδὲ αὐ-
τρωτον φερετελεῖ. Μηδοχεὶ γένη μηδέποτε
πικέ φύσινται. Εἰ δέ γάρ πατέρας τη θε-
γῆς θεομάζεσται; οὐδὲ αἰδανούμενον ίμε-
τανος. Ή δέ τῇ τῇ τῇ αἰδανούμενον οὐ πέφο-
κετ. Ή πάτε τῶν Δάσκηλων λογιστῶν οὐ γένε-
μαστοι, οὐ δέ λαδωνια θεποιοι εἰς αὐτρωτον.
Αλλ' έτσι, συγκεχαριζόντων της ποιητῶν
θυμιάτη τῶν Δάσκηλων Γῆς τη καὶ λαδωνες.
Οὐ ταῖς περιβολαῖς τοῦτον ποιεῖ εὔροισθαι; καν-
γένη συγκερίσων την θύμεσσι, οὐ πεισθεῖται
τούτον αἰδιάπει. πολὺ γένη οὐ πάτε εἶχε την
στήθηται, οὐ δια τοῦτο γένη φύσιαν εἰ-

ΑΡΗΤ. SOPH. PROGYMN. 27
Ius autem artis poëtices indicium factus.
Haec quidem illi fabulati: quæ quemadmodum dilui possunt, ex iis quæ continentur dicentur, licet cognoscere. Daphne
Ladonis fata, Terræque conceptu genera-
rata est, quo generis augmento? Nam ab obo-
ea homo fuit: illi autem natura prædicti *statura*
erant, ab huius natura perquam diuersa.
Iam verò Ladon qui Terræ tandem co-
pulatur. Num quodamnam eam fluctibus inun-
det? Quia igitur omnes sicuti terræ ma-
riti appellantur: terram enim & quæ omnes
inundant. Iam si è fluvio nata est, utique *Ab sin-*
ex homine fluviis gignetur: succedendi *credibili-*
enim vices progenitores arguant. Quid *h.*
autem fluvij & terræ nuptias appellant?
Sunt enim nuptiae eorū quæ prædicta sunt
falsa: terra autem natura non est in iis
quæ sentiunt. Aut igitur Daphnen in flu-
ctibus versari cogitandum est, aut Ladon
hominis forma statuendus. Sed sic ita sanè,
Daphnen è Terra & Ladone procreatam
poëtis concedamus. Quatio, puella parva
in lucem edita, apud quos educata sit? Et-
si enim iis ortum concessero, ipsa tamē
educatio cōe cuadit, ut fieri minime pos-
se videatur. Etenim puella vbinam etat-
em egit: nimirum apud eum qui genas,

Ab impossibili. Et quisquam hominam in fluvio vitam degere sustinet: Nesciebat pater se citius eam suffocare fluctibus, quam fluxionibus irriguis enuiri; Accidit Puella sub terra apud matrem educata est. Latuit igitur: & spectatore caruit, siquidem latebat. Cuius autem erat in abdito pulchritudo, eius certè amor excitari dignique non potuit. Sed hoc queque si placet poëtis largiamur. Quæro Apollon qui amat; qui naturam suam adulterarit; amor omnium infestissimus est. Diis autem acerbissima quæque suo testimonio tribuere, singularis est impietas. Etenim si dii quibuslibet morbis obnoxij sunt, ecquid erit in quo mortali bus antecellant; Si amoris scutiam fertunt, quid inter eos intererit atque hominum vulgos, cùm rem omnium fecant longè labiosissimam; Sed neque in diuinam naturam cadit affectus, neque amans Apollo unquam visus est. Age vero sectatus puellam Pythius à mortali cursu qui vicitus est; præstant mulieribus viii: & feminæ potiores quā dii partes tulere; Mortalibus inferior, atque humilior femina qui obsecro diis superior evasit; Puellam autem fugientem pœnitus mater excepto,

ΑΓΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΤΥΜΝ. 29
καὶ πέ τε αὐτοῖς ἐστιν οὐταμῶ φέρε τὸν
διάγνωται ; ἐλαύθανεν δὲ πατὴρ Λυτοπίλην τῆς
ιδμασιν , οὐ πρέπει τοῖς ρόμπασιν ; ἀλλὰ
τοῦτο γένεται καὶ πάσι μητρῶποι αὐτοῖς τὸν φύ-
σιν συστηται . εἰκαστον ἐλαύθανεν , καὶ θεατοὶ τὸν
τῆς λαζαρίουσαν . τοῖς δὲ τῷ εὐόποιος ἀκού-
πιστοι , πέποις γένεσιν ἐκ εἰδέχοτο . Εἰ βού- ἔται τῇ α-
λη , καὶ πέποιστο συγχωρεομένην τῆς πειναστῆς πρεπεῖσθαι
πάσι μητρῶποις , καὶ πότῳ τούτῳ φύσιται εἰδέ-
χεται , ἔρεις τοῦτο οὔτως τὸ χαλιπάτην ,
καὶ θεοῖς Βοτρυδρυτήν αἰσθεῖσαν τὸ με-
τόπιστα . Εἴ μὲν τοῦτο πάντα μονοδοτεῖ θεοί,
τὸ Στυγοῦν δὲ παίσισται ; Εἴ δὲ τὸ μη-
τρόπιστον ἔρωτι φέρονται ; οὐδὲ μηλ-
λαῖ οὐλοτείχωπα , τὸ χαλιπάτην φέ-
ρονται ; ἀλλ' αὖτε τὸ μητρόποιον οὐδὲν οὐ φύσιται
αὖτε οὐ πύθιος σεργετής καπφρύγετο . Πατὴ-
ρὲς δὲ εἰώκειν τὸν κόρην οὐ πύθιος Στυγοῦ
τῆς ἔχειν μητέρας ; αὐτοῖς γάνδι-
κῶν ταρθέχοισι , καὶ γάνδικης θεοὶ μετί-
ζου επιφανεῖ ; τὸ Στυγοῦν οὐλασθούσιντος ;
πῶς καὶ θεοῖς ψεύσεται ; οὐδὲ οὐ
βούτηρ τὸν κόρην εἰδέχεται φέρεντα ;

ΣΟ. ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΤΜΝ.

φαύληνό γέρεις; οὐ πᾶς αὐτὴ μάτιρ ἐξέσπι
αἷμα τὸ σταθῆται; Εἰ πὲ τῷ πῦθε τὸ καλῶν αἴπε-
στήροις; οὐ τοῖναι μάτιρά γέρεις, οὐ γέμοιδή
ἔκ τῆ φαύλη γομίζεται; Τι δὲ τῆς οἰκείους ἔργοις οὐ
ἀσυμ-
φέρουν.
γῆ μεταχειρί, εἰλύτη τὸ Γράπτον σωτίουσσε, οὐ
τὸ αὐτὸν πάλιτ τέφυχαγών τοῦτο γενούσα; ψε-
χαγωγῆτον εἰλύτη εἰ λυπήν εἶσεν λεπτόν. η δὲ
οὐ θεός ἐστεφανοῦστο, τὸ δὲ μέντρον τοῦτο πει-
τεί ποδαῖς; ήδοντος τὸ βλαστίνα γέρεις οὐμ-
πολοτ, αρέπτης οὐ ματτεία παρηκένειον μέίκυνται.
πᾶς οὐδὲ σωτῆρις οὐ Πύθιος αὐτὸν πέφυκε
μάγνησις; πέρι Σωτῆρος μόρον πεφέφασσε, η δὲ
παθεῖς αἰδίστατο;

Περέχεις ἐστι τὸ πειθόμενόν, μάλιστα πειθε-
μένω φεγγιτιδιά.

ΟΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ.

KΑποσκευή οὖτις, περικαΐδην πιός βε-
σάχωτις περίγματος. καβασκευαστέον
οὐ τούτη μάτιτη λίστη σπερῆ, μάτιτη μάδιατος
παπολαῖς. αἰλιά δοσα μάστιον ἐχει τὸν Βα-
ττόν. οὐδὲ καπισκευαζόμενος, τοῖς ἀστέροις

Num quod nuptiae in rebus malis ducendae Dilecta-
sunt? quoniam igitur modo extitit mater? *at m.*
sunt in bonis. Cur igitur filiam bono prima- *quod*
vit? Aut igitur mater minimè fuit, aut si fuit *verius*?
improba censetur fuisse. Deinde cur terra *que* ⁶⁴
uis quæ fecisset contraria faceret? Offende- *pit.*
bat scilicet Apollinem cum filiam seruaret: *Ab inu-*
cum proferret leuationem animi ac sola-
tuum afferebat. Solari necesse nihil erat, si
quidem cum exercere decreuerat. Postre-
mo corona cur Deus ornatus? planta autem
Tripodi apposita? voluptate enim capreol-
las arguit: virtutem diuinatio nota certissima testatur. Qui obsecro Pythias ea con-
iunxit, quæ minimè nata sunt inter se com-
miserit. Ecquid autem res mortalis præte-
xitur, affectio est immortalis?

Sed de poëtis finis dicendi sit: ne poëta *Epile-*
mote importunior ac loquacior videat. *gns.*

DE CONFIRMATIONE.

Confirmatio est cuiuspiam rei propo- *Confir-*
sitate corroboratio. Confirmari au- *masse-*
tem minimè debent, quæ aut valde aper- *nus de-*
ta sunt, aut fieri omnino nequeunt: sed finitio
quæ inter haec media, atque interiecta sunt. *& na-*
vicularium autem iis qui confirmare aliquid tura-

32 A RHT. SOPH. PROGVMN.
aggregiuntur, capitibus, ac quibus Refuta-
tio constabat, conitariis, ac plurimum
eius, qui dixit, profetenda commendatio-
nes deinde vicissim à se explicanda: capitibus
utrumque contraria atque aduersis:
pro Obscurō, Dilucido: pro Incredibili,
Probabili: & eo quod fieri potest, pro eo
quod non potest: & Consentaneo, pro
Dissentante: & Decoro: pro Indecoro:
& postremo Utile pro Inutili, atque haec
quoque exercitatio vim omnem artis in-
se complectitur.

EXEMPLVM CONFIRMATIONIS

Verisimilia esse que de Daphne dicuntur,
sumitur autem exordium eorum
qui dixerūt, commendatione.

*Exor-
dium a
com-
menda-
zione
poëta-
rum,* **Q**VI poëtis aduersatur, is mihi videtur
ipsis etiam aduersari Musis. Etenim
si que poëtæ canunt, ex Musarum sentu-
ac mente prodiere, nonne Musis reclama-
re videatur, qui poëtarum studeat labefac-
tare inuenta? Evidem poëtarum om-
nium sententias habens amplector: sed
eius imprimis qui Daj hinc à Pythio ama-
tam inservitissimè secum ipso reputa-
uit. Quid enī dixit, quomodo est si les

267

ζεῖνθε τῆς αισθητῆς. καὶ πολὺπερ μὴ εἰπεῖ
θερμίας τὸ φύσιον, ἕτα δὲ μέρει θεῖνος
τὸν εὐθεῖον, καὶ πᾶς ἀνθρώπος χρήσειται περι-
λαβόις. αὐτὸν μὲν ἀστράπης, πῷ σπερματοῦ· αὐτὸν δὲ
τὸ απόθετον, τὸ πιθανόν, τῷ μωκτῷ,
αὐτὸν τὸ αδυνάτον· ἐπὶ πολλήθε, αὐτὸν τὸ¹
ακολάθιον· τῷ περίποτον, αὐτὸν τὸ απορε-
τικόν· καὶ τὸ συμφέροντα, αὐτὸν τὸ αἰτιματικόν.
Η γερμανία διαποτέλεσθαι τὸν τί-
κτον ισχεῖ.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ, ὅπερίτα τὰ καὶ
Δαφνίου.

Ο Γενιτῆρες αὐτοράτοι, αὐτοῖς αὐτοῖς εἰπεῖν εἰ δια-
δεκτοί μοι τῆς Μούσας. εἰ γὰρ ἔστι εἰπε-
τιντοι φεγγοράται, ταῦτα τῇ τῆς Μουσῶν διε-
ξιγγόται μάρτι, πᾶσι δὲ διὰ διπλήγροι αυ-
τῶν τῆς Μούσας, οἱ ταῦτα πινθύ κακί-
στη ζητοῦντες; παῖτων μὲν αὐτὸν τὸν γλάρον
διπλέχομαι τῇ ποιητῇ, παῖτων δὲ μάλι-
στα τὸν Δάρυκον ἑραρθίων τῷ τῆς Γε-
ράνων φιλοσοφιστατος· μᾶλα γὰρ επεντες οὐτές

επινόσι; Δάδη, φίσι, ἐκ Γῆς προέβη
θε καὶ διέβησε. Τί τὸν αὐτὸν γελή^τ
ἀπ' εἰ, οὐχ ἀκτινής οὐδὲν καὶ μῆ
ει τούτοις τὸ βίον τε συγχάπει
χτενί; εἰ δέ γῆς τὸν υἱὸντος ἄπαν
ὅτι εται προέβησι, πενθανεῖ Δάρειν τὸν
κούκλον αἰγαλέων γοτῶν, ἐκ Γῆς προέβη
θεοῖς τοις λαοῖς. Καὶ τοῦτο γένεται
πενθετού, τὸν δέ τον προέβησιν θεούς
τοις. καὶ καλόν εἰπότως. αὐτὸν προέβη
τὴ γῆς αἰγαλέων, μετὰ τὸν τὸν φύ^τ
σιν προέβησιν κούκλους. ποναὶ μὲν
τοῦ παρατάτων μετέστησιν κατεστάσιν, πορ^τ
ές ερέπται τὸ γενέτον. τὸ δέ προέβησιν
φασι, τοῦ πατέρος τοῦ προέβησιν προέβησιν. εἰ-
πότως οὐδὲν Δάρειν τοῦ Ιδανού προέβη γη^τ
τον προέβησιν αὐτον θρονοῦντα τὴν Γῆν,
αιγαλέωντος δὲ Λαφίν τοῦ οὐρών, οὐ-
τὸν τὸν εἶπον τοῦ δὲ τοῦ Ιδανού. καὶ μα-
ταθεῖται. λα τοικότως. ποὺς γένεται τοῦ κούκλου τοῦ γῆς
πατέρος προέβησιν, προέβησιν θεούς. εἰ δέ τοῦ
θεοῦ γῆς αἰγαλέος τὸ καλόν διδασκεῖται
τοῦ εἰ, οὐτὸς τὸν καλόν διηρέει τοῦ θεοῦ,

Habebatur? Daphne, ex Terra & Ladone *Exposita*-
procreata est. quid habet per deos im-
mortales hæc res incredibile? Nonne om-
nibus rebus aqua & terra ortum præbent?
Nonne elementa vitæ ut semina sint, è *Adili-*
naturæ gremio profluant? Quod si è Ter-*cido*, &
raatque aqua piciuenit, quicquid giguitur, *possibili-*
Daphne, siquidem è Terra & Ladone pro-
creata est, communem omnium rerum or-
tum suo confirmat. Et quidem cùm inde or-
ta sit, vnde omnia oriuntur, cæteris omnib.
formæ elegatiæ præstítit, ac meritò id qui-
dem, quæ enim primùm à terra emittun-
tur, cū germana oriuntur naturæ venusta-
te, quibus enim in rebus species aliqua, &
pulchritudo hodie cernitur, in iis multæ
corporum factæ sunt mutationes; at quod
primùm in lucem educatum est, omnium est
longè pulcherrimum. Merito igitur Da-
phne, quæ præ cæteris reb. è terra primùm
orta est, corporis, elegantia præstítit. Cùm
autem Daphne forma esset egregia, puellæ
amore Apollo exarsit. Nec id quidem præ-
ter fidem. Puella enim, si quid in terris pul-
chri degit, pulcherrima, è diis originē du-
xit Atqui si bonorum, quib. in terris sibi li-
cer, pulchritudo beatitudinis maximè est
particeps, cōque est pulchritudo decorum

manus, pulchritudo virique suiam ore deë accedit. Quæ enim donant superi, omnes exosculantur. Deus autem amore ardens affectu mederi studebat. Sic enim habet vnguitates, vi corporis atque animi ut comparetur. & absque laboribus virtutem nō licet adipisci. Itaque præ desuetio animi angabantur: nec tamen desiderio flagrans, quod optabat, est afflicatus. Simum enim virtutis perspicere haudquaquam licet. Quam obrem Apollinem amare dicunt, non eo quidem studio, teriam aut decorum paternam vt reprehendant: sed vt naturam demonstrarent, virtuti obnoxiam. Et quidem quod sequitur, id quod urgetur, delineat. Pueria autem cum fugeret, à matre excepta est. Etenim omnia mortalia ea legge nata sunt, vt eodem recessant, unde prodiere quamobrem Daphne, cum errata orta sit, in terram etiam feritur. Terra porro cùm eam excepisset, pro ea plantam reddidit. Vtquinque enim hoc terræ est opus: quippe cum in eam homines decidant, & ex ea plantæ nascantur. Planta in lucem edita Apollini honori fuit. Et enim dij ne ploras quidem extia suam prouidentiam relinquent, sed è terra producis coronantur. Terræ eam primum

A con-
fente-
nre.

opus: quippe cum in eam homines decidant, & ex ea plantæ nascantur. Planta in

Ab vi-
b.

lucem edita Apollini honori fuit. Et enim dij ne ploras quidem extia suam prouidentiam relinquent, sed è terra producis coronantur. Terræ eam primum

έργειαν ἀχετὸν κάλλος θεόν. ἀ τὸν εἰδέσιν δω-
ροῦσθαι, σεργεωντινόν πατέτες. Ερώτης ὁ θεός, ὃν τὴν
πεφορτητὴν τὸ πάθος ιδίαν μάνη. παῖστα γὰρ αὐτὸν
αρέσκει, φεύγεις βίστι τὸ πάθος κτενίζεις, καὶ
ποτετες χωρεῖς, δρόσιται τὸ πάθος αργεῖ λαβεῖται.
Ἴνα τὸν οὐρανὸν περιποιεῖ, καὶ ποταμὸν, καὶ ταπεί-
ρα· πέργας γὰρ τὸν οὐρανὸν αριστεῖς καποδίτη, οὐδεν
εργεῖται τὸν Γαύδιον λέγειν, καὶ γῆν, καὶ τὸν
φύτην τὸν Σεάντα οὐδενέχομεν, αἴτιον τῆς αρ-
τῆς τῶν φύτων μηλισσῶν τὸ πατέτον. καὶ γε-
ράκτηνται, τὸ δίκαιον τὸ δίκαιον μήνιον. Φύ-
γειντος ὁ τῆς παιδὸς, οὐ μάτερ ἐδέξετο· τὰ δὲ τὰ
γὰρ θυνταὶ παῖτα πιάσασθε γέρεας φύσεται. αὐτὸν δὲ λαβεῖ-
ται πεφορτητὴς, οὗτοί τε τοῦτα ἐπείγονται. Μὴ δοῦ,
χαρᾶς Δαίφρη τοφές γέλει, τῆς τῆς περιε-
γόντος. Καὶ μετέχασθε τῶν κόρων οὐ γάρ,
καὶ τὸν αἰσθαντερόν. αἴτιον γὰρ ἡργα καθίσκεται τὸ
καὶ γῆς, καὶ τοῦτο τούτου οἱ αἰθρωτοὶ πά-
τηνται, γε μέντοι παρ' ἀκείνης φύσεις. τὸ
καὶ φυτὲν τὸ φυτόν Απόλλων, ομητὸς γέ-
γοντας αἴτον. Θεοὶ μὲν ἐξαρτεῖται τῆς ἔστωσης περι-
τοίας εὐδὲ τὸ φυτόν καταλείπονται. αἱτί τοιοῦτο
Ἐπειδακτοῦ γενόμενα. αἴτιον γάρ γεται, τοῦτο

3 АФЕ. ΣΟΦ. ПРОГУМН.

Σύντοικοι πάντες. Εἰ μεταποίησε τὸν αὐτόν
εἶναι τοῦ, ἢ τοῦ πατέρος εἰπεῖν. Ιδού τοι γὰρ
ζῆσθαι συν- κόρημα^{*} πατέρος τοῦ φροντιστῶν, τὸ γένος
φροντι- ουμεῖται^{*} πατέρων τοῦ πατέρου. Μή τοι μη
τίλη. Αγαπήσεις ἡ πάτη θεοῦ τοῦ, θεού τοῦ πατέρων
καὶ συν- οὐ τοῦ τοῦ πατέρος τοῦ πατέρος αἱ φροντίδες τοῦ πατέρων.
φροντι- το. Καὶ τοῦτο οὐτωςίστω πάτη πατέρος, γάρ
τίλη. δῆθε τοῦ πατέρος αἱ φροντίδες.

ΟΡΟΣ ΚΩΝΟΥ ΤΟΠΟΥ.

A R H T. S O P H. PRO GYMN. 39
diis consecrantur Insigne diuinationis extitit. Hoc quoque congruere arbitror. Virginem enim continentem appellant: ex continentia autem diuinatio emanauit, quod igitur puella vitam voluptatibus experientia traduxit, virtutibus consecratur, Neque enim futura videre licebat ei qui intemperantiae vitio laborasset. Atque his Epilo- quidem de causis poetas admiror, ipsum-^{gus.} que habeo magno in honore carmen.

D E L O C O C O M M V N I .

Locus communis oratio est, qua quæ *Loci* eō- in quopiam honesta insunt aut turpia, *munitis* amplificantur. Nancupatur autem hoc defini- modo, quod omnibus ex æquo possit ac-^{tio. &c.} commodari, qui modò sunt eiusdem rei *ratio* participes. Nam quæ in proditorem con-*nominatur* oratio, in eos omnes conuenit, qui *nis.* eius facinoris sunt affines. Perfimilis au- tem repetitioni, atque epilogo videatur Lo- cūs communis: quæ causa est ut protēmio *Loci* s̄t- careat. Sed tamen exercitationis gratia *munitis* puerilis, protēmij typum effigimus. Se- descri- cendum hoc, capita statues. Primum à Cō-*prio*, & trario: Expositionem deinde subiicies: non prece- quo rem doceas: est enim satis coguita, *pt. 4.*

40 A RHT. SOPH. PROGYN.

sed ut eius animam qui audit, accendas.
Post hanc, comparationem subdes, in
reum: quod grauius est, per contentionem
conferens Mensem deinde, si enim hoc
caput appellant, qua eius, qui crimen ad
misit, animum ac institutum calumniabe-
re: Tum egressionem, qua vitam transfa-
ctam calumniabere conjecturis: Tum mi-
sericordie remissionem: & postremò hu-
iuse progymnasmatis capita extrema, Le-
gitimum, Iustum, Vtile, Possibile, & Con-
sequens.

*EXEMPVM LOCI COMMVNIS
contra tyrannum.*

*Ebor-
giun.*

*Sectio-
nium
exordiu-
m iud.-
cum
per ius-
co.*

Qui leges abolet, vt leges iubent, vt
ne iudicia apud nos exerceantur, le-
gibus poenas luat. Etenim si declinatis iu-
dicij laqueis popularior futurus esset, hunc
fornalle quispiam iudicio liberaret. Nunc
autem cum audacior futurus videatur, si
hoc effugerit, quiniam a quum videri pos-
sit, vt nascentem tyrannidem huiusc ve-
nia foueamus; Ac cæteri qualem, qui iu-
dicia fortius sunt, noxiis poena lib. itatis,
nihil incommodi acceperit, tyrauidis
autem impunitas graue afficit iudicibus

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. 41
άνι ως πέροξιώτεροι ακροατέρων, μεθ' της
τοπικής τη σύγχρονής κληρονομίας σωμάτων
τῷ καπούροιμέρῳ τῷ μεῖζον. Εἴτα γνωστό,
κεφαλαίοι ὑπὸ καλούμενοι, διαβάσας τῶν τῆς
αρχαίας σήματος. Εἴτα παρέκβαστα συ-
γαπτικούς καπίσαις τὸν φωνούσαν βίον. Εἴτα τα
ἔλεύς εἰς τὸ λίπον· ότι πελντικά τῆς περιγραμμάτων
μάτος τα πελκά κερδεία, τέμνεις, δίκης, ουριφέρουν, διωνατοι, έ. σέξοι, σκέψισμαρινοι.

ΚΟΙΝΟΣ τόπος καὶ περίττω

ΩΣ ἐστίσσεται νόμοι, καὶ δικαστήσεια παρ' ἡμῖν
πολιτεύεται, νόμοις ὑπεγένετο τὸ κόλαστον, περιστατικόν
ἔμενετ τῷ πατέρᾳ τομέας τοισι. Εἰ μὴ γένεται μηρού
τοῦ παραδοτος δίκαιων διφυγαί, διμοπηγετέρος
ἔσταισι, τούτοις αὐτοῖς αὐτοῖς αἴρηταις δίκαιοις,
ἔπειτα δὲ τὸ περιον ακφυγαί, βιοτικός εἶσαι,
πολὺ δίκαιοις περιστίδας αρχέων πάντα τὰ παρούσας
καταστῆται συγγράμμιν; Οἱ μὲν οὐδὲ διῆσι πολι- περιστατικόν
τες ὅστις τὸ δίκαιόν τοις λίγαστοι, ὁδέν περιβάσιος θυμοί.
ἐκ τοῦ δικαιοφρωταφροτος κέκτηται πολι- περιστατικόν
τε, γένεται δικαιόφεντος οὐδὲ τοις δίκαιοστοις εἰπεῖσθαι

τὸν βλαβέον. εὐθὲν τὸ δικαιόσηνον ἐπικαταγίγγεται προφέτου κρατήσαντος. Δολῆς
εργα τὸ δέ μοι μάτροι φέδη τῆς παρόντος σύμποσιον
σκοτεῖ αἰχμέστρον, εἰ ταῦτα φέρειν αὐτὸν
γενέσθαι γνωρίσει. οἵτινες ἀγαθοὶ παλαιοὶ ποιοι ὦντες
εἰ περιγράψοι ποτίσαις εὑρον δικαισίας αὶ
πραγμάτων. Καὶ μάλιστα δικαιώσει. Ἐπιδιόντες
ἀνθρώποι ταῖς αὐτῷ πρώτοις τύχαις περιποτῶνται,
καὶ μεταποιεῖσθαι ταῦτα φέρειν αὐτῷ πρώτον
γνωρίσεις, ἐπιπορθούσι φέρει τὸ γένος τοῦ μητέρων
μαλο τὴν τὴν γόμφων σύντηξιν, εἴδωλος ἔχειν τον
μάλιστα τοῦ αὐτῶν ἐργαζόμενος γνωστόν.
Καὶ τέτοιας πόλεων γίνεται γόμφος, ἐπιπορθων
κακόν, ὃν αὐτὸν τύχαις περιποτῶν. Οὐτοὶ δέ
εἰσιν· εἰ θυμούντες, βεβεβαύθενται οἱ βούλημα κα-
κῶν, τὸν τοὺς πολιτείας μεταγεννήσας θεόμον. Καὶ
πιλάτης τούτος ἕαυτος διελέγεται, πίστεων
διοί; καθίστηται τοὺς πολοὺς ὄρθεις, ἵστε καθάπταν-
τοις ἄλλοις ἔχων αὐτόξενα; Καὶ μάλιστα
τὸν τύχαιον φιλοποιεῖσθαι τὸν πλοῦτον, εἰ διό-
ται τοῖς πολοῖς ἴσωσι τούτους, καὶ σωμάτων
κριτοῖσι περιττες; Καὶ τὸ διδοῦμεν τοῖς πολοῖς
τόμες περιγράψει εἰδοντες τὸν ἔστιν πόλεων

damnum : siquidem tyranno rerum potito jurisdictione de medio tollitur *Mitigatione.*
 hi autem videmini iudices de huius sententiæ cogitare accuratius , quæm majorum vestrorum consilia vobiscum ipsi reputatis. Illi enim ut maximo nos beneficio assicerent , omni dominari vacuant reipublicam nobis excogitarent. Nec iniuria Etenim cum incerti fortunæ euentus variè hominibus accidant , mirentque hominum sententias , inæquabilitatem fortunæ iuris æquabilitate ut corrigerent , leges inuenierunt : quibus quasi unum omnium sensum efficerent. Cuiatibus enim nihil a iud est lex , quæm maiorum , quæ secum fortuiti casus adiuechunt , emendatio. Quæ iste penitus minime habens , consilium deterrimum natiuitatis reipublicæ perueritendi. Et quidem sic ipse secum loquebatur : Ecquid hæc dij immortales ! supra vulgus eminens , æqua prorsus ut sim conditione , perpetiar ? Fortunata mihi opes astrueiè frustra sinto , siquidem hæc vulgo submerso. Enimvero tenuis fortunæ homines in concilium erunt , ac iudicant : quodque visum est multititudini , nata mihi lex est , quæ igitur horum fuga & liberatio

incommodorum ; arcem occupabo , & pessimè perituras leges tollam de medio : atque ita vulgo lex ero , non vulgus mihi . Hac ille apud se loquebatur , tametsi re nondum perfecta . Deorum enim benignitas ea perfici veterit . Huic

Elegans igitur hodie id saluti erit , propter quod anty- tantam beneficij gratiam dñs immortali- mema . bus debemus ; ac grauis quidem res est , A com- atque atrox , homicida , sed multò magis paliatiss . tyrannus . Hic enim ciuitatum , quisquis in manus incidentur , cædem facit . ille au- tem vincens reciprocæ statum fortu- natusque conuelliit . Quanto leuius est me- dicè offendere , quam cædem vincere . Ium facere ciuium , tanto mehercule ty- rannus homicida est deterior . Iam exte- zos omnes reos , tametsi grauissima ad- mis- tunt , animi tamen à delicto abho- tens comitatur defensio . Solus tyran- nus se iniurium , eò p olapsam audacie dicere non potest . Nam si tyrannidem nolens occupare adortus esset , eum fo- rasse quispiam sua sententia liberandum putaret . Sed cum id consulto fecerit , nonne fuerit iniquum ut iudicium elabatur , qui tyranus ante rem per- fectam extiterit ? Et quidem onus alii

Amen-
is tyra-
ni-

απαλαγή; καταδίψαμε τὸν ἀκρόπολιν, χρήσις καίπεται ψηλωμάσις, ἐκ ποδῶν καταθέψαμε τόμοις· καὶ ὅταν νόμος ἔταιμα τῆς πολοῖς, ἥχι οἱ πλεῖστοι ἔμοι. Ταῦτα τοὺς ιαυτὸν διεξήρχετο, ἐκ διπλίσιος τὸ πέρας. Καὶ μὲν γέδος στενοχλύσει τούταια. μὴ οὐδὲ διὰ τοῦ χίστου τῆς θεοῖς ἐποφείλομέν, ταῦτα πυρὸς φύγοντα τάρταρον. Δεκτὸς εἰ φονεῖς, εἰλλαὶ οἱ τόποινες μεῖζον καθίσασται. οἱ μὲν καταδίποτες εἰς τὰ αὐθαδυχότα μναγδονῆ· οἱ δὲ καταβατέοντες τὰς πόλεως πύχας. Οὐώτοις τὸ λυπτόν εἰ βεργατῆ τῷ παντας μναγδονῆ ἵπποις καταδείσεοτε, ποστού τῷ αἴρεσθαι τὸν φαντόπεραν. Επειδὴ γένοιτο ποτὲ οἱ άλλοις ἀποστολοῦται, καὶ τὰ μὴ ὄπατα περιέσωσι, τὸν γάρματα γενοῦνται τῆς περιέσωσις· μόνος δὲ οἱ πόροι εἰπεῖν ἐκ τοῦ τόπου αἰκουστο. εἰ μὴ γέδος ἀκροτείνει τῷ περιποτῷ, ποτέτοις αἱ θεοὶ αὐτοὺς ἀφῆσι τῆς γάρματος εἰπεῖν διεξελθούσις ἔδρασε, περὶ δίκαιουν * τοῦ ζελεῖτον πόλιν τοῦτο τὸν ἔργων τῆς γένεται μναγδονῆ· οἱ δέ τοι εἰς μέτρον ποτέτοις πατέται

καὶ τοῦ
ξελεῖτο
πατέται
μναγδο-

αὐτοῖς παρ' ἡμῖν οἱ κατόπινοι τὸ παρὸν
μόνοις ἐπεδίθησαν ἔχοισι. οὐχὶ δὲ τὸ φῦλον
πολλάκις ἀφίενται. μέντος δέ οἱ πατέρων
εἰς τὸ αὐτοπέρ φυλεῖται βίω. τότε, τὸ γένος
φῦλον διῆλι μετεῖσις ἐν ἡγεμονίᾳ τῷ πατέρῳ
τοῦτο τὸν γεννητόρον διῆλι χαλεπότερον. αἴστη
τὸ αὐτοπέρ φυλεῖται τὸν δίκιον, ἀλλὰ τὸ
αδέσπιτον, εἰ δέ μετ' ὀκνήσαται γενέσης.
Τίνεις οὖν αὐτὸν αὐτοπέρ φυλονόμον τὸν συγγενέαν;

ΕΠΕΙΣΔΕΧ- τοῦ Διονύσου, ποιῆσες δὲ τὸν ὄποις αὐτὸν ὁδούρωνται,
ΕΩΛΗ. τότε παρεστάται τοὺς τόρμοὺς γερμάνεται. οἷς
πλλῶδες δίκαιοι δικαιότερον, οὐ τοῖς τούτοις
παρεῖται τοὺς γένετορες ἐπειγούσιν. οὐχὶ μὴ τοῖς
τούτοις ποιῆσες οὐ παρατίς βεβαγμένοις
εἰστε. οὐχὶ δέ τοῖς τόρμοις, τὸ δικαιόζειν ἡμεῖς
παρεῖται. εἴτε δι' οὐδὲ ὑμεῖς δικαιοῦτε
κατεβεβαγμένοις, πάντα πατεῖσθα πρᾶτον, τοῖς
γένετορες ἐπειγούσιν. Καὶ τοις εἰς τόρμος, τοῖς
ἐλεύθεροις τοῖς πατεῖσθα πρᾶτον, τοῖς κα-
ταδουλούμενοις καταβεβαγμένοις λείπεται. Δι-
καιοῦν δέ θεούσιν εἰ ἡμῖν ἐπεισδούσι τοὺς
δίκιους, ἵπτεται αὐτὸς κατεπιγάστας. Λυ-
ρίστας δέ πεποντας πέρισσος, ἐστάτη τοῦ

sci criminis de quo tum queritur, modo *Vite*
 premuntur: vita autem anteactae meriti
 tis plerumque iis igooscitur: *vobis* hic *aetate ca-*
ob *vtriusque* *vita* *crimina* *causam* dicit. *Iustumia.*

Præterita enim actas nulla moderatione
 illi traducta est: præsens autem præteri-
 ta intolerabilior. Vt roramque igitur cri-
 minum, iudicium subeat, & quibus prius,
 & quibus postius læsit. Sed quorum
 depreciatione ac lachrimis huic ignosce-
 tur? prefectio liberorum. At in eorum
 flentia putare vobis adesse leges, quibus
 æquius est, quam istius liberis vestram
 sententiam accommodare. Ab istius
 enim liberis tyrannis corroborabitur, à
 legibus iudicandi potestatem accepistis.
 Itaque legibus, propter quas iudices
 estis, in ferendis sententiis, quam iis, *Alegia-*
estote *æquiores*. Iam vero si his ho-*zimo.*
 nores haberi lex iubet, qui patriam in
 libertatem vindicarunt, id prefectio re-
 linquitur, ut qui seruitute opprimant,
 penitus afficiantur. *Ab* *equum* autem etiam
 est ut tam graue iudicium apud nos sub-*æquo.*
 eat, quam graue ille concepto tanto
 sceleris effecit. Neque vero si tytan-*Ab* *uti-*
 nus occiderit, nullus ad nos ex eius mor-*te*
 te fructus redundabit; cùm prædictum "

Remo-
tio mi-
sericor-
dia.

An fa- firmitatem legibus allatura videatur. Sed
eis. neque hunc animaduisione coiceat per-
 difficulte. Non enim sicut ei ad tyrannidem
 inuadendam opus erat satellitio : sic nobis
 focus ad opprimendum tyramnam opus
 fuerit : cum solo iudicium calculo vis or-
 dinis tyranidis extingui abolerique possit.

D E E N C O M I O ,
ia est, Exornatione.

Quid
Hym-
nus
Elogiū,
& En-
comion.
diffe-
rent.

ENcomion, id est, Exornatio, oratio est
 explicatrix eorum quæ in quoipiam
 insunt laudum. Sic autem n incupatur
 quod antiquitus in comis passim canerent.
Comas autem compita, aut tenuia appelle-
 bant. Differt autem in em. b Hymno & Elo-
 gio, quod Hymnus sit deorum, Enco-
 mion hominum: ab Elogio autem, quod
 hoc bicantes instituatur. Encomion au-
 tem multo artificio explicetur. Hoc au-
 tem exornationis genere laudari debent
 Personæ, Res, Tempora, Loca, ratione ca-
 rentia Animalia atque etiam Plantæ. Per-
 sonæ quidem, ut Thucydides, ut Demo-
 sthenes: Res, ut iustitia, temperantia:
 Tempora, ut veri, ut aestas. Loca ut por-
 tus, ut horti: ratione carens Animalia,

ωδες.

αὐτούσιν αὐτούς ταῦτα μόνους. Ράσης δὲ τὸν τὴν διωκτήριον ἐργάσασθαι κόλαστρον εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον
αποτίθεται, ὅπου καὶ πρώτη στάσις συμμάχων εἰς
τὸν τὴν περίτειρα κατέβιλον. οὐδέτερα δικαστήρια
αρχέσσονται φύλαξ, οἵτινες πειλάτης περιποίησις την
διωκτήριον.

ΟΡΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΥ.

Εγκρίματα δὲ λέγονται ἀκτεπτοκός τῆς περιφερείας
των περιτειρῶν καταλόγων. εἰρηταὶ δὲ οὗτοι, ὅποι τὰς τοῦ
κορμίου φύλαξ τὸν παραγόντα. κόρμας δὲ ὁ κάλεσμα
τοὺς στερεωτοὺς. στερεωτοῖς δὲ ὑπέκειναι, οὐ ξεπαγόνται,
ταῦτα δὲ εἰδίνοντες θύμονται, ποτὲ δὲ ἐγκρίματα πειλάται.
καὶ τὰ τούτα μάλιστα ἐπειργονταὶ βεβοεχτίγνωσται,
τὸ δὲ ἐγκρίματος κατέχειν ὁ καθετέρευτος. Εγκρί-
ματος δὲ περιφερεία την γενικήν περιφερείαν την κα-
ροτεί την, καὶ πόποις, αἱ λογαριάσια, καὶ περιφε-
ρείας φύλαττοι περιφερείας φύλαττοι μὲν, ὡς Θυκυδίδης,
ἡ Διμοσιεύτικα περιφερεία, ὡς δικαζομένων,
ἢ σωφροσύνων. καύρωτος δὲ ὡς ἔαρ, οὐ δέρος
πάποις δέ, ὡς γαμήλιας καὶ νύφης αἱ λογαριάσια.

33 ΑΦΣ. ΣΟΣ. ΠΡΟΓΥΜΝ.
αἰσιωτι, ἡ βροῦ φυγεῖ, αἱ εὐηδίαι, ἡ πάν-
πελοι γέ μετεργέται, Εκοινή, Εκαβέτην
εστι καὶ ἡ φύσις, αἱ διατάξεις Αἰγαίης καὶ ιδια-
σθε, αἱ Αἴγαίοις έται. Η δρόμη τοι πρεσβειῶν αυτη
τῆς Εγγύημεν. Τριγάσπιον οὐ αυτὸν πέτεια
φρεγγεῖσις. Αποστριψόντες τὴν θέσην της Λα-
σσον. Επειδὴ οὐκέτι οὐκέτι οὐκέτι οὐκέτι
ἔθος, παραγέδει, παραγέδει, οὐ πατέρες, έται
αισιωτιών, οὐδὲ μέτρην οὐδὲ θυτικόντα
καὶ περιών σόμους. Επειδὴ τὸ μέγιστον τοῦ οὐρα-
νοῦ κατέβασμον, έπεισθε ταῖς φρεγγεσσι· αἱ
φύσις, οἵτις εστι φύσις, οὐ σάμα, η πάχει·
φύσις φύσις, αἱ πάθειας, η φρεγγεσσι· σάμα
δέ, αἱ κάλλεις, η τάχος, η ράμπη· πάχει δέ,
αἱ διατάξεις, η πάτητη, η φίλασις, οὐδὲ πάντας,
τὰς συγκεκριτικὰς φύσεις ουαρέω πατέ-
ρες οὐδὲ πάτητης φύσεις. Επειδὴ οὐρανοὶ πάγιοι
φύσις οὐδεσσικότα.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ Οἰκουδίσιου,

προσι- Τιμᾶς ἀλλοι τοὺς δυοῖντας τοῖς πρόσι-
μοις. Τομα , ὃς ἐπειδότο καλύπτει , νομί

ARTH. SOPH. PROGYN. 31
vt equus, vt bos; Plantæ, vt olea, vt vitis.
Sed laudantur aut communiter, aut sigilla-
tim. Communiter quidem, vt vniuersi
Athenienses: sigillatum autem, vt quispiam
Atheniensis. Atque hoc quidem modo *Diction-*
exornatio dividitur. Eam autem his capi-
tibus conficies. Primum exordiere pro eo *dij ma-*
ac materia subiecta seret: deinde affteres *teria et*
genus, quod in gentem patriam, maiores, *re ipsa.*
ac parentes distribues. Post haec educatio-
nem, quam in vita instituta, artes, ac le-
ges diduces; deinceps potissimum Exor-
nationum caput, res gestas, adduces: quas
in animi bona fortunæ & corporis distri-
bues. Bona quidem animi, vt fortitudi-
nem, vt prudentiam: corporis, vt for-
tiam, vt celeritatem, vt vires: fortunæ, vt
opes, diuitias, clientelas. Quibus compa-
rationem addes, qua per contentionem
ei, quod laudabis, maius ac præstantius at-
tribues. Postremo epilogo prectioni per-
simili concludes.

EXEMPLVM EXORNATIONIS.
Laudatur Thucydides

Rerum utilium inuentores, iis rebus, *Exor-*
quas ipsi pulcherrime hominum ge- *datio.*
D ij

32 APHT. SOPH. PROGVMN.
veri pepererunt, decorari aequissimum est
quodque ab iis cipere sit, conferri in eos ip-
sos, qui patefecerent. Itaque cum Thucydi-
dem suis ipsis bonis ornare studeā ora-
tione utar ad eum ipsum laudandum. Et
quidem præclarum est iis honorem tribue-
re, à quibus beneficium acceperis, sed tanto
præclarius honorē habere debemus Thu-
cydidi, quanto rem præstabilitatem innenit
quam ceteri. Neque enim in rebus morta-
lium quicquam licet adipisci oratione me-
bus: neque Thucydide sapientior in dicen-
do quisquam reperiri. Oratus est igitur ex

A. p. 4.
trit.
*A. par-
tibus.*
*Ab e-
cussione.*

eo solo Thucydides, quod non modò vi-
clum ei præbuit, sed eum etiam optimis
artibus erudiuit. Nec enim aliud ortusest,
quam unde natæ ac profectæ sunt optimam
ram artium disciplinæ. Athenas igitur vitæ
parentem nactus, atavis regibus editus est
opèisque fortunæ, quib. erat ceteris poten-
tior, è maiorib. ad eum fluxere. Sed cù hæc
arbo, & generis potentiam, & popularem
statum accepisset, cepit quod in vroque
erat commodi, ad vriesque vitia emendā-
da. Nam & ab iniustis opibus iuris & quabi-
litate abstinebat, & abiectione popularem
generis & scurabat felicitate. Hac stirpe
profectus, reipubl. institutis ac legibus,

τὸ παρ' ὀπίστας φαῖτι, ἐπικαπνίδων δι-
γόμας τοῖς δέξασι, ἐκαῦ Θουκυδίδης
ἐπιχείρει τοῖς λόγοις, αὐτὸν τοῖς ἀντὶ ζε-
μάτιον πεπλούμονος. ἀπαπτεῖ μὲν εἰς
θερζίτας Κριῶνας καλὸν· πατεύτῳ δὲ
μᾶλλον τὴν Θουκυδίδην τῷ ἄλλῳ, τῷ φίλῳ
ἀπατῶν δῆρε τὸ κάλλιστον. οὐ γέλοιο
ἐκ τοῖς οὖσι κρέμονται αἱ αρίσταις λαβεῖται· οὐ-
πο Θουκυδίδην φεύλη ποὺς λόγοις σοφάπερόν
δεῖται διρέσθαι. Πρεσῆς τοίνυι Θουκυδίδης ἔμενε
ἐκ τοῖς, οὐδὲ βίσιον ἀντὶ παρέργεις καὶ τέ-
χνης· εἰ γέλοιον ἐπέρωτες πάγιοιεν, αὐτὸν δὲται πατεῖσι.
οὐ λόγοι. Εἰ ματέρα βίσον ταῖς λαβεῖταις λαβεῖ-
ται, περιστρέψοις μὲν βασιλεῖδας ἐγκίοντα, γενοι-
καὶ τὸ τῆς τύχης αὐτῷ διεκατέτερον ἐπί-
στο· περιπέρουν περιελιλύτες γένοις· καὶ
περιστρέψονται φύσιοι, γένοις ἴσχυοι, καὶ πα-
τεῖσιν δημητρικοὶ, εἰς ἐπανίστησον ἐκα-
πέρου τὸ παρ' ἵκαπέρου φέρεται κέρδος. τὸ
μὲν πλουτοπολικόν, οὐδὲ ὁ ιονγαλεῖς ἐπανο-
δουμένος, οὐδὲ πολιτικῶν ἵσθιαν τῇ αριστῇ τῷ
γένοις διδαγμοτία συγκρύπτων. Καὶ τοισ-
τοι φαῖτι, πρέπεται μὲν πολιτείᾳ Ερέτρια

§4 ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ.

αὶ τῷ διήνω αἰματία πεφύκαστ. Καὶ τοῦτος
 ἔπλα τὸ τέρματος αἵμα ζῆται ἀγνωστός, φυλητικός
 σερβεῖ ὁ αὐτός τὸ στρατιωτῶν ἐπουλεύσαστο,
 εὖτε τοῖς λόγοις τὸ πλινθὸν ἀποτερών, καὶ ταῖς
 μάρτυρες ἐν μέρει πεθάνεις τῆς φροντίσασις. Καὶ
 μίαν ποιῆται ρήγητις, ὡν μάτιον εἶχε τὸν
 πέργαλον, εἰς ἐν τανάγρων ἀγρῷ οὐνού διεσπάσκεται.
 οὐδὲ δὲ εἰς μῆνας αὐτοῦ πέριτες
 καρδίας ἀπόδηξεν, ὡν κακαῖς θεραπεύεται,
 τὸ τεργυρὸν παρέσχεται η τύχη πολέμου.
 Καὶ τοῦ περισταγμάτα πᾶσι τοῖς Ελληνον οἴ-
 κίαις αὐτὸς ἐπιμέστο τέχνης· καὶ φυλακῆ
 γέροντες ὡν ὁ πόλεμος ἥγανθον. οὐ γὰρ ἐπίσιμος
 οὐδὲ ἐκατοντά, τοῦτα συγκρυπτεῖν ἵπται αὐτοῖς
 τὸν χρόνον. οὐδὲ ὡν αἰλισκομένη μὲν ἔγκω-
 στη Πλαταΐδα, διορύκεια δὲ τοῦ τῆς Ατ-
 τικῆς ἴγρωνται. καὶ τοις περιπλευτέρην τοῦτο
 τοῦ Αἰδηνίων ἐπιλογή τοῦ Πελοποννήσου·
 ταυτογένειας εἶδεται η Ναυπάκτου. λαστεῖ
 τον αὐτοῖς τοῦτα Θεοκρυσίδης συγγράψω.
 Λέσβος εἰδένω, καὶ μέχει πέριτες καρύτ-
 τεται. περέστις τοῖς Λιμνεοχώτας καρύτατο
 μάργανον, καὶ τὸ μάργανον δικαίηται οἱ ξεροίς.

quibus natura nihil dedit melius, cruditur.
 Cūque vitæ studia ad discendas leges & militarem laudem colligendam confex-
Ab iudeo-
re decreuisset, idem & philosophari statuit, tis str-
& exercitus du<are, vt neque do<rinam diis
bellicis ornamenti priuaret, nec bellicas
pugnas à prudentia semoueret. Sic vna ea-
dēmque meditatione excoluit ea, quorum
vnicam artem minimè habebat: & quæ à
natura disfuncta erant, in vnum quasi stu-
dium co>egit. Vbi autem ad virilem æta-
tem peruenit, vt ea publicè ederet, in qui-
bus se ab incunte ætate exercuerat, occa-
sinem quæfuit. Nec diuinitus ei fortuna
defuit. Bellum enim r̄isque à græcia ge-
stas aitem suam effecit: cāque custodiuuit
literis, quæ vis Martis aboleuerat. Neque
enim quæ quisque fecisset, temporis vetu-
state contegi atque obrui fuit. Hinc enim
cognitum est Plateam captam, vastatam
Atticam, Peloponnesi oram ab Atheniensis-
bus nauigatam. Nam quodd nauales pugnas
vidit Naupactus, eas Thucydides memo-
riæ prodidit, neque hominum effugere
conscientiam fuit: Quod Lesbus capta
est, id quoque usque adhuc prædicatur.
Quod cum Ambraciotis pugna commissa
est, eius facti memoriam nulla deleuit dics.

*A rebus
gestis;*

95 APHT. SOPH. PROGYN.

Postremò iniquum Lacedæmoniorum iudicium in comperto est Sphaeteria & Pyllusingens Atheniensium opus, in obscuro minime versatur Coteyræ Atheneis concionantur: contra hos dicunt Corinthiæ: Æginenses cum accusatione Lacedæmonia profiscuntur. Iam quod Archidamus in concione sobrie ac mature deliberat, contraque Stenelaidas ad bellum inflamat, quod Pericles Laconicam legationem despicit, agrotantes athenienes se sej afflictare non finit, haec videlicet omnia Thucydidis monumentis immortali- tati commendantur. Et quisquam erit qui Herodotum cum hoc conferte audeat? cum ille in dicendo voluptatem sectans sit aurum, hic ad veritatem loquutus? Quanto igitur minoris æstimari debet, quod tribuitur gratiæ, quam quod veritati, tanto mehercule interuallo à Thucydide Herodotus relinquitur. Erant pleraque alia, quæ de Thucydide poterant affiri, nisi quominus ea dici possent, facultatem eripuisse infinita propè eius laudum multitudo.

*Comme-
moratis
que vi-
gesta
sunt,
comme-
moran-
tur que
domi, in
concilio.*

*A com-
para-
tione.*

*Episo-
gus.*

Δικη Δακεδαιμονίων ἀπό τὴν αὐτήν ταῖς αὐθεντίοντος.
 Σφραγίσθεια, Καὶ μέλος τὸ μέρος εἰνὶ Αἰγαίων
 ἐλαττούμενον, οὗτος Κερκυραῖος μόριος τοῦτον
 Αἴγαίας ἐπιχειρίζεται· Κορεάταις εἰς τοὺς
 αὐτοὺς δὲ αἰπεῖται τοι. Αἰγαίοις δὲ κατηγοροῦ-
 ριοῦντες εἰς Δακεδαιμονίας ἔρχονται καὶ σα-
 φροσύνην μόριον τοῦ ὄντος εἰς Αρχίδαμος. Στι-
 γμαρδίας δὲ επὶ μανία κατάληξε, Καὶ τοὺς τούτους
 δὲ Περικλῆς προτοτάτος αἰπεῖται Δακεδαι-
 μονίον, καὶ χρειεπάγεται τούτοις Αἴγαίας
 προσωπίας. Τοτακαθεταῖς αἰδίοις τῆς Οικου-
 σίδαιου συγχρατέοντος ἀποτελεῖται τοῦτον τὸν μόρον.
 Εἶτα πεισταῖς αὐτοῖς τοῦτον τὸν Ηροδότον, αὐτὸν
 ἐκεῖτος μόριον μηδεμίται τοῦτον καταβάλλει. οὐδὲ τοὺς αὐτούς
 αἰδίοδας αποτελεῖ φέρεται. οὔτον δὴ τὸ τοῦτο
 γένει τὸ τούτος αἰδίοδας ἐλαττον, παπέπει
 Ηροδότος τοῦ Οικουσίδαιου καταλάβη διατελεῖται.
 Πολλὰ δὲ ἵπσει τῷ θεῷ Θυκυδίδαιον διεξερχόμενον
 εἰς μη τοι ταῖς τρεῖς, η τοῦτον αὐτὸν τοι παρεκτείνει
 πλῆθες.

ΣΟΦΙΑΣ ΙΓΚΩΝΙΟΝ.

Οφ ατ επιχει μρ' λαΐς, ἵπποισιν οὐ
 ποτε α ται αἰδίωσιν. Ἡ ποσέντη διδαγ-
 μηνας φελεῖ, ἀς κοιτάκημα καταθεῖσα
 θελ. εἰς αὐτῷ αλλοπετήσεις.
 Ήταντὶ γάμων διπλωτῶν πλακών Αριεμῆς
 Αθηναῖς. πιει πόρεια τηνεύσιν Ηφαστίου· Γο-
 στρων ηγετη την τῆς ποτέσιν· δίζεις αἴτοι π θεού
 εἰδεῖς διανοτήτων διατέμετέρυ-
 σιν. ιδίας ε δέ διάλεκτοι της Ζεύς διασεγγόντες
 θεοί έτι διανατόπρος, πεντέτε πατέτε κα-
 πί, σοφώτερες. Κατοφ αδιτούς διανατε ατ
 πιστούς αγαθούς από την Ελλάδην, πίσταν συμβι-
 τοι το δέ κατημα ταρσίτηνερούς γέλειν, όπως θεοί
 πάρδεσεις τὸ βίον πολέμηνα την δημιουργίαν
 πολὺ πιντεύμενοι πολεμεῖσιν, οἷς Λαταρίδης,
 οὗτος ο επεργός, καταπέλεγες οὐ τοῖς πολεμίνας
 σοφώτατος φέρεται, θεοί πολύδεις εποιεῖσιν
 28 οὐδὲν ε κατασκόπιας τηλούσιν θεούς. * οὐ γέλει
 νομίζει αὐτούς θεούς καθετέκεστα, οὐδὲ την πολε-
 μηράτη γέλοις, πολύδεις διαλειπεῖται, δρεπτής,

*ALIVD EXORNATIONIS
exemplum. Sapientia laudatur.*

Sapientia ad ipsius singularis est felici- *Exor-*
tatis: ut vero pro dignitate laudetur fie- *dium.*
ri prorsus nequit. Tantum enim beatitudi-
nius ei affuit, ut deorum communis statua- *A gene-*
*tur possessio. Deorum namque alius aliud *re, unde*
*studium sectatus est: Iuno noctis praest: *orta est**
*Mars bellis ac Minerua, Vulcanus fabrilem *sapien-**
artem exercet: dux est nauigantibus Ne- *tia.*
ptunus: sesequi ad aliud studium alias ap- *Summa*
plicuit: omnes tamen sapientiae sunt par- *potestas*
*ticipes: praecepit autem supremus Iupiter, *eum su-**
*qui tanto cœlestes orantes anteit sapientia, *ma sa-**
*quanto iis omnibus potestate præcellit. *pientia**
*Enimvero à Iove principatum obtineri si- *coniuin-**
*dem facit sapientia, & eam di naturæ suæ *cta.**
conuentam habent, & simul ac posses-
sio haec in terram evasit, deorum filio in
vitam inducto. Quo lubentius poetas ad-
misor, quod Palamedem & Nestora, &
si quis alias prisca temporibus sapienti-
simus ab iis celebratur, diis genitos fece-
re: non quod eadem, qua dij, natura
constarent: generis enim communione
*Pirtulis communicationem prodebant:**

sed quod deoū im erant vnitatem adepti,
eorum filij habebantur. Et deorum qui-
dem videntur esse, quibus Sapientia pos-
sessio orta est, diuini generis monumen-

Ab effe- tum. Iam vero Sapientia vniusque tempore
bus Sa- bus præcipue dominatur. Cum enim cæ-
piens, terarum terram alia in otio tantum clu-
quis sunt ceant, alia in bello modò laudentur, sola
pro reb. Sapientia vniusque temporis perinde est
gestis.

moderatrix, atque variis Circares bellis-
cas ita versatur, ut quietis ignata: sic pa-
cis est comes, otiique socia, ut bellum ne-
scire omnino videatur, cuiusque solius cen-
seatur propria, cui administrandæ præst.
Leges fert pacis tempore, & multiplicis
etij variis rationibus vtitur: bello autem
suscepto, cum vt armis superiores si-
mus, Sapientia efficiat, victorias etiam no-
bis impavit. Eadem in concionibus
cum lande verari, nisi qui ea præditus
est, finit præterea neminem. Ex æquo
enim utrobique Sapientia dominatur: seu
foris bellum administres, seu domi rem-
publ geras. Iam Sapientia vim diunam
solam im tatur: quippe quæ vel ut deus fu-
tura prospiciat: hæc terram agricolis ape-
ruit: pentum strauit nauigantibus: ut ne-
que sine ea terræ fructus percipi potuerint,

αλλ' οἱ τὰς γεωργίας αὔτε τὰς προσεκτικότατα,
γεωργίας ἀπομένοτα πάθεις, Καὶ εἰκαστική,
αἵ σφρια κτῆμα τὸ γέμος προσειλέχεται ταύ-
ματα. σοφία τοίνυν ἐφ' ἑκάπερε τραπεζή
τῶν καρπῶν, τὰ μὴ γένηται αὐτῷ τὰ εἰρήτων
μόνια διδοκεῖται. Καὶ δὲ τοῦτο τὸν πόλεμον
μόνον θεωρεῖται· μόνη δὲ σφρία τὸν πόλε-
μον ἑκατέρων τραπεζῶν, αἵ τοις ἀπεπίστα-
ται. πολιτικέται μὴ γένηται πόλεμοι. αἵ
εἰρήτων πατεταῖς αὔγουστας· τῆς δὲ εἰ-
ρήτης ἔτι τὸ μετέργεν, αἵ αὔγουστα κατα-
πέξ ταῖς μαίχαις· καὶ ταρθῶν αὖτις κρατῆ,
μόνις δὲ νομίζεται. νομοθετῆ μὴ γένηται εἰ-
ρήτης καρπός, ἐπειδὴ πανπάλιος ἀσυγχάρας εἴδη
κέχρηται· τῆς δὲ πολέμους εἰς ηγετακ τοὺς θη-
κας. γένηται τραπεζή τοῖς ὅποις περί-
χουσι, αὐτῷ τοις ὀκκλησίας ἀλογοκίᾳ κα-
πρεσται· αλλ' εἰς αὐτούς τραπεζή τοῖς
θηκούσις. πλευροῦται, Καὶ μέρεσται. μέρη
σφρίτα τὰ διάλιτα ταῦτα. μόνη γένηται
τὸ μέλλον ὄπισταται. αὕτη γεωργίας αὐτῆς τῶν
γένων, Καὶ τοῖς πλεύσισι νέραις τὸ δάλαος τοῦ
τοῦ καρποῦ ταῦτηργε λαβεῖται σφίτας γνωτίς,

εὗται πάλιν δημοσίευτης ταῦτα χωρὶς τὸ σοφεῖς
καθεορίσαστος. ὅπερ παῦει τὴν διάλογον τὰς
πιλαιταὶ, ταῦτα δὲ τῷ θεῖοις αὐτοῖς παρέχει,
ταῦτα σοφίας καθεστάσειν βύρεοις. αὕτη λα-
θαῖνειν φέρει πάλιν τὸ διπορίπτωτον τὸ εὐαγδεῖον
παρέχειν. Εἰ γάρ διατηνόμεις αὐτούς εργάζεται κα-
κοίσιν, γέγοντας αὐτούς αὐτούς εργάζεται, μόνη
σοφίας ποτὲ δράστρων ποιεύεται. οὐκέτι δέ
σοφίας ποτὲ δράστρων ποιεύεται. Ηδη δὲ τοιούτος ὁ
σοφός ἐστιν ἡγόνοςεν. Εἰ δέ τε λαθαῖταις εὐημερίᾳ,
μόνη σοφίας παρέχεται. Τροίας ἔλευθερος, οὐδὲν δέ
πολις φέρει μίδιαντας χρόνος σοφός παρεῖσται
βελτίωντας καὶ περιττῶν ὄλιων διέλυσιν διώσαμεν,
δεὶς ἐρεῖς παρόδσα βελτίωντας, οὐ Κοκκωπός
οὐ φελλόδος * διεφθείρεται, βελτίωντας οὐδε-
πέρτεν. οὐδὲντος σοφωπέρου. οὐτε παῦει, την κρατεῖ, σοφίας
περιττήντας ἔπειτα πειστήντας αὐτῇ τὰς αὐθεῖς τοῖς
βαλεῖς; αὖτος ἀποτίνεται φύκε διώσαμεν, οὐ σο-
φίας κομίζεται. καὶ τῆς αἰθρίας αὐτοὺς τὰς
φρόνησιν, κατηγερόμενοι ἔμεινε. παντὸς δέ
ἄλλα τοις σοφίας μίδιαντας ἀπίλετον· αὐτὸν δέ
ἄπαντας ερεῖς ποτὲ μίδιαντας αἰμάζεται,

ARTH. SOPH. PROGVMN. 65
neque sine sapiente gubernatore naues cō-
scendi. Itaque quæcunque mare benignè
profert, quæcunque hominum generi terra
profundit, Sapientiae inuenta sunt. Postre-
mo ea quæ ab oculis seposita cœli com-
plexu continentur, nesciis nobis passa non
est: quantoque spatio Sol orbem suum cō-
ficeret, ac persgraret, cæteraque astra, quæ
suis conuersationibus troquentur, sola Sa-
pientia hominum generi adiuvavit. Ac ne
sapientem quidem terræ recondita latuere:
sed ubi fati concesserimus, qui futuri si-
mus, ei Sapientia coimmonstravit. Hæc Themis
Troiam cepit, quæ magna temporis diu- stocles
turnitate capi non potuerat: hæc sapienti consu-
confilio dato, vniuersas Persarum opes at- luit Græ
trivit; unico, inquam, Consilio allisit atque *cis*, ut
affixit. Denique hoc sapienti Ulyssis con- nauibus
filio Cyclopi oculus effossus. Adco quo obuiam
quisque plus potest polleatque, id omne à irent
Sapientia emanauit. Et quisquam fortitudinem Persis.
cum ea comparare audeat? cum ea A com-
quæ vis potest efficere, ex Sapientia mu-parat,
tuetur: ut si fortitudinem à prudentia ab-
iunxeris, reprehensione caritura minimè
videtur. Habebā alia præterea, quæ de Sa-
pietà dicetem, nisi essent eiusmodi, ut ora-Epilo-
tione omnia explicari nullo modo possent. gus.

DE VITUPERATIONE.

*Præcep-
ta vi-
tuperan-
ti, ac
laudan-
di com-
munia.*

Vituperatio oratio est malorum, quæ cuiquam infant, explicatrix. Differt autem à loco communī, quod hic animaduersionem inducat, vituperatio sciam habeat famæ calumniam. In eadem autem atque exortatio capita distribuitur: & tam multa vituperare licet, quam multa laudare, Personas nimirum, Res, Tempora, ac Loca, ratione carentia Animalia, & Plantas. Vituperare autem oportet aut communiter, aut sigillatim. Primumque exordiri, deinde genus subiçere, idque ut in exortatione ita hic quoque partiri: tum educationem, res gestas, comparationem: atque epilogum non secus atque in exortatione collocare.

EXEMPLVM VITUPERATIONIS.

*Exor-
dium,*

Virtutem merita laude priuare haud decet, sed ne improbitatem quidem sine vituperatione praterire: cum visitas, quæ ex bonorum laudatione colligitur, & vituperatione imbororum, veriusque rei pretermissione amittatur. Et quidem cum

OPQS

ΟΡΟΣ ΨΟΓΟΥ.

ΨΟΓΟΣ ὁ διαλογικός ἐκθετικός, ὁ προστίτωρ
πτικός κακός· που εἶ κακός μὲν λεωχή, πτι-
πτικός τόπον παρεῖται κόλασις. πόνος ἡ ψογούμονες
ἔχει σήσησις. σίσησις εἰς τὰς αὐτοῖς κε-
φαλας οὐδὲν εὔκαρπον, ἀπομένα δὲ
ψογή, διστάσεις κακομαρτίν. παθόσωπα τε, ἐ^πποστατα, παροιας τε. παθόποιας, ἀλογαζέμας, γ
ψογεις πτητικά φυτα ψεκτεος εἰς κακή, ἐκαθ-
έστων. ἐπειδοματίδης μήρος, ἐπειδοματίδης γένους,
οἱ διακοπέσθιοις τῷ ἐγκορμίῳ. παθότα πτητο-
φύλο, ἐπειδοματίδης, γένους σύκεργοις, γένους θητί-
λογοις ήταν οἵστες ὡς γένους τῆς ἐγκορμίοις

ΨΟΓΟΣ ΦΙΛΙΡΠΟΥ.

ΦΙΛΙΡΠΟΣ τὸν αρέτην ἐπειδοματίδης γένεις, γένους -
πτητικάς κακιας εἴδος ψογού παθοτοπίας μήρος.
κατατην, ὅπη καθ' οὐδὲν αὐτοπέρωτες τυκτα-
παλέπτεται κερδος, ἐπειδοματίδης μήρος αἴσα-
σις, κακιδρόβιωτος δὲ παρηρώτερος πατητας μήρ-

66 ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ.

εω̄ ἀκούσαι κακοῖς δίκαιοις τοὺς δῆμούς
εἶναι κακοῖς. ποιῶν δὲ μᾶλλον αἰτί-
ας τῷ Φίλιππῳ, ὅσῳ καὶ πάτερ ποιηροῦ
ἔγινε. Γροῦλος μὲν γένετο, ὁ οὗ
βαρβαρώτατος χρέωντος, πότεν ἐκ
πονησθεῖσας μεταβολήτης γένουσθαι.
Αρχῖτος μὲν γένετο πολεμῶντος οὐκέτων
ἔτη πλανῶντος, τοὺς διὸ εἶχοις, κα-
ταπρύνοντος· ταῦτα διεῖστι διηγήσασθε τοῖς
εἴκοσι χρόνοις, πιστὸς πρεσβύτερος εἶκον-
πις, τοὺς δὲ χείρας ἀκελλύσας, εἴς δοκε-
δίας ἐπιειδεῖας σκεπτούσας καὶ ουγ-
χαρεύμενος. Εἰ γεγνημένος ἔντοις ποιεύτου,
πατεῖς, φαυλοπίρχες πεφελίκους πόλεως. Μακε-
δόνος γένετο βαρβαρώτατος χρέωντος. Πέντε
τῆς Μακεδονίας γῆς τὸ φαυλίστην· οὐδὲ οὐ-
τοῦ· εἰδὲ δαιλούμενοι χρέωντος αὐτὸν. Καὶ
πιάντος γῆς γεγονὼς, πεφύροις εχθ-
ρῶν λατιπατέροις τῆς γῆς. Φίλιππος γέ-
τηνται κατίστητο πεφύροις κρατῆται τῆς
γῆς εἰς τὴν Εὔρων τοῦ ουγχαρεύμενος.
Εἶτα Αριάτεις πατέρος εἰς βασιλείας ε-
πέραν μετέβησεν. Ασίναῖος γένετο οἰλια-

A P H T. S O P H. P R O G I M N. 67
omnes eos, qui prauitate imbuti sunt, ma-
lè audire sit longè æquissimum, Philippum
tanto etiam æquius, quanto nequitia im-
probos omnes peruersitatèque superauit.

Is igitus ortus est gēte omnium barbararū *Agemus*
nequissima: quæ sedem motare ex sede ob-
ignauiam non dubitauit. Ab argiuis enim
primū sedibus pulsī Macedones, deinceps
sedibus vagi atque errantes, eō profugere,
vbi vitæ domicilium nunc habent: & in se-
de capienda duplii sunt infortunio affecti;
Partim enim ob ignauiam, partim ob im-
moderatam fortunæ melioris cupiditatem,
sedem stabilem ac firmum domicilium ha-
bere permisli non sunt: cùm & potentiori-
bus loco cesserint, & inferiores suis posses-
sionibus exturbarint. Hæ gente ortus, in *Ap-*
vrbe natus est multò humiliore. Macedo *tri-*
nes enim nequissimi sunt barbarorum? Pel-
le autem vrbi Macedoniz contemptissi-
ma, è qua nemo se mancipia bello cepisse
lætari solet. Et quaquam procreatus est in
abiectissimo solo, infestioribus tamen pa-
tria maioribus natus est. Philippus enim *Amaic-*
huic proauus fuit, qui ob genus regulū ob-
tinere permisus non est: hunc Amyntas
pater fecutus est: cui ad regnum obtinendū
amnis opus fuit, Siquidem regno pulsus,

ab Atheniensibus reductus est. Ac rebus
Abedu-
tatione. huiusmodi visis, atheniensium Philippus
obses fuit: qui quamvis in media Græcia
versaretur, mores tamen cōsuetudine Græ-
corum minimè commutauit: sed barbari-
cam impotentiam in græciæ disciplina in-
stitutisque retinuit. Iam vero cùm omnes
gentes dupliciter distrahantur, in Græcos
nimis ac Barbaros, eundem ytrisque se
præsttit, & in genere dissimiles idem exer-
citat improbitatis genus. Omnium primum
cognatā gentem vi oppressam seruire coē-
git: perfidiam suam us primū ut prode-
uet, ē quibus ortus fuerat. Hinc aggressus
finitimos, crudelissimè eos perdidit. Pæo-
nibus capitis adiunxit Illyrios, & in eādem
ruinam adduxit, Triballorum fines inuasit
cepitque atque omnes gentes, quæ in pro-
xiino erant, quarum fortuna esset afflictior,
oppressit. Et quanquam Barbarorum cor-
pora pugnando cepit, minimè tamen cum
corporibus animos capere potuit. Sed cum
in ferendis armis ei inferuissent, animo de-
fectionem agitabant, & quæ cogitatione
erant libera, re ac factis seruiebant. Cùm &
Barbaris finitimos subegisset, hac via pro-
grediens serpsit etiam in Græcos. Atque
omnium primum Thraciæ urbes in setui-

μέρον κατήγαγεν. Καὶ τοιεύτων σφήνης, ὑπτη-
ρών ωρέψει Θυσαιόντος ἀμφίβενε, καὶ δῆθε-δεύμα-
τεΐων ὅπλοι μάστις τῆς Επαύλου, εἰ μὲν τα-
πέδῳ τῇ σκανδιάᾳ τὸ Φέπτον, αὐτὴν α-
κρασίας βαρβαρικήν ἐν Ελληνικοῖς ὑπ-
τηδίνηματον ἔφερε. Καὶ δημητρίων ἀποτ-
των Επαύλης καὶ βαρβαρίων, ἐφ' ἐκαπέρων
ἴνος ἡ αὐτὸς, πηγείας ἴσλης ἐν οὐχ ὁμοίοις
ἱργαζόμενος γένετο. Καὶ τελέποντας κατ-
σουλαδόπο τὸ συγγένειαν, τὸν ἀποτίμονον οἵτινες
περιέτειν ὑπόδηματον, ὅπεραν ὑπάρχει τοῖς
περιζωρούσι διέρθετο. Καὶ Φαίνεται λα-
βῶν, Ιπνευλούς περιστέψαστο. Καὶ Τελέδη-
λων ἔρει τὸν γένος ὑπάρχει, ποσαῖτα λαμβά-
νων ὄποισαν οἵτινες γένεται πόλεις περιστέμνεια.
Καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν βαρβαρών ἔρει μαχό-
μενος· ταῖς δὲ γνώμας μετὰ τῶν σώματων ἀχ-
ύτης. αὖτις ἀτερποτέλος ἀποίσαστον οἱ τοῖς ο-
πλούσιοι σουλιδύνετες· καὶ τοῖς λογοτελεῖς οὐτε θρ-
ηξον αὐτούμενα, τὰ τοῖς ἔργοις σουλιδύνοντα.
Καὶ τελέστηται μόρος τοῖς βαρβαρών ὁμόροις,
ἔστω περιττῶς ἐγένετο ωρέψει τοῖς Ελλίνας· καὶ
τελέποντα μὲν τὸν θρηξ Θράκης Ελλίνων κατ-

στρέφετο. πόλες, αἵραντεις Αμφίπολιν, πλάτη
Ευδήκα τὸ χρούμενος, καὶ Ποπίδαιον μετ'
αὐτῷ ἐπιχέρμον, ὃν τὰς Φιέρες ἔξω τῆς
Γαγαστῶν, εὗτα Μαγνησίᾳ ἔξω Φεράν
ποιέμενος· αὖτε ὅλη Θεσσαλίᾳ μίσθιστο
πόλεις, καὶ ὡστοῦ σεμβολοῦ τῷ γύρῳ τῶν
τελευτῶν. Αἴτιον δὲ τοῖς αὐτὸς πε-
λευτῆς φελεθεῖται. ὁς γὰρ οὐπώτε τὰ πόλεις
κατεπειρίφετο, καὶ φέρεται οὐδὲν κατεδουλοῦ-
το τοῖς αὐτοδομοῦσις αὐτῷ, αἰγακακπωῖς
ζητεῖ τοῖς φέρεται οὐδὲν, οἱ δέοι, φέρεται
αὐτῷ πελντεῖς ἐπιγέγραπτο. οὐ γὰρ αὐτοῖς λο-
μαχέμενοι, οὐδὲ μάρτυρες τῆς αὐτὸς τελευτῆς
ἀεισταί ἐποίησαν, αὐτὸν δὲ αὐταῖς οὐδεταῖς
δύσφειροι, καλόν ἐντεφίσαντος Φιλίπ-
που κακοῖς πεποιημένοι τοὺς ιδεράς· οὐδὲ
κατ' αὔρατῆς αἰκρασίας τέροις μάρτυρες,
σύγχει· καὶ βίοις, καὶ κτινούμενος. Εἰτα δὲ αὐτοῖς
οις. φέρεται τὸ Εχετον; αὖτε δὲ μάρτυρες μικρά τῶν
αἰκρων διποτερά, τὰ λοιπά τοις τὴν στάμα-
τος δὲ ὄλαμεν ὄλον διέφειρε στάματα. ὅταν
δὴ χαλεπώτερον ὄλον ἢ μέρος δύσφειρ-
μενος, πεσεῖται Φίλιππος Εχέτον, σφύρετος·

A P H T. SOPH. PROGYMN. 71
tatem ab illo missæ. Capta Amphipolis,
Pydna occupata, cum his Potidæa oppres-
sa, Pheris à Pegase is minimè exceptis, sed
ne Magnessa quidem à Pheris. Omnes ad-
eo Thraciæ ciuitates ab illo oppressæ, ser-
uitutem velut communem generis notam
pertulere. At qui eius interitus extiterit, nō *A me-*
indignum fuerit commemorare. Cūm enim tis ge-
plerasque gentes oppressisset, cōsque qui- nere.
buscum fœdus percusserat, rupta fœdere
iniquæ seruituti addixisset, à diis immorta-
libus fœderum raptorum vltoribus morte
affectus est, cum moribus ac vita congrue-
te. Neque enim cùm fortiter pugnaret,
mortem ei attulerunt, aut quenquam virum
fortem eius mortis testem, ac spectatorem
fecere: sed in ipsis extinxerunt voluptati-
bus: nimirum ut cum digno rebus turpis-
mè gestis funere efficeretur, ipsarum videli-
et voluptarum comitatu, quas & vitæ in-
temperanter actæ, & mortis molliter op-
petitæ testes haberet. Et quisquam cū hoc *A cum-*
Echetum conferre audeat? cūm Echetus parat:
summas corporis partes tantum præcide-
ret: Philippus autem tota cum integris ho-
minibus corpora deleret? Quanto igitur
grauius est totum quam partem corrupti,
tanto est Echeto *perniciosior Philippus.*

72 A R H T . S O B H . P R O G Y M N .
Sed me orationi de illo institutæ modum
statuere necesse est, tametsi ille, quamdiu
superstes fuit, finem minimè fecit peccādi.

Epilo-
gus.

DE COMPARATIONE.

Comparatio oratio est res ex aduerso
inter se committens; qua id quod cum
altero confertur, apposizione aduersi ma-
jus aut certè æquale efficitur. qui autem
comparationem aliquam instituunt, aut
honesta conferant cuius honestis necesse
est, aut turpia cum turpibus, aut certè ho-
nesta cum turpibus, parua cum magnis: ni-
hilque aliud est comparatio, quam dupli-
cata exornatio, aut vituperatio ex lauda-
tione conflata. Ac nullus quidem est com-
parisonis locus, qui vim non habeat len-
gè maximam, imprimisque ea comparatio,
in qua parua magnis conferuntur. Compa-
rati autem tam multa conuenit, quā multa
laudari, aut vituperari: vt Personas, Res,
Tempora, Loca, carentia ratione Anima-
lia, ac Plantas, Neque verò totum conferri
cum toto debet in comparando: esset enim
supina ac languidior oratio, & minimè pu-
gnax, sed caput cum capite, in quo pluri-
mum est contentionis. Distributio enim

Λιγότερος ὁ Φίλιππος αἰλιών τὸν ἀπόστατον, λιγότερον
γάρ δὲ αἰδίουτον τὸν φελάντον λόγον μετέχερχε γε.
μήντον.

ΟΡΟΣ ΣΥΓΚΡΙΣΕΩΣ.

Σύγκρισίς ἐτι λόγος αἰτιζεταικός ,
τὸν φερεθίσεως συνάγων τῷ πα-
ρεξεπαθητῷ, τὸ μεῖζον , ἢ τὸ ἔσσον δεῖ
δὲ συγκείοντας , ἢ καλά φερεθίσημα γεν-
τοῖς , ἢ φαῦλα φαύλοις , ἢ γενσὶ ποιη-
τοῖς , ἢ μικρὰ φερεθίσημα τῆς μεῖζος .
καὶ ἔλας ἡ σύγκρισις. φίλοιον ἴγκριμόν
ἔσσον , ἢ φίλος ἕτερον ἴγκριμου συγκείμενος .
καὶ τῶς εἴρη τόπος συγκείσων , δῆρος κα-
ταπέδη καθετική , μάλιστα δὲ ὁ τῷ μικρᾷ
φερεθίσημῳ τῆς μεῖζον ποσαδτα δὲ συγ-
κείσαι φευστική , οὐτα καὶ φίλοι , καὶ ἴγκρι-
μαζεῖσαι φερεθίσηματα , καὶ-
ροῖς τούτοις ποταποῖς , αἴλογα λίμα , καὶ φερεθί-
σημοῖς εντατοῖς . ὃ δὲ δὲ συγκρίσοντας ὅλον ὄλω
φερεθίσημεν , (ὑπίον γέ καὶ ἐτι αἰωνιστικόν)
αἰτιαὶ παραμέμψαντας περιφέρεισον . αἰγανιστικόν γέ

74. ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ.
τὸν γε· ἐπεὶ τὸ δῆμον, ἐγκομία Τι-
θων, καὶ συγκείσεως. σύγκεισις δὲ ἡ αὐτὴ ἡ
ἔστι, ἐπεὶ φῶν ὅλον θεῖον φρεγούμασμα σύ-
γεισις.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ καὶ Εκτόρος.

αφεύ- **A**ρέτη συγκείσις ζυγοῦ, αὐ-
μον- πέξεται τὸ Γηλέως φέρεις Εκτό-
ρος· καθ' αὐτὸς μὲν γὰρ αὐτὴν πήμα, τοῦτο δένειναι δὲ, ζυλωτόπορον καθι-
τίκασι. Γεγόνασι τοίνυν αὔμφω γῆς καὶ
μαστοῦ, ἐπαγκουρδύνεις δὲ ὄμφος ἐκάτηρος· ὁ
μέρη γὰρ φθίασι, ὅπερ ὁ τῆς Ελάδος φρε-
γούλης ἐπάνυμας· ὁ δὲ Τροίας, ἵσοικαστή
γεωργίας οἱ φρέστοι μηγέρασι. ὅσον δὴ τὸ γε-
γονόδημα γάρ τοις ὄμοιοις γέχει πλοιοῖς ἐπαγκού,
τοῦτον Εκτόρ Αχιλλέως ἡ θάνατοπεπι.

τελέω- **K**αὶ μηγέρόπεις γῆς ἐπαγκουρδύνεις αὔμφοτε-
ντα, αὔμφω τὸν ίσλιν ἔχον συγχύνειε. ἐκάτη-
ρος γὰρ φρεγούλης διέσις. Πηλέως μὲν γὰρ Αχι-
λλέως, ΑΙακοῦ δέ Γηλέως, γὰρ Διός ΑΙακός.

A P A T. SOPH. PROGYN. 75
ad laudandi rationem pertinet, non com-
parandi. Non est autem in laudatione *Exor-*
comparatio, cùm hæc integrum sit pro-
gymnasma.

COMPARATIONIS EXEMPLVM.
comparatur Achilles cum Hectore.

Achilles cum Hectore committere
statui, virtutis cum virtute comparā-
dæ studio adductus. { Et si enī virtutes per
se sunt præstabilis, tamen si inter se confe-
rantur, expetibiores redduntur. Nati sunt
igitur ambo non eodem quidē in solo, sed
tamen laudato. Quorum ille in Phthia pro-
creatus est, è qua is ortus est, in quem no-
minis Græciæ originem referunt; hic autem
apud Troiam, cuius dij primi iucole atque
habitatores fuerant. Itaque quātum ad pa-
ritatem laudis momenti habet, eodem esse
in solo procreatū, tantundem Hector
Achillis laudibus atque oīnamētis minime *Generis*
cedit, ac ne illi quidem laudata tantum pa- *compa-*
tria fuit, sed par etiam generis cognatio- *ratio.*
nisque nobilitas. uterque enim originem
suam ad Ioueni referebat. Achilles enim
Pelea patrem habuit, qui ab Æaco genitus
est, cū Iouis satu Æacus generatus fuisset.

Patria
Achillis
& He-
ctoris
compa-
ratio.

76 АРНТ. СОРН. ПРОГИМ.
Pati ratione Hector Priami filius fuit: Priamus Laomedontis, cuius pater Dardanus Iouis filius fuit. Itaque cum Ione progenitore ambo gloriari possint, patres etiam non dissimiles habuerunt: Achilles, Æacū, & Pelea: quorum ille Græcos pestilentia fœditate liberauit, huic autem Lapithis deuictis, pro egregia virtutis præmio tributū est deam ut coniugem haberet. Hectori verò proavas Dardanus fuit: qui olim cum diis conuixisse dicitur: pater autem Priamus, qui urbi à diis immortalibus circundatae ac immunitę imperauit. Quo circa ut paria sunt inter se hęc ac penè similia, cum diis coniugij societate esse cōiunctam, ac prestantissimorum deorum frui conuictū: sic Hector atque Achilles similis sunt inter se ac propemodum pares. Qui cùm his maioribus orti essent, ad fortitudinem capessendam liberaliter sunt instituti: hic quidem à Chilone centaui: ille à Priamo patre: à quo educatoze, velut à natura, virtutis precepta institutaque haust. Quę quidem cōpar, ac non dissimilis educatio parem viisque attulit nominis celebritatem. Nā cùm ad constatēm etatem peruenissent, eadem via animu ac robore in eodem bello præstere. Etenim omnium primū Hector

*Progenitorum
Achilles, &
Hectoris
campi-
rario.*

*Educa-
tio com-
paratu-
rum
Comp. r-
rantur
ter geſte.*

Εκτῷ τη ὁμίλως Πειάδισυ καὶ Λαοπί-
δοτος· Λαομέδων δὲ προΐλθε Δαρδανου-
δαρδανος δὲ Διός ἐγένετο παῖς. Καὶ πατή-
πατηρίου γεγονότες Διὸς, πατρίσιος ωρίζε-
πλησίοις ἐγένετο. Αχιλλῆς δὲ γένετο πατέ-
ρες Λαοκός καὶ Πηλεὺς. ὃς ὁ μὲν αὐχιλλῆς
ἀλεξαρτεῖ ταῖς Ελένας· ὁ δὲ λαπτίως
αἰτεῖται, ἀθλος τῆς θρεπτῆς, ηῶς σωματεῖ
ἐκλιρώσατο. Εκτελεῖ δὲ προφύτεος ἡσπρ-
γχε Δαρδανος, ηῶς τὸ περίστιν σωματι-
πόρμος. πατὴρ δὲ Γείαμος, κρατῆς πό-
λεως πιπιγαμβύνεις ἦσαν. ἔσον εἶ περισ-
πλησίοις οὐ θεῖς σωματεῖται, ναὶ σωματεῖ-
ται τοῖς κρείποις, θεοῖς τοῖς Εκτῷρ Αχιλλῆς
καὶ φερτήποις. Καὶ γεγονότες ὅκ τοιώδει
προφύτειν αἴματα περὶ τοῦ πατρού-
σαν· ὁ μὲν γένετο Χείρων πρέπετος, τῷ δὲ φηνί.
Πειάδης κατέτιν προφεις, φύσις τῆς θρεπτῆς
εἰσφέρειται διδάχμιται. τὸ δὲ πραφίνειται περὶ
αρετῶν ἔστι εἰς αἱματοπέρσι, ιστοις αὐτοῖς
θητοῖς τὸν δικλιγασ. Επεὶ δὲ εἰς αἱδρας αἷμα περι-
φω περιπλανοι, ἐφ' ἄρτος πολέμου τὸν ισχυρότερον
έμεινε σκέπτωπ. περιπλανοι γένετο Εκτῷρ

78 ΛΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ.

ήγειτο εἴς Τρωάς, καὶ τοιεώτερον Τροίας καθίσατο περίβολος. ἐπειτα δὲ οὐς συμμαχούμενος ἔμεινε, καὶ κατέβη πατέρα παρέσχε πώλ Τροίας. Αχιλλεὺς, δέ τοι μὲν Εναίδος ὁ πιστόπλοιος ἄγαντος, καὶ πάντας φοβόμενος κατηγορίζετο Τροίας, καὶ συναγωνιζόμενος εἰς τὸν Αἴγαιον, καὶ πεσόντος, τὸν καρποῦν αἴρεται τοὺς Αχαιούς. καὶ οὐ μάλιστας αἰνεῖτο μῆτρα τῆς Αἴγαιας· οὐ δέ περὶ Απολωτος βαθύμορφος ἔπιστε. καὶ γε γενέτις αἱμφωτοῦ θεᾶς Ήρώ, ἀλλὰ Ηρώτης θεός. οὗτος γάρ τὸ γῆρος, καὶ τὸ τέλος εἰλίφασιν οὔστιν μὴ περισπλαντιστείν τὸν θεόν τοις, πασούσι τον Εκταρ Αχιλλέης περισπλαντος. Ήτις ἔπειρος πλεύσαται λέγεται θεῖος αἱμφούτης θεός, εἰ μόνον μόνον αἱμφωτοῦ περισπλαντος τον θεόν τηλέργαστον.

ΟΡΟΣ ΗΘΟΓΟΙΙΑΣ.

ΗΘογοία δέ μίμητος ἥγος ὑπάκουειν αἱμόου περισπάσαντο· μέστησαν δέ αὐτῆς εἰς τρύπας, εἰδώλοτοια, περισπαστοποιοί, πέντε ποια. Εἰ Ηθοποία, μάλιστας, η γιώρεμος ἔχου-

Troianas acies ductauit, & quoad incolus fuit, Troiae vel ut firmissimum propugnaculum extitit: stetitque quamdiu bellum gerendi societatem cum diis habuit. Vbi autem occubuit, Troiam in eandem secum calamitatem traxit. At vero Achilles Graeciae ductor etiam fuit, & universos Troianos metu consternatos Mineruam auxilio saepissime fregit. Cum autem concidisset, interiu suu omnem Graecis victoriae spem adenit. Atque ille quidem vixius à Minerua, extinctus est: hic vero confixus ab Apolline, fato concessit. Itaque à diis orti, *Fatum* deos quoque suæ necis autores habuere: *virtus* & unde genus hauserant, ab iis supremus que cœvitæ dies allatus est. *quanta igitur vita ac peratur.* necis similitudo in his fuit, tam sit achilli Hector non dissimilis necesse est. Plura de *Exortus* horum virtute potuerunt afferri, nisi magnitudinem rerum ab illis gestarum sparsa de illis æquaret opinio.

DE ETHOPOEIA.

EThopœia morum est propositæ personæ imitatio. Eius autem tria sunt genera: Idolopœia, Prostropœia, & Ethopœia. Est autem Ethopœia, in qua cū per-

80 АРНТ. SOPH. PROGYN.
sona sit cognita, mores tantum effinguntur: unde etiam Ethopœiæ nomen accepit. ut qua oratione Hercules vteretur, cum EVrystheus ei imperaret. Idolopœia autem, in qua tametsi persona cognita est, mortui tamen est, atque eius, qui loqui desierit: veluti in nemis finxit EVpolis, aut Aristides in oratione Hypertessaron: ex quo factum est ut Idolopœia nuncuparetur. Prosopœia vero ubi omnia finguntur, tum mores, tum etiam persona: quemadmodum fecit Menander conficto argumento. Argumentum enim res quidem est, non tamen etiam persona: eoque Prosopœia dicitur. Fingitur enim pariter persona cum moribus loquentis, atque haec quidem est partitio. Ethopœiarum porro aliæ sunt patheticæ, aliæ ethicæ, aliæ mixtæ: Patheticæ appellantur, in quibus ubique grauiores animi affectus exprimuntur, ut in quæ verba prorumpaperet Hecuba Trœia enersa. Ethicæ, quibus mores tantam in medium adducuntur, ut quæ esset oratio Epirotæ, qui mare nunquam prius vidisset. Mixtæ autem, in quibus verumque permiscetur, ut qua oratione Achilles vteretur, ob Patroclii interitum,

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΤΜΝ. 83
εις ταφάπον, πλατίσιμην τὸ μόνον τὸ θεός,
ὅτε καὶ Ηὔτωνία προσταχερέστερη. οὐ, πάντας
αὐτὸν λόγοις Ηερεκτῆς Ευρυδέας δημιάσ-
σινται. ὅταν δὲ ὁ μὲν Ηερεκτῆς ἔγνωσαν· τὸ
δὲ τὸ λέγοντα; τὸν δὲ πλατίσμενα. Εἰδὼν οὐδείς
δέ, οὐ προσταψόντα μὲν ἔχοντα γνώσμον πάντας
δέ, καὶ τὸ λέγον πανταρθμον, ως αὐτὸν δύμοις
Ευπολεις ἐπιλασσεν, Καὶ Αρετίδης ὁ τῷ θεῷ
τῷ ποστέρῳ. ὅτε. Καὶ εἰδὼν οὐδείς προσταχε-
ρέστατην προσταπονίαν, ὅταν αἴπειτα πλάτ-
την, καὶ Τίτος, καὶ προσταψόν, ως αὐτὸν εἰπεῖνοι Μέ-
τανδρες ἔλεγχοι. οὐ γὰρ ἔλεγχος προσάγει μὲν, οὐ
μένος ἐπὶ τῷ προσταψόν. ὅτε. Εἰ προσταπονία
προσταχερέστερη. πλατίσμην μεταβούσιον τοῦ
προσταψόν. οὐ μὲν τὴν διαίρεσιν αὐτοῦ. τὸν δὲ θεό-
ποτιώτερον αὐτῷ εἶσι παθητικόν, αὐτὸν, ιδούκεν, αὐτὸν
τοι μηται. Καὶ παθητικόν μὲν, αὐτὸν πάντας παθητος
απομαζευσαν. οὐ, πάντας αὐτὸν λόγοις Εκάστη
πειθαρής τὸ Τροίας, ιδούκεν δέ, αὐτὸιος οὗτος εἰς
φέρουσσαν. οὐ, πάντας αὐτὸν λόγοις Ηπειρώτης
μεταρρυποτα παταρθμον θαλασσαν. μηται
δέ, αὐτὸν παταριφέπερον ἔχοντα. οὐ, πάντας αὐτὸν λέγοις Διγλωνές έπι Παέρεκτην κακόν,

βουλεύομένος παλεμεῖται. Ήδος μὲν γένει βουλή,
πάθος δέ, φίλος πεσόν. ἐργάσηται δὲ τὸ θεοποίαν
χρεωκτῆς επαφῆς, σωτήριος, αὐτορών, Απο-
λυτῶν, ἀπολλαγμάτων πάσας πλοκῆς τε καὶ
οὐλίματος. καὶ μιαρήστης αἰτία κεφαλογίαν τοῖς
τελεστοῖς χρόνοις, ἔτεστον, παραγκόπ, οὐ μέλ-
λοπτος.

ΗΘΟΠΟΙΙΑ ΠΑΘΗΤΙΚΗ.

*Titas αὐτοῖς λόγοις Νιόβη κα-
μένων τῇδε παρέδω.*

Οταν δέθ' οἵας ἀλλάσσομαι τὸ χέιο,
ἀπαντοῦ, οὐ ποτὲ βύσαμε μεκοδοσία. καὶ
αφείσθη τὸ πλῆθος εἰς ἕτερα. καὶ μάτηρ ἔτος
τοῦ Χρυσαρχοῦ πανδές, οὐ πολλοῦ τὴν μέζασσαν
πεφύτεψεν. οἷς ἐδὲ τών αρχέων μὴ πικέν, οὐ
πίκτειν εἴς οὐκέτια. Τῷ ψηφιστούν, αἱ σεριζεῖσθαι
εἰποῦ ἀπυχέστερα. τὸ γένειον πεῖσθαι οὐκον, αἰτα-
ροῖς εἰς αφύπεστο. αὐλαῖμοι, περιβολῆισι
ἔχω τῷ πικοντῷ οὐχίω. Ταρπέλης πελάθει,
ὅς σωματικές τῷ τοῖς θεοῖς θεῶντος μὲν μέτρα
σωσαντος οὐκέτιστος οὐκεπιτίθεται. Ταρπέλην

ARTH. SOPH. PRO GYMN. 83
cùm de bello secum ipse deliberaret,
Ad mores enim pertinet deliberatio; ad af-
fectum animi grauiorem, amici casus.
Conficies autem Ethopœiam charactere
dicendi dilucido, brevi, florido, absoluto,
& qui omni flexu & figura orationis ca-
reat. Sed pro eo ut capitibus utrare, eam in
tria tempora particere: præsens, præteritum,
ac futurum.

ETHOPOEIAE EXEMPLVM.
*Qua oratione uteretur Nobe
incensibus filijs.*

Quam fortunam cum quâ commuto.
Orba liberis quæ prius numerosa lo-
bole felix videbat. Ab orbitatem affluic
multitudo: quæque antea mater multorum
visa sum liberorum, ne vnius quidem filij
sum mater. Quàm satius fuerat non pepe- *Querela*
risse, quàm ad lacrymas luctumque patere! *compa-*
liberis enim orbatae infortunatores sunt *ratione*
iis quæ nunquam peperere: siquidem acce- *autem*.
ba est ejus rei amissio, qua experia frui cœ-
peris. Sed heu me miseram persimili ac pa-
ter fortuna confector. Tantulus enim mi-
hi pater fuit, qui cùm deorum conuictus
vsus esset, post eam consuetudinem deorum
benevolentia excidit. A Tantalo igitur

§4 A R H T. S O P H. PROG Y MN.
generata his ærumnis genus confirmio.
Cum Latona coniunctio mihi fuit, & ob-
cam his misera afflictior malis: vtque cum ea
confuescerem, ad liberorum adepta sum
orbitatem, & in ærumnas recidit deæ con-
suetudo. Priusquam vllus cum Latona mi-
hi vsus fuisset, mater eram v sque adeo fœ-
lix, vt cuiusq[ue] inuidiam possem commouere:
vbi autem illi innotui, facta sum liberorum
indigens, quibus ante Latonæ consuetudi-
nem abundabam. Itaque nunc in summo
mcerore ob utriusque sexus liberorum in-
teritum luctuque versor, & quid veluti
charius deplorem magis adeo incertum
est. Quo me vertam? ad quos me reci-
piam? Ecquod sepulchrum sufficiet iacen-
tium liberorum exitio? Supremo etiam
honore in tantis destituor malis. Sed quid
hæc queror? cum deos precari mihi li-
ceat, vt me in aliam naturam immutent:
unicam enim molestiarum liberationem
video, mei in ea quæ sensu carent, commu-
tationem. Sed vereor ne rei sensu caren-
tis si eciam præbeam, intus luctu afflatis
et u desu. am.

ΑΘΩ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. 85
βεβαυμένος τοῖς αποχήμασι· σωματικόν
λιπή, καὶ διὰ βαύτιον κακού προφεγόν, εἰ τὸ ἀντίκειον
εἰς αὐτούς εστιν ἄλιφα πάθεια, καὶ πλευτεῖ μοι
περὶ τοῦ συμφορεῖσας σωματισίας θεῖαν πελεῖ εἰς πέρισσον
αὐτῆς λιπῆς, ζηλωτικήν τοι γένεται πάθητος.
κατατάσσεται τοῦ μωρεμούς, ἀπορῶ γονής σὺν τούτῳ
πειρασθεῖσας εἶχον εἰς πληθεῖς· καὶ τῶν ἐκστήσαντων
παῖδας κατέκατεν μοι γέρος, καὶ θρίων ἀπορώπε-
ρος, ὁ κατέστη σεμνόπορος. ποῖον τραύματα;
στίχων αὐτοῦ ωμούς; ποῖος αρκεῖσθαι μοι πάθος
περὶ τοῦ σκληροῦ πάθεος; προφέρω τὸ λεφτόν; οὐ πλεί-
στοι περὶ τοῦ σκληροῦ πάθεος; παρὸν αἴτιοι θεοίς ἐπεργά-
ζονται φύσιν, μίαν τοῦ αποχήματος πε-
νασματικὴν, μεταστήνατην περὶ τοῦ μαθητοῦ α-
θητοῦ θρηνού. αὐτούς μάλιστα διδόμενα, μετὰ τοῦτο
φεύγει, μάτιον δικρίνει.

ΟΡΟΣ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ.

ΕΚΦΡΑΣΤΙΣ ὅτι λόγος φενηγυματικός, ἵστορος ἀγωγής αὐτοριῶς τὸ μηλάθμοι. ἐκφράστιος ἡ περίστατη πάπια, ἢ φενηγυματικός, καύρεις πάπια, ἢ πάπιας, ἄριστας, ἢ περίστατης φυταῖς.

Θερ. τ. περίστατη μέρι, ἀστροφός Ομηρος ἐπὶ Τῆς Οδύσσειας τοῦ Ευρυβίδου. Γυρός ἔστιν ἀναστοι, μῆλα-ζεος, ψλοκαρίων. φενηγυματικός, ἀστροφός συγχειφειτός. καύροις ἡ, ἀστροφός, ἢ θέρος, φενηγυματικός περιπτώσεων περιφέρεται. πάπιας ἡ, ἀστροφός οὐθεναδίδης τὸ λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης ἐπί περιφέρειαν, καταστάθη ἐχαρίτων. ἐκφράστηταις ἡ διῆς περίστατη μέρι, δέοντος τὸ περιστώτην τὰ πελευταῖς; οἵτινες πάπιας καρδιῆς ἀπὸ περιπτώσεων, φενηγυματικός ἡ δέοντος τῆς περιφέρειας πάπιας, ἢ στοιχεῖον περιστώτης, ἢ στοιχεῖον περιφέρειας φιλεῖ. καύροις ἡ δέ, καὶ πάπιας, ὃν τὴν περιφέρειαν τὴν αὐτῆς περιφέρειται. τῷ δὲ ὃν περιφέρεισθαι σὺ μέρι εἰστε αἴσθηται, αἴ δὲ σωτερούμενα. ηδὶ αἴσθηται μέρι ὡς αἴ περιφέρειται ταυματίχας μετέπερχόμενος.

DE DESCRIPTIONE.

Descriptio, oratio est rem propositam ita circumscribens, ut eam euidenter & perspicue subiiciat oculis. Describenda autem sunt Personæ, Res, Tempora, Loca, ratione carentia animalia, ac Plantæ. Personæ quidem, vt in Odyssaea ad Eurybam Homerus: Latus erat humeris, ore ater, crinæque crispus. Res autem, vt navales, & terrestres pugnæ: vt facit historiæ scriptor: Tempora, vt ver, æstas: velutisi quis charret qui flores iis temporibus producantur: Loca autem, vt Thucydides Thesprotaram portum Chimerium, qua figura esset, descripsit. Qui autem personas describente aggrediuntur, in iis describendis à facie oportet decurrant ad extrema, id est, à capite ad calcem: in rebus vero, ab iis quæ res describendas antecedunt, deinceps ab iis quæ consequi ex iis consuevere: in temporibus, ac locis, ab iis quæ ipsis tum continentur, tum etiam insunt. Et Descriptionum quidem aliæ sunt simplices, aliæ coniunctæ Simplices, vt in quibus aut pedestres pugnæ explicantur, aut navales:

*Quis
ordo de
scribi
bendo.*

§§ A R H T. S O P H. PROGYN.
coniunctæ, ut in quibus res ac tempora
connectuntur: veluti Thucydides pugnam
noctu in Sicilia commissam describit. Pa-
riter enim & ut pugna commissa est, & ut
id noctis, definit. Qui vero descriptionem
instituant, eos charactere oportet oratio-
nis vti remissiore, & orationem variis figu-
ris distinguere, & in summa, res eas, quæ
describantur, dicendo imitari.

DESCRIPTIONIS EXEMPLVM

Desribitur arx Alexandrina.

*In finie-
tio ante
descri-
ptionem
arcis
Alexandri-
drina,
Compt-
ratione
debet
Alexandri-
drinem
arrem
verè ar-
cem effe.*

ARees in urbibus constitutæ sunt ad
communem ciuium securitatem sunt
enim velut urbium iuga: nec magis ædifi-
ciis extruuntur, quam ipsæ urbes muniunt.
Atheniensum quidem arcem Athenarum
media regio amplexa est: quam autem
Alexander urbi suæ imposuit, ἄρξας,
hoc est, excelsam, nimicrum quia sic eam
nuncuparat, extruxit. In editissima enim
urbis parte eam excitauit: quam arcem ve-
rè possis appellare, quam, eam quæ ma-
gnos Atheniensibus spiritus attulit. ora-
tione enim sic ferè describitur: Clivus
quidam è terra prominens in ingentem

σωτέρισμέναις δὲ, ων αἱ περιγέματα καὶ καρποῖς
άμα σωτερίσται, ως ἀρθρὸς Θυκυδίδης τὸν Σι-
κελίον τυκτομαχίαν ὅμφατίζει. Μή γά τοι μάχις
θ' ἐπινοεῖται, οὐ γυναῖκες ὄπταις εἰχεῖσθαι, περί-
σποτ. ἐκφράζεσθαις δὲ δεῖ πότε παρασκευῆσαι
δοκεμόνια σκηνέρηται, Καὶ μαρτύροις ποικίλαις
τοῖς φύσισσι, Καὶ λαταρίστησιν τοῖς ἐκφρά-
ζειμνατικοῖς περιγέμαται.

ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟ- ΠΩΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

ΑΙ αὔροπλανες δὲ σέρε ταῦς πόλεοντο εἰς
κοτύρην μὲν ἐπαστροφαίς τοις πόλεον γνῶνται
αὔραται γεγόνασται· ταχέσσονται δὲ καὶ μάλισται
αὐτοὶ τοῖς οἰκημασιν, οὐ τοῖς πόλεσι ταχέσσονται·
καὶ τὸ μὲν Αἴγαλμαί τοις αὔροπλανοῖς μέσος Αἴγα-
λον παρελάνεται χῶρος. Αὔραται δὲ οὐδὲ Αλέ-
ξανδρεῖς τοῖς οἰκείασι πήσαντες πόλεος, οὐδὲ περιγέ-
ματοισσιν πέργασιν. περὶ δὲ αὔρατου γνῶντος πό-
λεων, Καὶ γηποτάπερον αὐτοὺς δέδι τοις περιγέ-
ματοις, οὐδὲ φρογέστατος Αἴγαλμαί τοις παρέ-
λαβον, οὐδὲ γνῶντες πόλεις, οὐδὲ λόγος στελέχεσται.
Αὔραται ποιεῖται τοῖς γῆις, μέγας αὖ πόλεων

Τῷ ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΓΡΟΓΥΜΝ.

περίσσως εἰς ὁφος, καλουμένη μὲν δι' αὐτόπτην
ροτάκροτακις, ἀπό της ἀκρού επάρεται, Ε
οὶς ἐπ' ακρῷ πάπακη πόλεως. ὅδοις δὲ δὴ
ταῦταις ἡ θεᾶ. τῇ μὲν γὰρ ὁδῷ, τῇ δὲ κα-
γονετεῖοδος. Εἴ τακτον γε εἶναι αἱ ὁδοὶ με-
ταβιβίσαται, αἱ εὖχοις * Κύπερος καὶ λευμάρια,
τῇ μὲν γὰρ παρθένοις περί περισταλθῆται, καὶ
τῇ, ἐπειδὴς ἀμαζῶν τοῖς εἰσοδοῖς ὁδός. τῇ
δὲ, περιστατεῖσθαι τοῖς αἰσθαθμοῖς, εἰς τις
διελθεῖν αἰμάτιας ἀσπασία. κλίμαξ γὰρ δὴ
κλίμακι μήδων αἴτιος τὸ μῆτον, αἱ δὲ
ἐλατίστες αἴγρουσσε, καὶ αἰδέρι μεταρρύπ-
τειν τοῖς ἐκατὸν πάντας εἰλέγουσσε. πέρας
γὰρ αἰεθμοῦ πλευτὴ περί τὸν ἄπειλές ἀκφέρουσσα
μύτην. περιπλάνοις δὲ σῆρεδέχεται κλίμακας
μετείσις πιγκλίσις περικλεπόμυρος. καὶ τέ-
ταρες μὲν εὐέχοις μέγιστη μίστης ὁδοῖς πε-
ποδαπτάς δὴ μίαν εἰσοδον αἴγρουσσα. ταῦτα δὲ
δὴ πίστει τὸν τελέχη περί σίκος μετείσις περ-
γα. οὐχί βαλιόμυρος μίστης, αἱ γοναὶ μὲν * τὸν
μίσκην. ομοίαν παρέχουσι, αἴγρειαν μύρον δὲ τῇ κα-
ρδικόν παπούλην αἴγρεπεπίγειον * κόσμον. ὄροφον δὲ
ομοία. τῷ σίκῳ περισταλθεῖται τοῖς κόκκοις. καὶ τοῦ

altitudinem affurgis: quæ arx dupli-
cione appellatur, vel quod in excelsum at-
tollitur, vel quod in summa sita est vrbis
parte. ad eam autem aditus ferunt dissi-
miles: hac enim via est; illac, ingressus:
varianteque appellationibus, & pro situ
ac modo quo habent, appellantur. Hac
enim via est, qua pedibus adiri potest,
idque vulgo, ac etiam curribus: illae as-
census interrupti à se se dirimuntur, est-
que inuius curribus ingressus. Gradus
enim additus gradui velut ex minore nu-
mero duceus, maiorem semper nume-
rum præbet, & usque adeo in sublime
ducit, ut non nisi in centesimum desinat.
Quo enim fine absolvitur numerus, co-
dem termino ad iustum mensuram alti-
tudo porrigitur. Scalas propyleam exci-
pit, modicis cancellis circunclusum: id-
que quatuor maximæ columnæ susti-
nent, quæ varia viarum diuortia in com-
muncm aditum conferunt. Columnis au-
tem ædificium quoddam innititur, quod
alias columellas pro modo ex se proicit,
quæ variis coloribus distinctæ, & stru-
cturæ opificio inter se respondentes, ope-
ri ornatum afferunt. Tectum autem
ædificij in fornicem inflestitur, & in ipso

*A situ.**Onas.**Tura lo-**ci.**Ordine**legiti-**mo pri-**mum**describit**aditus.*

92 A R H T. S O P H. PROGYMN.
fornicis circuitu rerum ingens elaboratum monumentum. Ingredienti porto in arcem spatum ornare quatuor æquis lateribus dividitur, forma quadrata ab artifice fabricatum: cuius in medio aula est columnis undique suffulta, quam porticus excipiunt: quæ paribus columnis discriminantur: eaque iis mensura est, ut in ea quod excedat, haud facile quicquam reperias. Iam vero unaquaque porticus in obliquam alteram definit, & in ipsa coitione duplex columna, ut ad utramque porticum spectat, ita distinguitur: & parte altera porticum terminat, altera inchoat. In porticibus intimis partim armaria condita sunt, quibus libri asseruantur, in omnibus adapti, quibus non est insuane labore philosophiae impendere: qui vniuersitatem ciuitatem ad discendas sapientias facultatem capiendam adhortantur: partim autem sacraria ad veterum deorum cultum extorta sunt. Porticum laquearia auro sunt elaborata, vertices columnarum ære: sed auro tamen illiti altè integuntur. Neque vero aule unus erat: atque idem ornatus. cum enim alibi alias erat, tum vero hic Persei cettamina continebat. Medium porro columnæ quadam sustinet ingenii

κόκλαι μέγα τῷ ὅρτων παύμηνα πέπη-
γμ. ἐποίησε δὲ παρ' αὐτὸν τὸν ἀκρόπολις
πένθρον πλευραῖς τὸς χῶρος ἵστης διέπρι-
ται, Ἐ τὸ σῆμα πλεύσιοι πυγχάρες τῷ μη-
χανήματι. αὐτὴν δὲ καὶ μέσον φεισικος.
καὶ τὸν φῦλον αὐτῆς τοις διαδέχονται
τοις δὲ ἵστης διαφορέματι κάστον, τῷ μη-
τροις αὐτῶις μεθ' ἓν, π πλέον οὐχ ἡστάρχη
λαβεῖται. ἔκατην δὲ τοις πελεύσι τοὺς ἐγ-
καρπίδα ἑπέρας, καὶ πιστὸν διπλῶν τοὺς ἐκά-
πτρας διαφένει τοῖς, τῆς φύλος αὖ ληγού-
σα, τῆς φύλος αὖ πάλιν καταρχούσα. παράκε-
δομένωται δὲ οικοὶ φῦλοι τοις ἐπιδοκτί, οἱ μὲν
ταμεῖα γεγρυπόμοις τὰς βίβλους, τὰς φυ-
λοποιεύσσαις αὐτοφύλακέσι φιλοσοφεῖται, Ἐ πό-
λι οὔτεσσι τὸς ἐξειστατ τῆς σοφίας ἐπαι-
ρούσες· οἱ δὲ τοὺς πάλαι πρώτην ιδρυμένοι
θεοὺς, ὄφοφὴ δὲ τοῦτος, οἷς χρυσός κατε-
πλινθασε, καὶ κορυφὴν τοις χαλαζῇ μὲν δεδη-
γμοιρυγμένη, χρυσῷ δὲ συγκυπόμενα. τῆς
φύλος αὖ αὐτῆς οὐχ εἰς ἄπας ὁ κόσμος· αὐτὸς δέ, αὐτῷ
φῦλον γένεται οὐτος ἕτερος. τὸ δὲ τὰ Περσέων εἶχεν αὖ φῦλον πόλε-
θληκτα· Καταστρατεύει τοις κίναις γρῦπος φῦλον αὖτοι.

ταρθέχοντα, καπέληιοι δὲ πιστόσα τὸ χῶρον
ἔστω παρεῖσας, ὅπις παρέστηται ἔγκυος, μὴ σκ-
μιώτη κίονα θεῖον χρήματος· καὶ πειθαῖ-
πτεῖται αὐτῷ πολὺ πεφεύγει τοῦτο τὸ θεῖον.
Δρίζας δὲ τὸ οἴτωτη τῆς κιονοσκορυφῆς πελεκά-
κας, καὶ πορίεις μέσον μηλεῖτον αὐλαῖον,
ἔβρυται καπασκόδαστας διηρημένων πεφεύ-
γε. αὐτο-
μάζονται,

λας, ὅσῳ πάλαι θεῖοις * οὐεμάζεται. μήδο δὲ
ἀδελφὸς αὐτοῖς καὶ λίγοις, καὶ κρείη τὸ φέρει
Γαπτυρασθῶν αἷμαντος ἔχουσαι, καὶ τὸ θαύμα
γέγονεν αἴποι, οἵτινες καπασκόδασταί τοις ἔχοντ-
αρεθμόν. ὁτεροὶ γὰρ ἐντὸς εἰκόνας ἀρκοιῶν τοις εἰς ποιη-
σιν, δημιαργοὶ τῆς ὄλης αἰκροπόλεως ὥφθισται
ὅπις μέντοι μόνος παρεπομένοι. καπόσπιτον τῆς αἰ-
κροπόλεως, τῇ μήδοις συγδέχεται χῶρος
ταῦτα παρεποικόλοις, ὃ καὶ τῷ χωρῷ μηδέντα
κλῆσις. τῇ δὲ ἔπειρος μὲν διηρημένος περὸς ὅμοια,
τὸ περὶ τούτοις δὲ φερόμενος. τὸ μήδον καλός
κρείπιον, ἢ λίγηδε. εἰ δέ τι παρεῖται, παρειδίκη
μηδέντα θεῖματος. οἷς γὰρ ἐν τῷ εἰπεῖν, περὶ

εργασίας.

altitudine ptominens : quæ totum id spa-
tium notum efficit , ut nisi columnæ indi-
cio vtatur , qui quopiam progressus fue-
rit , non facile sciat quò flexerit , quóve
perrexerit . quin etiam arcem terra mari-
que conspicuam atque illustrem reddat .
Eius columnæ vertex cælatis rectis pñ
mordiis redimitur . Sed priusquam lapic-
diam aulam digrediare , extat opus quod
dam extructum partium , discriminatione
portas omnes respiciens , quæ vetera
deorum nominibus inscribuntur : duæ igit
pyramides lapideæ in altum erector , & fons
te Pisistratidarum fons maloꝝ profundus .
vniuerso autem operi miraculum fieri datur
sicum numerus omnem superans fidem
quod enim unus ad eius perfectionem mi-
nimè sufficere visus est , duo supra decem
propositi cernuntur . Postremò ex arce
descendenti alterâ planicies excipit stadio
non dissimilis : quo etiam sic ut eo nomine
vocetur : alterâ autem locus paribus diui-
ditur spatiis , sed non pariter deterrit . At
que huius quidem operis elegantia maior
est quam ut oratione explicari possit . Si Epilo-
gus , quid autē præteritū est , admirationis effe
ctū est magnitudine : ob idque quod expri-
mi non poterat , silentio est prætermissum .

DE PROPOSITO.

Propositorum est rei de qua quæritur, logica disputatio. Propositorum autem duo sunt genera: unum civilis actionis, alterum cognitionis. Civilis autem actionis dicitur, quod habet actionem rei ciuilem continentem: ut, an uxor ducenda sit, an nauigandum, An muris vrbs munienda. Hæc enim omnia rem ciuilem continent. Cognitionis autem, quod sola mentis cogitatione inspicitur: ut, an rotundum sit cœlum. An plures mundi. Hæc enim solamens peruestigatione inquirunt: in nullam autem cadunt hominum affectionem. Dicitur autem Propositum à Controversia, quod hæc circumstantiis septate tenetur: illud autem sine appositione circumstantiarum sit infinitum. Sunt porro circumstantiæ, personæ, res, causa, ac cetera generis eiusdem. Sicuti in hac quæstione, an vrbs munienda sit, disputatio persona caret. Sia inuidentibus Persis Lacedæmonij de eo deliberent, an muris Spartam muniant, Controversia est. Personam enim habet Lacedæmonios deliberantes: rem autem, Spartæ munitionem: causam.

OPOS.

ΟΡΟΣ ΘΕΣΕΩΣ.

— Ετος δέντρον θησαυρεψίας λογική θεορερήβις
 θέρμα πάντα πρόσημαπε. Τὸ δὲ θέσων,
 αἱ μὲν τοῖς πλειπνήμ, αἱ δὲ θεωρηπνή. καὶ
 πλειπνήμ μὴν, αἱ προσῆμα ἔχουσα πλειπνή-
 χουσα. οὗτοι, εἰ γαριπτίοι, εἰ πλειπτίοι, εἰ-
 προσηπτίοι. Καὶ περὶ τῶν πλειπνήμ συνέχει γ-
 νοῦσα. θεωρηπνή δὲ, αἱ μέραι τῷ ιδιῷ
 θεωρουμέναι. οὗτοι, εἰ στραγροειδῖς οὐδεποτέ,
 εἰ κόσκιοι πολλοί. Καὶ πάντα δὲ εἰς πλειρεῖ μὲν
 αἱ προσηπτίοι ἐπιέρχεται, μέραι δὲ θεωρηπνήται
 τῷ ιδιῷ. στριβωτοὶ δὲ γάρτες θεωρηπνήσων,
 τὰ πάντα μὲν προσθέτοντας προσέσασται, τὰ δὲ
 θέσων, αἱ προσηπτίοι (τοι). προσαντοῖς δὲ δέντροι,
 προσθέτοις, προσέσασται, αἱ πάνται, καὶ τὰ λο-
 πά. οὗτοι, τὸ μὲν, εἰ πλειπτίοι, θησαυρεψί-
 ήν ἔχουσα πρόσημαπε. τὸ δὲ, θησαυρών Περ-
 σῶν, Λακεδαιμονίοις βουλεύεται πλέονται
 τὰ Σπάρτιν, θεωρηπνήσ. πρόσημοι γάρ
 οὗτοι Λακεδαιμονίοις προσεωμέναι. προσήμαι
 δὲ τὰ πλειπνήματα τὰ Σπάρτιν. αἱ πάνται

38 ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΤΜΝ.

δὲ κλίνεις τῆς Γέρσαι. ωρῶτοι δὲ οἱ θεῖοι
αἱ πεφυμάσιοισι, αὐτὸν δὲ, καὶ λύσιν,
καὶ ζήτημα μέχται. διαφέρεται τοῖναι οὐ τό-
τε, ωρῶτοι μὲν τῇ καλουμένῃ ἐφέσῃ, οὐ
αὐτῷ πεφυμάσιοισι ἐρέται. εἴτα χείστη πᾶς παλι-
κοῖς κεφαλαῖσι, γομήμω, δικαίω, συμφέρον-
τι, δικαίω.

ΘΕΣΙΣ, ΕΙ ΓΑΜΗΤΕΩΝ.

Οτὸν πᾶν ἀνθρακῆι πρῆσαν ζητοῦν,
ἐπαγγείτω τὸν γάμον. πεφυμάσιοισι γὰρ
οὐδεποτέ. μᾶλλον δὲ οὐρανὸν πληροῦσιν θεῖοι,
καὶ κατέστη πατέρες οὓς, ὅπερ τὸ παῖδες ὄρομα
δίδοσιν. καὶ Στοιχὲ ἀνεγκυροῦ, φυλακτεῖς αὐτοῖς
ἀφῆκα τὴν φύσιν. εἴτα εἰς γῆς περελθῶν, α-
παστοῖς λοιποῖς βοτιφέρεις πένθυμοι. Καὶ παρε-
τεγκύρος αἱ φύεται οὐδέτε, τὸ μέμεραν τὰ τοῦς
μέμεμβοῦς ἐσφίσσετο. καὶ ωρῶτοι μὲν οὖν
φέρεις τοῖς μέμβρεσι ἐπιτίμει, διὸ ὡς γὰρ πᾶσιν
καὶ γυναικας οὖθες αὔγεται ὁ γάμος, ταῦτα
περιπτέται πόλεμος, ἕρρεται διώσας ταῖς αὐ-
τῆς μάρτιαις. εἴτα δικαίωται οὐκ αὐθεντίσει ποτε.

potro, Persarum incusum Primum autem inter progymnastata Propolitum in conobiectionem habet, & subiectionem, vertrariat luti quæstio Id vero hoc modo distribues: enim insinuatione primùm pro exordio uter: partes extremis deinceps capitibus: Legitimo, disputatio Iusto, Utile, ac Possibili

tio, qua-

PROPOSITI EXEMPLIV M. sic qd.

An exordienda.

Quisque hanc mundi vniuersitatem **Inſ-**
compendio laudare studet, is mibi **nuscas**
matrimonium laudet. De celo enim inter-
ras demissum est, & cælum tamen aliquan-
to etiam magis diu adimpleuit, parēnsque
iis extitit, unde parentis tributa appellatio:
disque quos protulit viam suam ut conser-
uarent permilie. In terras autem progressū,
reliquis rebus omnibus ortum at ult: & in
iis quæ cito dilabuntur producendis multi-
plici nascendi ac succendi serie ea ut per-
manent, sapienter effecit. Ac priuina
viros ad animi fortitudinem accendit, ob
id ipsum maximè quod coniuges ac libe-
ros matrimonium secum affert, p o qui-
bus bella suscipiuntur. Suis adeo mulieri-
bus robur animi nobis adiungit quin
etiam præterquam quodd fortis, amantes
etiam & qui bonique matrimonium efficit.

100 ARHT. SOFH. PROGYMN.
Nam quod sobolem largitur, homines li-
beris metuentes ab iniuria inferenda abdu-
cit. Neque verò viros tantum fortis ac ie-
stos efficit, sed etiam sapientes: quippe cùm
ad curam exsuscitet, & prouisionem pigne-
ruin charissimorum. Et quod postremo in-
credibile videatur, temperantes ac modera-
tos reddit: cùm in ipsis voluptatum illece-
bras temperantiam infundat. Nā quod vo-
luptatibus quasi legem indicit, temperatia
lege coercitas docet habere libidines, &
quod per se vituperatione nō vacat, idipsū
si cum matrimonio coniungatur, redditur
laudabile. Quamobrem si & matrimonium
deos genuit, & secundum hos singularū re-
rum genera propagauit, hominibus autem
fortitudinem, iustitiam, sapientiam, modera-
tionēmque animi tribuit, nōne matrimo-
nium summis laudibus efferti ac ornari de-
bet? Esto, inquires, sed multarū calamitatum
auctor est. Fortunam in eo non matrimo-
nium videris incusare. Eorum enim me-
modioīū, quib. interdū affligimur, in causa
est fortunæ temeritas, nō matrimonij: quæ
verò magnificè ac liberaliter largitur, corū
vtilitatē ac cōperdiū haudquaquam casus
atribuit. Quocirca matrimonij ab iis cō-
modis quib. nos & afficit, laudate potius hec;

Epi-
ges.

Prima
obiection,
Causa.

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. ΙΟΣ
δὲ ἀνὴρ φιλοπαιῆται τί τὸν * σῖτον ἀτ-
αθρωποι μίκησα περάπονον δίστατες, ὁ
γάμος δικάστης ἄμα καὶ αὐλούτης δόπ-
την· καὶ μέν μικρὸν οὐραῖς, οἵς περιπο-
θεῖ τὸν φιλοπαιῶντα, ἐπαύρεις, καὶ τὸ παραχ-
ρόν, συφροσύνην εἰδὲ κομίζειν ὁ γάμος,
καὶ ἀπὸ τῆς φιλοπρήτας τὸν θεριώντα τὸ συφρο-
νεῖν αἰδαμένικτα. δι' ὧν γένος νόμοι τῆς
ἴδε αὖς δημόσιος, τέρμα, παντέχα συφρο-
σύνης ταῖς θεριάς, καὶ τὸ κατκυρριθέ-
ατὸν καθ' αὐτὸν τῷ γάμῳ θεωριζε-
ται, εἰ τοίς αὐτοῖς ὁ γάμος ἀγαθὸς τοῖς Θεοῖς,
καὶ μετ' αὐτοῖς τὸν γῆραν τὸ καθ' ἔκαπτο,
αἰδρεῖται τε ἄμα καὶ διγένεσσι διποτηνῆι,
καὶ οὐραῖς παραχρηματίῃ τῇ σύφροσύνῃ,
πῶς ἐκ εἰς ὅστιν εἶναι τοις παιστέσι τὸ γάμος
Ναύφιοι· αἰλούροις δὲ γάμος συμφορεῖται
ποσ. Τέλος μοι δοκεῖται οὐ τὸ γέμου καὶ αἰτη-
τηριόν. οὐδὲ γένος κακοπεριγραμμῶντες πατεῖσι.
χειροτελεῖσι, τόχοι παρέργει, οὐ γάμος λύπησο
αἱ δὲ φιλοπαιῆται τοῖς αὐθερώποις ὁ γάμος,
δικέπιν θεῖται κέρδος ὡς τύχης. οὐτε δια-
μάντη μάλατον έστι τὸ γάμος, ὡς ἐχει καλαίρη.

ἢ καπιγορῆσαι μένειτο ἢ τερίχειτο πάχυ. οὐ
τὸν δὲ τὰ μάλιστα γάμων μοίηνθεν θεῖ τὸν αὐ-
τῷ πάτερ φαντάτετε, πότε μᾶλιστα δὲ δύναται
τὸν τὴν γάμου; οὐχ δέσποτος τοῖς πρόσφραστοι
πρεσβύτεροι, θεῶντα καὶ φεγγαῖν τὸν προ-
μάτιον ἀργαζότεται. καὶ μοι ταῦτα καθ' ἔκαστο
εἴδε τοῦτο πέχεις, αἷς πρεσβύτερος δέ, πάντοι
ακτιπάτη. τοὺς γεωργεῖταις ἀνοχλοῦσι σπη-
ντοῖς, καὶ τῆς χαλάζης ἐμβολαῖς δέσφιξιέρουν-
ται. οὐ μέν οἵ γεωργοῖς τὸν γαῖαν δέσφιξιέρου-
νται πάσι, πάντα γαῖαν ἀποφθύγειν, αὐλαὶ γεωρ-
γοῦσι πέρι μερόνται, καὶ δέσποτος δὲ λε-
πῆ πρεσβύτερος. αὕτης αὐτοχθόνης αὐτῷ πάτε-
ρεστοις, καὶ ταῦτα ναῦς δέσφιξιέρουσι ε-
πόρτους χειροφθίταις. οὐ μέν εἴδετε τὸ πλεῖ-
ναταλύσιον, οἵς εἰς μέρει πεποιησαντο, αλλ'
αἰχματοῖς εἰς τὸν τόχων τὸν δέσχερές, αἰδα-
νεῖσιν δέ τὸν ἀπὸ θελαστικῆς γενέρην πέρος.
καὶ μέν αἱ τε μάχαι καὶ πόλεμοι, τοῦτο δέ
αγαριστῶν δέσφιξιέρουσι σώματα, καὶ οὐχ
τοῦ ποσιῶτον μαχέμφοι, ταῖς μάχαις ὀκ-
λήποισι, ἀλλ' ὅπ πολεμοῦσι ταῦτα—
ζεῖν, Επειδὴ κατατίθενται, Εἰ τὸ πρεσβύτερον

APP. SOPH. PROGYN. 303
quam ab iis vituperare incommodis, quorum effectrix est fortuna. Si quæ aduersissima hominibus eueniunt, matrimonio placet assignare, num, propterea nuptiis erit abstinentum? Neque enim quæ in rebus insunt molestiae ac difficultates, satis sunt idoneæ ob quas res deuidentur. Atqui conuerte mihi animum, & singulas artes circunspercere, in iis profecto repieres quod accusas. Procellæ agricultas infestant, grandinam ruineæ euentunt. Num igitur quod procellis agri vastantur, ob id ipsum deseruntur ab iis? nonne coluntur potius, quamvis è cœlo quippiam erumpat, quod animum exulceret? Quid? nonne qui nauigant, fortunæ aduersis flatibus interdum iactantur? & tempestate exorta saepe faciunt naufragium? non tamen ob id quod peculiariter perpetiuntur, nauigationem deserunt: sed calamitatem in fortunæ transferunt iniuriam, & refectis nauibus mari tranquilli prosperum trajectum expectant. Bella ac pugnæ bellantium corpora absolumunt, non tamen idcirco, quod qui præliantr, cadunt interdum, pugnas derelinquunt, sed quia qui fortiter pugnant, laudantur, moriem lukebenter edunt, quodque in te inest in-

*Elegans
epogea
in quo
est ar-
gumen-
tum à
compa-
ratione.*

104 АРНТ. СОФИЯ PROGYM.
conimodi, boni occulunt specie, ac dissimulant. Non enim rerum incommodatum metu quævis bona fugienda sunt, sed contra rerum bonarum causam deterrima etiam subeunda. Non igitur indignum fuerit, agricolas, nautas, & postremè etiam milites summas difficultates ac molestias earum rerum gratia, quæ cum his incommodis laudem habent conjunctam, æquo animo ferre, matrimonii autem à nobis contemni, quod non nihil molestiarum secum importare videatur: Sed sic ita, inquit, mulieribus tamen viduitatem, orbitatem liberis sepe attulit. At hæc mortis incommoda sunt: cuius affectus est secundum naturam. Itaque matrimonio id vitio vertis, quod homines, deos non efficit: quodque mortalia & in decoru numero minime collocavit. Nam quid quæsto in matrimonio accusas ea quæ nobis mors ipsa conciliat? aut quid in mortuis ea criminaris, quæ naturæ sunt prouidentia? Quin eum occidere patet, qui ea lege natus erat, ut fato fungetur? Etenim, si quod homines nati sumus, fati necessitate extinguiuntur cum maritus quispiam è vita discedens viduam uxore reliquerit, liberos pupilos, nū matrimonii facile ea dices, quæ solius vi naturæ euenerunt?

Epilo-

gus epa-

ges.

Tertia

objec-

to sub-

iectio.

Ab al-

surdo.

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. 103
εἰποχές ὅπ τὸ σωτήριον αἴσθοδ σωκη-
τρυφαν· οὐ γέ μη τῷ φρεῦλαι φεύκτιον
ὅτα τῇ αἴσθοδ, αὐλάντεια τῆς καλῶν θεο-
τείον τῷ χίτεια. αὐκοῦδ ἀλογότερος περιηρεῖ
μὲν, τούτῳ πλέοντας καὶ περὶ τούτοις ὅτα
στρατεύονται, φέρεν τῷ περὶ αὐτοῖς μεγά-
λη τῇ εἰπαγκύδρῳ χάρει τῇ σωτὶ εἰποῖς
ἥμην δὲ γέμων ἀπιαστέον, εἰόν γάμος
αἴσθη πλησιαῖ. Ναὶ φασι, αἷμα γρείας
εἴη γιαστέη, ὄρφανίας δὲ παροῖ επεισό-
νεγκε. Ταῦτα Σαράντη δηγάται, καὶ τὸ πάθος
εἶδεν οὐ φύσις. οὐ δὲ μοι δοκεῖς αἴσθηται
τὸ γάμον, ὅπ μοι καὶ θεοῖς τοῖς διδρώ-
τοις ἐργάζεσθαι· καὶ τὸ γάμον κατηγορεῖ,
ὅπ μοι δεῖς τὰ θηταὶ σωτείθμονος. π'
γέ, εἴποι μει, γάμου κατηγορεῖς, ἀλλα-
γματεύονται θείατος ; π' δὲ * ὑιδραία,
ἐρῆς, ὅτα φύσις ἔπισταται ; συγχάρει πε-
νταῖς τὸ ὄπεις πενταῖς γνόμονος. εἰ δὲ πε-
νταῖς εἴη ὅπ γεγένασται διδρωτοί, πεντάς δὲ
χρεῖται εἴη σωτοίκον, ὄρφανός δὲ τῷ περὶ-
στρατεύονται τὸν τέλον αὐτόν, τὸ γάμον ἐρῆς αἴσθη-
ται τῷ περὶ πενταῖς γεγένεται τὸν εἰσιστεῖ

έγινε δὲ αὐτούς τοὺς, γάρματα ἐπανερθεῖσιν
καὶ ὄρφανοι εἰς χρήσιαν παρέμβατε πεντηκότο
πατέρα, καὶ οὐτῇ τοῖς ὄρφανοῖς ἀλλὰ ἐπ-
ροτ επιστήνευκε πατέρες τοῖς ὄρφανοῖς ὁ γά-
μος. Καὶ τὸ πάθος γάμου μὲν οὐ πεφέρχεται,
γάμων δὲ συγκαλούμενοι, καὶ γίνεται γάμος ὄρ-
φανοῖς αἴφαντοις, οὐχ τῶν θείων. Εἶτα χρ-
ρεῖται ὡκτώ τελετῆς μὲν πάντας ἀνθρώπους, ἔπει-
ρημάνιος δὲ μετέπικε γάμος. Ιδού γέτο χρεία
εἰργάσεται διάταξις πολλοὶ συνοικιῶν παρ-
οχεῖται ὁ γάμος, καὶ μᾶλλον κατατάξις φύλων τῆς
αυτῆς χάρετος. Καὶ γέτο ἔκαρχης εἰσηγένεται,
πανηγυρίδας πάλιοι απέδωκε. Ήστι χρ-
ρεῖται αἰτιαρεῖται, ἐπὶ στάχειν οἷδεται ὁ γάμος
καὶ μὲν καὶ πατέρα διάταξις μὲν αἴφαντον
πατέρας· γάμων, δὲ μετέρην εἰσέρχεται. Καὶ
πατέρα δίνεται διεύπτρον ὁ περισσότερος τίτλος
μὲν συγχωρεούμενος. Τὸν δὲ οὐαῖ τὸν γάμου
καλλιπεφύτεις αἰτίας μεταφέρεται τὸ γάμον; Καὶ
μόνος δοκεῖται ἐν ἀπόγειᾳ ζητεῖται, αλλὰ ἐπει-
νῆται πάντας οὐδέποτε οὐδέποτε καταγγε-
γεῖται οὐδὲ οὐδέποτε καταγεννεῖται χάρετος, πάντοις ἐν-
παγγέλτοις οὐ κατέγερος τὸ γάμον μηδέποτε.

ΑΡΗΤ. ΣΟΡΗ. ΠΡΩΓΥΜΝ. 107
Equidem longè aliter sentio, qui & liberorum orbitatem, & matronarum viduitatem sarciri matrimonio & corrigi existimem. Etenim cuiuspiam intereat pater, hac quidem parte filius patre orbis est: sed patris orbis alterum parentem matrimonium afferit, & è nuptiis hoc molestiae haud quaquam proficiscitur, sed nuptiis obscuratur potius, arque occulitur: estque matrimonium orbitatis dissimulatio, non *Enun-*
argumentem. Iam verò cùm viuitas per ratione iuteritum à natura inuehatur, hanc *con-*
tractis denuò nuptiis commutat, & quam insitu-
*mors viduarat, idem cum vita ut queat *zum.**
conuovere matrimonium tribuit, tan-
quam sui beneficii custos: siquidem quæ
conuata initio sublata amissaque restituit.
Itaque viduitatem abolere nouit matrimonium, non afferre. Quinetiam pater morte liberos amittit, at matrimonio alienum fit particeps, & parens denuò efficitur, eniesc patri prolsus non licebat. Quid igitur ad ctiminandum ea transfers, quæ insunt in matrimonio præstabilia? Laudate quidem certè velle matrimonii, non insectari. Nam quod beneficia quibus ab illo afficiuntur, enumerare nos cogis, matrimonij laudatores: non vituperatores

siquidem huiuscmodi criminatione in
cuius nos admirationem traducis, eiusq; be-
neficiorum enumeratione pro accusatione
abuteris. Esto, inquires. At laboriosum est
Secun-
da obie-
cio, &
subie-
cium. matrimonium. Et quicquam est, quod per-
inde laborem leuet, ac matrimonii? quam
multi labores nuptiis tolluntur? leuatio
profecto animi est, congreedi cum mulie-
re quotidianæ cautâ consuetudinis. Quan-
Alia
epagoge
per en-
mera-
tionem. tam verò suavitatem vitæ aspergit viri cū
muliere liberorum causa coitio? Quantum
animi tranquillitatem liberorum expecta-
tio? qui expectati prodeunt in lucem at-
que editi patrem blandius appellant: po-
stea autem ad quampiam artem discen-
dam meditandâaque deducuntur, fiunt
que patriarcharum laborum participes: con-
cionum procellas subeunt, senibus victimum
præbent, & in summa { nam enarrandis
commodis quæ matrimonium affect, nulla
satis idonea oratio est } quiçquid opus fue-
rit, id demum fiunt. Magnū igitur est mu-
nus matrimonij, à quo dij inuesti: mora-
libus exagitato permanendi modo, diui-
nitatis species tributa. Id conjugatos iusta
edocet, ad temperantiae excitat animad-
uersiōnem, cùm eas voluptates largiatur,
quæ non videntur reddere detinores?

Potre-
mus (pi-
legus.

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. 109
καὶ καπιγέρδη τὸ γάμον, θαυμάζει
ιμᾶς μάγκαζεις, καὶ ποιῆς θέργε-
τημάτων κατάλογοι, τὰ τὸ γάμον κα-
τηγορίματα. Καὶ, φιστι, ἀλλ' ὁ γάμος αἰτή-
θίζονται. Καὶ τὸ πότον θητίσαντα λέγει
ως γάμος ; ὅποτε ποτέ, δι' ὑψηλῶν
αἴρεται, καὶ ράφανη πανταπασιν εἰς ὁ-
μοίας γυναικί συνελθεῖ. Ιδίκος εἰς ά-
λιδα αἴρεται γυναικί συνιστάντα ; μετ' οὐτοις δὲ
ράφανης εἰπίζεται πάσας ; καὶ * περι-
δοκείμενος φαίνεται ; καὶ πατέρες φα- Η. προς-
τές περισσοτέρην ; καὶ περὶ μελέτων ἡρ- δοκεί-
χταν πέχεις ; καὶ πατεῖ συνεργάτην, καὶ θύσι.
Αφέται ταῦτα συκλοπίας μημεγέρατο, καὶ πα-
τέρες γυροστροφάντα, καὶ ὅλως ἀπαντό, π-
σθοι γιασίδηνος . ὃν ἔστι λόγος, μετέξελ-
θεῖ αἱ φέρεται οἵ γάμοις. Μήδα ὁ θητίλον
γάμος, καὶ σεβόγχων θεοῖς, καὶ παρε- γρα-
θει τηντοῖς θεοῖς εἶται δοκεῖται, οἷς με-
γειρισθεῖται. καὶ παρθένει μὴ ταῦτα γεν-
θεῖσις τέ μηδεμια, πατέρες δὲ τὰ σάφρον
περοβάνεις σκοτεῖται. καὶ φιλοπραΐται ταῦ-
τα δοράς, οὕτη μη φαρεῖσαν κακίζεται.

110 ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΓΡΟΓΥΜΝ.
διὸ τὸν γέμεον πολὺ πλείστου ἢ πᾶσι ποιηταῖς
καθέτηκεν.

ΟΡΟΣ ΝΟΜΟΥ
εἰσφορᾶς.

ΚΑΙ τὰς εἰσφοράς τῷ νόμῳ, οὐτέ τι δι-
δώκαστε γύμνασμα. ἐπεὶ δὴ χρεῖται ἡλι-
κῶσθε πόλεις. αὐτὸν αἴτιον τοῦτος οὐ παρε-
στατις. εἰσαγγελῆς δὲ αὐτῷ περισσότερος, αὐ-
τὸν εἴ φ' αἴτιος γνώσεμος. δῆτα δέ σωτερός μόνος
μᾶλλον, οὐδὲ δὲ παρείσεσθαι. οὗτος μόνος δὲ δὲλες
γρίματος δὲ χρήσιμος περισσότερος, περισσότερος δὲ δέσποινς.
διὸ τοῦτο σαρῆ μὲν τοῦτος δὲ περισσότερος, μηδὲν ποτε
λείπεται. νόμου τοίνυν δέδητε εἰσφορά, διπλῇ
γυμνασίᾳ, συνιγρεσίᾳ, καὶ κατηγορίᾳ νόμοτε-
τείτος. ἐπεὶ δὲ νόμος, τὸ δέρματα μὲν δὲ δέρματα διει-
κτοί λεγούσι, δέρματα δὲ αὐτριάποτε φρονέμωται, επιστρέψαμε δὲ
τοῦτον ἐκποτίσαντες αὐτούς τοις αὐτοτηρούσι, πόλεως
δὲ κοπή συντίκει· καθ' αὐτὸν πᾶσι περισσότερος δέ
τοις εἰς τὴν πόλειν. δὲ οὐδὲν διαφέρεται αὐτοῖς εἰς-
φοράς τῷ νόμῳ, ἔργασι δὲ αὐτοῖς καθηγεῖσις,
οἷς καὶ τὰς αρχαγαπήν, νομίμως, δικαίως
ενιμερώσει, δικαιωτή. περισσότερος δὲ θεοῖς

ART. SORH. PROEYMN. XI
Quibus de causis plurimi faciendum ma-
trimonium omnium hominum consensus
confirmavit.

DE LEGISLATIONE.

QVIN etiam Legislationem præludium *quali-*
esce quidam tradidere. Parum enim *gistra-*
bebit quia sit Controversia: neque tamen *nis na-*
Controversiae leges seruat omnium, in eam *ura*,
eiam persona incurrit, non tamen quæ no-
ta sit omnibus: quo quidem sit ut Pro-
positi magis sit, ininius autem Contro-
versiae. Num quodd in vniuersum perso-
næ habet speciem, propositi naturam
exuperat: quodd circumstantiæ naturam
non seruat, infra Controversiam est.
Est autem Legislation exercitatio duplex
legis latæ tum criminatio, tum etiam
defensio. Lex porro munus est atque im-
tinentum deorum, & erratorum: qui-
bus in utramque partem peccatur, cor-
rectio. Ac Legislationis quidem huius-
modi est partitio. Eam autem iisdem
capitibus conficies, quibus negotialem:
Legitimo, Iusto, Utile, & eo quod sie-
xi potest, Proœmia primo loco statues:

M2 A P H T. S O P H. P R O G T M V.
secundum processia, caput quod contraria
num appellant, tunc deinde capitibus utere,
quibus utendum diximus: quo sit à The-
si ut differat.

LEGISLATIONIS EXEMPLVM.

*Lex qua indicta causa adulteros oc-
cidere iubet, reprehenditur*

*Primū
exor-
dium.*

Ego vero neque legem probabo omniō, sed neque scriptum omni ex parte ciminiabor. Nam quod adulteros tollit de medio, equidem non possum, quin eam laudem: quod iudicium non exspectauit sententiam, eius profecto institutum vehementer reprehendo. Si enim iudicibus corruptelae damnatis tollit iudicia, nō iniqua in iudices mente esse appetē ostenditur: finis castè integritate iudicia statuit exercere, vt quidem exercetis, nōnne iniquum fuerit iudices laudare, iudicibus legem præferre? Enim vero reliquæ omnes leges, quæ cùm iama lati legibus pugnant, tametsi à quibusdam ciuitatibus dissentiant, coagruunt tamen cum aliis, atque consentient: hæc autem æquæ omnibus aduersatur.

*Secun-
dum
exor-
dium.*

§. 47

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. 15
καὶ μὲν τὸ φερόμενα, τὸ κεκληρόν τοντον.
ἔπειτα γένους τοῖς φερερημάσιοις κεφαλαῖσις. ὅτι
ἴδιον διώνυσος θύσεις.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΝΟΜΟΥ
τῆς καλλίστης ἵστη αὐτοφέρω τῷ
μοιχεῖ πτίσθισμα.

ΟΥτε εἰς ἀπαντήσοντα τὸν τόρον, ε-
πει τὴν παινὴν τὸ γέαρειν αἰγαλόσημα.
οἵσι μὴν γένος αἰγαρέν τὸν ποικίλον, ἐπαγνα τὸ πο-
λικόμενον δι' ὧν δὲ δικαστῶν τὸν αἰγαλέοντες ψή-
φον, αἴπολμα τὸν σύρεται. εἰ μὲν αὐτὸν διαρρη-
ματικὸν τὸν δικαζόντων κατεπεγκόντος αὐτῆς τὸ
δικαστήσα, φαντίων λέγοντον τοῦτον τὸν δι-
καστούς πεντηκόρος τὸν γεώμετρον. εἰ δὲ δι-
καστα κρίνεται, ὡσαρφεὶς δικαστούς κείτε, παρ-
δικόδους ἐπεγκριτοῦ μὴν δικαστούς. οἰητερεῖσιν δι-
καστούς τὸν γεώμετρον εἰ μὲν αὐτὸν αἴλος
πάστος ἔστι τοῖς κατέρροις διαμαρχονταί τοι-
μοις, οἱ μὲν ἀναπονῶται τοῦς ὃ τοὺς πάλε-
στοι, οἱ δὲ ἀμολογοῦσι τοῦτον. μόνος δὲ
ταρπὼν ἔτιστι ἀναπτίς περιελήσθεν τόρος.

H

δοκιμή μέν μοι πολὺ καθάποτε στίσαι τὸν τό-
μον, εἰ πάντα τὰ παρ' ὑμῖν πολιτευόμενοι
χείνητε, τοὺς δραπιγεῖς, ταῖς ἱερωσιόσι,
τὰ φίφιοι μεταπατάτε. οὐδέπου δέω λέγειν, οὐδὲ
φέρει τὸ πόλεμον αἰεὶει πρεσβύτερον, αἴπατο
δικαιοῦντα εἶδει εἰσέπαστο. καὶ δραπιγεῖς μὲν,
οὐδὲ κατέπιεν θέματαν· πρεσβύτερον δέ, οὐδὲ δι-
καιοῦς εἰσεβαίνειν. καὶ φίφιοις κύριοις, τα-
παρ' ἄποροις αἰσχυνόμενοις. καὶ τίκτυ πολέ-
μον, γενέτει σὺ μετέχοιστο, - μὴ κρινούμενοι
πολέμοις. πῶς οὖν τὴν ἀλογονίαν ἀπάντας μὲν
αἰσχυνέτει τοὺς εἰσετείχοντας, μένος δὲ τὸν πα-
ρόντα τόμον τὸν τῇδε δικαζόντως αἰσθάνεται
πάπτε- φίφος; Ναὶ φιοι; ἀλλά μετάδει ταῦτα
στέα. χῶν ἀδικήματα. Τί δέ, τὰ τῇδε αἰδροφό-
λυτοις. τιοι εὖ μέλω; Βούτιδέν τοι πρεσβύτερος
τομοδιδύμῳ ἐπέρωτ; ιερόσυλοι δέ τῇδε πρεσβύ-
τεροι ταυλότεροι; σῶλλας ὅμοιος ὁ παύτις
ἀλογός, αἰσχυνός τοὺς κείοντας. Εἰ οὐ πρε-
σβύτερος ἡτούση τὸ δίκτυο μη τὸ δικαστὸν φί-
φον ἀπαγόρευε, οὐτε αἰδροφόλυο πεσεῖ, οὐ-
πηγέρε, μη τὴν κατηγόρειν τὸ πάνος ἐλέγχο-
τας, οὐτε τῆς ἀφαγρευμάτων τὸ τῆν κρηπίδων.

APHT. SOPH. PROGYN. 115
Mihī quidem legem ut excutiatis, multo
præstabilius videtur, præfertim cūm en-
nem censeatis reipubl. partem, milites,
sacerdotes, decreta omnia. Ac parum
abest quin dicam omnia quæ præclare
in bello geruntur, in iudicium venire
disceptationem. Dux est exercitus, de *Epagoge*
quo disceptator iudicium fecit: fungitor *perenni-*
item sacerdotio, quem iudex compre-*mera-*
bavit, decretumque quod à reliquis ci-*tionem.*
tibus excusum est, id demum ratum
habetur: postremò bellicæ victoræ nisi
in disceptationem venerint prius, piz-
sus haudquaquam afficiuntur. Quam ob-
tem nonne fuerit à ratione alienum ab
omnibus disceptatorem expectari, su-
lam hanc legem iudicium calculum recu-
fare? Esto, inquies, sed magnæ sunt adul-
terorum iniuriaz. Quid, nonne sunt homi-
cidarum maiores? An minus aliis peccare
proditores arbitrabuntur? An non sunt
proditoribus sacrilegi ceteriores: in his
tamen deprehensi adiudicium asservantur:
neque proditor, nisi lata à iudice sententia,
sceleris penas luit aut homicida, nisi accu-
sator criminis eum conuicerit, morte mul-
titur: aut qui res præstabilitum furati
sunt, nisi iudicibus id crimen cognoscere

116 APHT. SOPH PROGYN.

pius licuerit, vlo supplicio afficiuntur.
Nonne igitur absurdum fuerit, peccatis

grauioribus poenas à iudicibus imrogari,
Argu-
menta-
tur à
cōparat-
oris ma-
etis ma-
eritis &
minoris,
Secūda
objec̄to
& sub-
rat̄to
A diffe-
rentibus
proposi-
to simili
argu-
mēnta-
tur.

neque horum quicquam admissum vide-
ri, nisi de eo index pronunciant. scilicet
autem adulterum indicta causa occidit:
quem pia cæteris tanto magis iudicium
experit oportebat, quanto leius pec-
cat quam cæteri? Sed quid intencient, in-
quires, adulterum occidas, an iudicibus
tradas, siquidem utriusvis via paucis mor-
te afficerit? quanto interuallo tyranus
ac lex disiunguntur, quantoque disci-
mine popularis status à regio differt de-
minatu. Tyrauni enim est quem collibet-
ur, occidere: legis autem iure, qui cimi-
nis convictus fuerit, morte multate. Et
cōtra simili quidem populus ea de quibus in con-
cione agit, iudicium committit discepta-
tioni, monarcha vindicat ille quidem,
ia iudicium tamen neminem adhibet.

Duo hæc ideo populus ac lex, ex
actionibus tyranno copiatius omnia con-
ficerit. Nonne igitur intencient adulter-
ium occidas, an iudicibus tradas? Acci-
dit his etiam quod qui adulterium necat, se
facit sententiaz dominum ac moderate-
rem qui iudici tradit, facti iurisdictionem

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΥΜΝ. ΙΙ

τυπήρξε παθεῖν, τῷντα μαζεῖν παρέση
τοῖς κρίνοισιν, ἵκουσιν ἀπόπτη τε μὲν μετίω
δίκαιοις ἐπεξέστητοις τοῖς κρίνοισιν, τούτοις μὴ
δοκεῖν πατέντας ἔχεσσον, αὐτὸν δικαιοῦσθε επε-
γέργητος φῦφοις, μοιχεῖται μάτοις προεῖπον εἰσεγέ-
τασον, οὐτε πᾶν αἴτιον ἔσθι κρίνειν, οὐτε πᾶν
αἴτιον καταλέγεται. Καὶ τοι διοίσι μοιχὺς αὐτοῖς
αἰτεῖται, οὐδὲ φρεδωναῖς τοῖς δικαιοῦσις, εἰ τὸν οἰκ β'.
Γινοταί τοις αἱμαφόιν ψωσίσεται θάνατος; Ουοτ λέγεται.
πρεσίου καὶ γόμου τὸ μέσον, καὶ δημοκρατίας
περὶ τὰς μοναρχίας οὐτε διάφορος. πρεσίσιο
μὲν γένος αἰτεῖται οὐδὲ βέλοιπον τόμου μὲν κτεί-
νας δικαιώμας τὸν ἐλεγγάριμον. καὶ σῆμας μὲν
οὐτε τὸ ἐκκλησιαῖς ωκοτῆ, περὶ δὲ ἕτερας
πόντος καὶ μοναρχίας δὲ, κολαῖται μὲν, οὐ συ-
τεξεπαίζεται δὲ, οὐ σιωπήσεται δῆμος τε καὶ
γόμος. οὐδὲ ὀνταπωμάτων δὲ ἀπαντα πε-
ρισσότερος περὶ τῶν μόνον αἱρέσιον καὶ πρεσίσιον
πρεσίσιον. πῶς οὐδὲ γένοις τοῖς μοιχύοις
αἰτεῖται, οὐδὲ φρεδωναῖς τοῖς κείνοισιν; καὶ ἐπ
περὶ τούτοις, οὐ μὲν ἔσενται τοῖς μοιχύοις αἰτε-
λάτοι, οὔτε πάντας τὸ δημοκρατίας ἐγγαγέ-
τας· οὐδὲ δικαιοῦσιν φρεδωναῖς, καὶ οὐταν τοῖς

μέδρακότος τὸ δικαιόειτο. κρείπετο δὲ μη-
του πέρ στικάζοντε κόρειο, ἢ τὸν κατέχεται
νεθεὶ, καὶ μίσθιον ἡμέρα εἰσπίεις μοιχὸν,
ἄλλου χάρει αὐτελῶν τὸν ποιεῖται· ὁ δὲ κει-
τερός παρεργάκρος, μόνον ἐδοξεῖ τὴν δικαιόειτον
πλαμβανεῖθαι. Ναὶ φιλοί, αἷλα χαλεπω-
τέοντα ὑφέξει τὸν θημωφόρον ὥστε χρῆμα πο-
στός. κέρδος γάρ ἐξει τὸν μετρικεύσας χρόνον.
Τουλάκιον μήποτε ἔχει κευομένος. δοιάρω-
τερον γάρ τὸ μᾶτι τῶν τε βίον τεττάσια. Εἴ γάρ
παντες ωφελοῦσσι, τὸ πεπονίται μηδέπο-
ρον· Εἰ θημωείας αἰαβολή, περιθώριον φελεῖ-
ται ζημίας· πεσεῖται πολάκις, ὁ πεσεῖθαι
δοκεῖ· Εἰ τὸν ἐλπίδα τῆς πίεσις ἐξεῖ μηδο-
τέσσι. Ὅτε ωφελοῦμα ποσὸν ὁ μοιχὸς,
ποσὸν ἂν αἰδούσται. κλέπτε τὸν αἴδησον τῆς
θημωείας τὸ τέλος· αἰδάγητος θάνατος, ὁ
πορίνοδός τοι συνέσθε. ὁ δὲ πολλάκις μὲν ἐποδούσις,
εἰσαΐστε δὲ γεγονώς, τοῦτος εἰπώς τὰς θημωείας
μητρές τούται τοῖσιν ωφελοῦσσα δεῖσι. ὁ
ἡμῖν ἐαυτῷ θημωφόροις μοιχὸν, οὐδέποτε μηδέ-
τερα τῆς πρωείας ποιεῖται· ὁ δὲ δικαστεῖς
ωφελεῖται; πολλοὺς θεάτρους ποιεῖται τῆς σίκης.

iudicibus defert. Satis autem prosector
est penes iudicem sententiae potestatem
esse, quam penes accusatorem. Iam vero
qui ipse adulterum occidit, ob aliud occi-
disse monet suspicione in: qui ad iudices
defert. ius aquilumque videtur persequi.
Sic ita sanè, inquietus, sed grauius suppli-
cium feret, si prius quoque tempore mor-
te maleficeretur. Nam alioquin lucrabitur
quod ad iudicium usque temporis inter-
cedit. Imo vero si iudicium subcat, habe-
bit longe secus. Vitam enim post hæc
acerbiorem deget: siquidem pœnam expe-
ctare grauius est, quam per peti suppliciumque
taeditas, pœnae videtur accessio. Morie-
tur sepe, qui se opinabatur mortuum:
acerbiorem namque habebit ipso experi-
mento mortis expectationem. At mo-
ribus repentina morte affectus, mortis
scusum amittit, pœnae enim scusum cele-
ritas occultit. Mortis omni caret dolore, quæ
cuius opinionem accidit: at expectata sit-
pius, semel autem illata, crebris expecta-
tionibus pœnam metitur. Hæc igitur ex
aduerso inter se commissa considera. Qui
ipse adulterum occidit, neminem adhi-
ber supplicij testem: qui iudicibus tra-
dit, pœnae multos facit spectatores;

*Alegato.**A iuste.**Tertia
obsecratio,
& sub-
secatio.*

320 APHT. SOPH. PROGYN.
Est autem pœna modus grauior, specta-
torum oculis subiectus: alioqui adultero-
rum è re fuerit clam interire, quod pleris-
que suspicionem relinquunt iniuriarum
causa esse morte affectos: at delicto pro-
batu*s* iudicibus, qui interibit, haud dubias
pœnas luet. Quamobrem, quod ad eum at-
tinget, intererit clamme adulter occisus, an
iudicibus traditus fuerit. Nefaria res adul-
ter, & omnem scelerum transgressia ma-
gnitudinem. conuineatur igitur prius, &
morte deinceps afficiatur: iudiciumque
subeat potius, quam non expectato iudi-
cio puniatur. Sic enim de medio sublatus,

Ab vii.
b. libetorum sobolem certiore m dabit: ne-
mōque dubitabit, adulteris hac luce in po-
sterum privatis, cuius filius fuerit commu-
nis maleficium naturæ: eoque communi
decreto foetus editus exponatur. Alioqui
vereor ne permullos adulter similes sui
relinquat, si quamobrem occiditur, ne-
sciatur Eum enim amulabuntur ali. qui
qua de causa ei mors afferatur, nesciunt
critque initium morbi, non autem finis
sumptum de adultero supplicium.

λιπιρότερος ἐν μακεδονίᾳ τόπος ὁπός γνωστὸς
πολλοῖς καθίσταμεν. Καὶ αὐτος συνοίσθησα-
χοῖς κρόβδιν ψυστήσιν. Ήταν μέτρον τῆς πελ-
λοῖς καταπλεύσοντος ἐγγράφου ἕτερα πίστες.
Οὐδελεγχόμενός ἐν τῷ πάθοις ἢ τοῖς δικαιασίαις,
αἰδημφισθήτων ο πεσῶν υφεξηρός μίκλω. Ὅτε
μίσθιστος ἀντός τοῦ μοιχέα ποσεῖ αἰδήλως, τὸ
δικαστής τοῦ γενίδος φαμ. Μήτρος ὁ μοιχέας καὶ
πάσιν παρῆλθεν αἰδημφιστών τοῦρειλιν.
Οὐδελεγχόμενος πεστήσιν, εἶτα πατέτω. Καὶ
κρίνεθω μᾶτοι, οὐδίκλω πατερότω πε-
κρίσεως. αἱς μοιχέας αἰδημφισθήμος, σαρετεῖσθαι
μῶστι τὴν πάθησιν γενίω. Τὸν αἰμφισθήτον
τοις, οἵπου γέγονε πάθος, οὐδελεμονότων μοιχέων
πλανεῖσθαι. * κοπῆς αἰδημφιστά φύσεως, οὗτοι οἱ
κοπῆι φίλοις αἰδημφιστώ πατέμονεν. αἱς ἐγὼ μὲ-
ν μητὶ λαζάροι μοιχέας οἵσις οὐδεφείρεται, πολ-
λοῖς ἐπέροις καταλίπει πιεστήσεις. Οὐ γένεται λογ-
οτούς εἴ φ' οἵσις οὐδεφείρεται, ζηλωστοις ἐπέροις,
καὶ τόκενολάθην πιεσται, αλλὰ αρχὴ γενιστεῖσαι
πατέσεις.

ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΗΤΡΟΥΝ

Μ Υ Θ Ο Ι
Α Φ Θ Ο Ν Ι Ο Υ
Ρ Η Τ Ο Ρ Ο Σ

α'. Μδέος ὁ τῷ πελίγων δὲ μαρμάρου, περιπτήριος πικρέοις εἰς πόνον.



Εροις ἡ αἰκατά. καὶ οἱ μάρμαροι πελίγων μοισικὴς αἰετοδύλωτο συμπλοκον· ποῖς μαρμάρι, δὲ πονεῖται τὸν καθημένην καρποὺς, δέ τις συλλέγει φραγμῶν τὸν χρυσῶντα προτείνει. χρυσῆνος δὲ γεγράπτος, οἱ μάρμαροι μὲν οἵ εἴποκοι, ἐπρέφοροι· πιστοὶ δὲ τὰ τέρψις εἴποκοι τοῦτο περὶ τοῦ θεοῦ τιθασ. Οὗτος τεοτικός πονεῖται εὐθέλουσα, φεύγει τὸ γῆρας κακοωρεγχεῖ.

β'. Μδέος τὸ χλωΐς κύπεον, πικρέοις λόγοις πονεγενέλαρ.

Αντρὸς πορφύρας χλιδαί τοι αἷμα καὶ κίνησις αιματοπρέφητον τελετούντης πρεφεδίδι, τὸ

ΑΡΦΘΟΝΙΟΥ ΑΡΦΘΟΝΙΟΥ

A P H T H O N I I SOPH. F A B V L A E.

JACOBVS KIMEDONICVS.
Filius, interpretatus est.

Prima fabula, cicadarum & formicarum,
instigans adolescentes ad laborem.

 R A T eftatis feruor, &
cicadæ quidem cantibus
indulgebant affiduis, for-
micis autem laborare erat
curæ, & fructus colligere,
vnde hyeme poſſent ali-
quæ cum iam adueniſſet, formicæ qui-
dem laboribus suis alebantur, his verò vo-
luptas deſiit in inopia.

*Sic iuueniſſus quando laborare non vult, in
ſenectute in reſt difficulti.*

2. Fabula Anferis & Cycni, adhortans
eosdem ad facundiam.

V I A diues anſcrem ſimul alebat &
olorem; alebat autem non eodem

fine: siquidem hunc canendi gratiā illum, mense. Ut verò mori oportuit anserem, ad quam rem altus erat, cùm quidem nox esset, nec tempus alterum alteso dignosci patetetur, cygnus pro ausere sublatus, cantu significat naturam: & ita mettem effugit suavitate canendi.

Sic musica periculum auerruncat.

3. **Fabula Miluorum & Cyenorū**, cauens ne quis imiteretur ea quæ se non decebat.

Q Valenti cyenis natura cantum, talem antea quoque miluis dederat. Sed quia equos hinientes audirent, & hin-nitus amore capti, conarentur imitari, etiam * ea quæ habebant cum iis amilere, quæ studebant discere. Ita nec hinnire dicserunt, & canere sunt obliti.

* in gre.
co lego
et pro
ut.

Presentium est priuatio, eorum qua non decent, imitatio.

4. **Fabula Aucupis**, docens non è verbis estimandum esse, sed operibus.

A Vceps audita cicada magnam aliquā prædā capturū se sperauit: quam, cum

ΑΦΘ. ΣΟΦ. ΠΡΟΓΤΜΝ. 115
εφ' ἐμοίοις βαλλέμαστον τὸ μὲν γέ φάδης. τὸ δὲ βα-
πτήν τος ὀκείκτητο χάρειν ὡς τοῦ ἑδύ τὸ γλυκανόπε-
σταιεῖν τὸ φέντε εἰρέθειπτο, τὸ δὲ μὴν τοῦ, καὶ μῆτρανώ-
σκειν ὁ καρπὸς ὅντος αὐτῆς εἴη περον. ὁ πάντας δὲ
αὐτὸν τὸ γλυκός αὐτογένεις, φθῆσημαίνεις οὐ φύ-
ση, καὶ τὸ τελευτικὸν δέξαρθεντος τοῦ μέλει.

Οὗτος οὐ μεταπλεύειν οὐδεῖσθαινειν αὐτῷ γι-
ζεται.

γ'. Μέδος οὐδὲ ικτίων κακού παρέχειντον μη
μητρίων τοῦ μηνού περιπονάσθαι.

ΟΣέω τοῖς πάντοις οὐ φύσις αὐτὸν, πο-
σαύτην ικτίων παρέχειν περιπερον,
τούτον δὲ γερμανόγόντων αἰκίστατος εἰς ἔρωτα
ῆκον τὸ ἐκείνων Φωτῆς δὲ μητρίων περιφέρειν
σωσαποθίγειστον αὐτοῖς, οἷς μαζεῖται ἐπετί-
θεντος γερμανόγενον μὴν γένοντος, φέρει δὲ
ἐπελάθοιτο.

Φέρει τοῦ μηνού περιπονάσθαιντον οὐ τὸ μη-
μετρικόντος μήματος.

δ'. Μέδος τὸ ιξότητον περιπονάσθαιντον μηνούς
περιπονάσθαι, αὐτὸν εἴργοις.

ΙΕρυτής πελτίους αἰκενάστος, μεγάλη οὐ θη-
τεύσειν ἐδόκει· μετρεῖν τὸν θηρευτὸν δὲ

ώδης παρερχόμενος· ως δὲ τινὰ πέχειν κακόσας
τίχη τὸ θήρευμα, ωδῆς μὲν πλέον οὐδὲν ἀκομί-
σσαν· κατηπάντα δὲ τινὰ σόζεις ως φευδῆ τοῖς
πολλοῖς κρίσις ἐπάγενοτε. Οὕτως φαῖλοι δα-
κοῖσι μᾶλλον οὐδὲν γιγένεσθαι.

ε'. Μέδος οὐ τῆς αἰγῆς, τοῦδε γενέτη μὴ κρί-
νει τὰ περιθῆλα.

Α Ιγα δημοσῖται αὐτῆς ἐπανάγκης αἴτιο-
λος ἐπειργόντων πολὺς τούτοις. ως δὲ
εὐαίστης οὐ συεικμοῖς χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον
ἥτινεν, λίθον αφεῖς, καὶ τὸ κέρως πέχει, ἐδέητο
τῷ δεσμῷ τῇ μὴ κατιττεῖν. οὐ δὲ, αἰσθατη,
εἶπεν, αἴπολιν, τὸ κέρως κεκράξεται, κατέτιγώ
τω πόνομα.

Οὕτως λίαν δύναται οὐ τὰ περιθῆλα κρί-
νει εἰδέλαστρις.

ϛ'. Μέδος οὐ τὸ Αὐτίκον, μηλῶν ταῖς φύ-
σις μὴ μεταβεβίζεται.

Α Ιδεσθαί τὸς αὐγόστου, πεισθεῖσθαι διῆς τὸ
χρώμα μονάδην αὔριεντα τὰ περιθῆ-
λα οὐχιτέλει; Καὶ τοῦδε γελαστῶν οἰκατέ, πα-
τα μὲν αὖται περιθῆλα τὰ δύματα· πᾶν δὲ
λευκόντες τεττυγέντες φαγόμενοί τοις τὸ μέρη

fortè præteriret, & stimabat ex cantu. Sed cùm artè adhibita cepisset, nihil equidem quod sonorum esset, reportauit at opinionem refellit, vt mendax in multis rebus fegit sententia iudicium.

Sic mali, videntur esse potius, quam re vera sint.

5. Fabula Capræ, ea quæ manifesta sunt, non esse celanda docens.

Capram aberiantem à grege longius, congregare rursus volebat caprarius. ut verb vocibus & fistulationibus usus nihil prosecut, missò lapide, & cornu forte percusso, rogabat ne apud dominum si deferret. At illa, amentissime, inquit, capraria, cornu sonabit, etiam si ego taccam.

Sic stulti nimis sunt, qui manifesta volunt occulta.

6. Fabula Æthiopis, ostendens naturam non mutari.

Aethiopem emit aliquis, persuasus cum ex negligentia eius qui prius habuerat, contractum esse colorem. cùm vero domum duxisset, omnia quidem ei adhibuit purgamenta, omnimodisque lotionibus conatus est ad pristinum, vt putabat, nitorem reducere. Sed cum

128 APHTHON. FABVL.
colorem transmutare non posset, merum
nouo labore attulit.

Manet semper natura primogenita.

7. Fabula Leonis & Virginis, à volu-
ptatibus defortans.

Leo quidam amabat virginem: con-
uentisque puellæ patie, petat ut sibi
puellam nuptum datet. Veritus autem pa-
ter denegare, rogavit leonem ut cum deli-
tibus etiam vngues deponeret, ne inde, in-
quit, puella te recreatur. Leo persuasus, exar-
matus venit: qui cùm venisset, ad necem
usque fustibus verberatus est.

"Qat hōstib⁹ patēt, / eridit abutur.

8. Fabula Leonis, hōrtans ut virtus pia-
ponatur malitiæ.

ESenectute decombebat leo, nec am-
phius ad venandum suspetebant ḡ-
rīes. Itaque cùm pasci velle, ægrotare
fistulauit, & prætexu' moibi, escam si-
bi comparauit. Näm plura animalia,
quæ ad inservium veniebant, quum
id in promptu haberec quasi alimentum,
deuorauit. Multis tandem captus, vulpes
Xeclus

λεῦκα μεταβούσιαν ἔχει ποστή σὲ τῷ πο-
τεῖ περεσκόδιασσα.

Μένονται φύσες, ὡς ωρῶντας τὸν αὐτό-
περον.

ζ. Μάθεσον τὰς παρθένους τὴν τοῦ λεόπατος,
ἡδειαί τις πάντη παρθένων.

Λ Εως ἦρε ταρσένα· καὶ περιπλανών τῷ
πατεῖ τὸ παρδόν, ἐγγυῆσαν τὸν κόρην πάτερ
γάλμον εἰδῆπε. Κεδονίας δὲ πατέρα αἴτιονα θάνατος,
μᾶς τὴν οδόνταν ἀκεφάλητην επιφέντο τοῖς ἄνυχας
μὲν ταῦτα, λέγων, φίδειον τῇ παρθένῳ καπρυδα-
σται· καὶ πιθαίεις ἀλέων γένεται ἔρωτος, ἀμι-
τησίων πρόσοστος γυναικός. περισσοίς δὲ ῥοπάλοις
τῶν πλευτικῶν αἰτιαδίσποτο.

Εὐθροῦς πιθαρχῶν, τινασσοντὸν κατίδιων.

η. Μόδιος ὁ τῷ λέοντες, προσγινόμενος
αρετῶν πρεπμάτην.

Γ Ηρακλεὺς τὸν λέοντα, τὸν θηραῖον ιδεώδε-
το. Βαγλόμηνος δὲ περισταθεῖσφατο, ποστή
τοντοντεῖτο. Τοῦ αὖλιαν πάντας, περίστατο Σφίδης
αἱ περγαίεις· τὰ δὲ πλεῖστα τὸν ζωάντα περιστάτηται
φυλοφρεγέμηνος, Σφίδην περιχειρον ἔχον κα-
τέθηκεν· ἐπιλακότων δὲ τὴν πολιητήν, αἱ λαβάντες

ΞΙΟ ΑΦΘΟΝΙΟΥ ΜΥΘΟΙ.

οιωνοτής τέχνης, ἀπερθύροις μὲν φιλοφρόνηστην τὸ λέαστα· τοῦτο δὲ τὸν ἐπικοκέστων ἥγην τὸν
λύμην ἔλευχον ἔφερον.

Οὕτως εὐφία παντρίας ἐπικρατεῖ.

Γ'. Μέδεας ὁ τὸν ὄντα, καθηγεῖται μὴ
κακοῖς δῆλοις.

ΟΝος εἶντις τὸν ιασούμενον, ἐμπαρέπτος
αὐτὸς τῷ ποδὶ σκόλωσε· κατακρούστων
τὸν πολάρην, μοίσες ὁ λύκος ἴστρισχεῖτο τὸν ιασού-
καν τοὺς ὄδοις τὸν ἐπικρέταν τὸν πάθοις. ὁ δὲ
τῷ σωθέντι ποδὶ τὸν ιασούμενον ἔπληξεν.

Οὕτως οἱ παντρὶ χάλεπη αἰμοίσας αἴπει-
σφρονταυ βλάβας.

Γ'. Μέδεας ὁ τὸν ὄντα, καθηγεῖται μὴ
πλεούσας ἐργάνη.

ΟΝος ἐπιβύμενος λέων εἶναι δοκεῖ, καὶ
μεταθεῖται τὸν φύσιν τὸν ἔχον, ὅπι τὸν
ρυματος αἰτεούμενον τὸν πόδον, καὶ λεοντίς
περικείμενος, δισε λέσσε τοὺς τὸν γκωργῶν τὸν
μαύρετον πόροις, καὶ πυρίσας βιαστέρος μὲν
μερος, γυμοῖ μὲν αὐτὸν τὸν περικαλύμματος,
φρεσείτα τὸν ὄντα, βιοπάλαις αὐτὸρου, ἦτ τοῦ
πάτοντος κατέβησε.

APHTHON. FABVL. 131
intellecta fraude cùm & ipsa veniret, ad
vestibulum iconis substitit: quia captorum
vestigia pestem arguebant,

Ita sapientia dolos et fraudes longè superat.

9. Fabula asini, non esse benefacien-
dem malis, admonens.

ASinus quærebat medicum, infixa in
calce spina. Detrectantibus verò plu-
rimis, solus lupus mederi aggressus est, ac
spina dentibus extracta sanat. hic autem
altero pede qui non affectus erat, meder-
tem percussit,

Sic mali gratia referunt damnum.

10. Fabula asini, decens ne quis maio-
ra appetat, quam deceat.

ASinus cum vellet videri leo, nec na-
turam permutare posset, schemati
quodam desiderio satisfaciens ac leoni-
na induitus pelle, quasi leo rusticorum va-
stabat labores. cùmque vehementior ali-
quanto spiraret ventus, decussanteque te-
gimen, rusticorum labores corruperat,
cùm videreat asinum esse, fastibus cœsum
necessarius.

132 APHTHON. FABVL.
Mores ascititijs, vienibus adferunt peri-
culum.

11. Fabula Cancri, monens ne suadear-
tur impossibilia.

Mater ad cancerum, quid verò obli-
qua est, inquit, fili qua incedis via:
cùm debeat esse recta? Respondet ille, Præ
mater viam, & eam ut sequar, annitar. Sed
cùm rectâ mater ingredi non posset, de-
mentiam eius elusit filius.

*In Graecia et in Asia Minor
Facilius est monere, qua facta non sunt
possibilis.*

*in Graecia et in Asia Minor
Facilius est monere, qua facta non sunt
possibilis.*

*in Graecia et in Asia Minor
Facilius est monere, qua facta non sunt
possibilis.*

Gallinacei duo inter se, vt fieri folet, in-
fusgentes, pugnabant. & vicitus qui-
dem, sub lecto, absconditus latuit: qui verò
vicerat, in tectum clatus, maxima voce clas-
mans, victoriam canendo quasi palam fe-
cit. Sed eum aduolans fortè aquila com-
prehensum rapuit.

Victoris securitas, moderatrix est superbia.

13. Fabula Equi, humanos casus specta-
re iubens,

Νόμος ἐπίστακτος τοῖς γραιμόνις γένεσι
πίνδανος.

15. Μέθος ὁ πᾶς ταρκίνης, τοῦ θεοῦ μή συμ-
βελθεῖν αἰδινότε.

Hάττηρ τοφές πὸν καρκίνους οὐδὲ λοξῶν
λύει, ω̄ πάντα, βαδίζεται οὖδε, οὐδεὶς δέ
ταρκίνοις οὐδὲ τοφές αὐτὸν. οὐδεὶς πᾶς οὖδε, ω̄
μάττηρ, ω̄ τοφές αὐτὸν βαδίζει πεισάσκωμα.
τῆς δὲ βαδίζει πεισάσκων οὐδεῖς, κατίγρεος οὐ
πάντας τῆς αετογενείας ἐγένετο.

Ράχης τοῦ θεοῦ τούτης τοιοῦτην πρέπει αἰδι-
ναῖτο.

16. Μέθος ὁ τοῦ αἰλεκτρύδεως, μετεπείζεται
τοῦ θεοῦ τῷ τοῖς σπουδάσι.

Aγόριος εἶχεν, ἔμαλλον τοῦ οὐρανοῦ τοῦ γεννητικοῦ,
καλλιώρια παρεῖται απεκρύπτειν. οὐδὲ γεννητικός εἴτε
σίγησις δημιούργος, αὐτέκρατη μέγιστος, ή τίκλων κα-
ταδύλων οὐδὲ φύσις ἐργαζόμενος, Εἰ καταπλά-
σιτος τῶν αρπαγῶν κατεύθιτος.

Νίκης αἱρέσια, μετεπείτης Φρονίματος.

οὐ Μέθος ὁ πᾶς ιώσου, τοῦ θεοῦ τῷ σκοτει-

τούς αἰθρίας,

Πητοι ἐλύπει τὸ γέρεος καὶ μόλον αὐτὸν μά-
χος ἐλάμβανεν. οὓς ὁ αἰνέας αὐτὸν τὸ πο-
λευμεῖν ἀταγκάζει, τὰς παρθενίας ἐδίσκρεν τὸν
χλων τῆς δὲ περιόδου ἴμεμνητο. ἔμοι λέγω, αἱ
μυλωρὶ, σραπεύεισαι μὴ τοῦτο προσέπιερον.
κάσιος δὲ πατέρα φεύγειντο σώματα. καὶ διερ-
πεύσαντα παρκινοῦντα τοῖς εὐδράσποις· ταῦτα δὲ
τὸν οἶδεν, οὐ πατέντα μέπλακασαν τὸν μύλωνα
τῆς μάχης. καὶ δυμαλωρὸς φέρεις αὐτὸν ἀπίσχεται,
ἄφεν, τὰ παλαιά τρυπαί.

Η τύχη γένης οὐτοῖς δὲ ἐρήμωπος φέρειτο οὐδὲ
μεταβολή.

εἰδέ. Μεθοδοῖς δὲ πελαργοῖς, καθησυχαῖς
μὴ σωθῆνται κανοῖς.

Γεωργὸς οὐδίκοσα αἱ γέρεοι, τὰ κατεβόητα·
μύρια τῇ δῃ τοφερταῖς οπίςσασιρματα· πε-
λαργοὺς δὲ πετεῖ γερεύοις σωθῆνται μὲν διατε-
τῆς καπνοτάτη, τῷ δὲ βλαβερῷ τὸ μεταχέρι. αἰπε-
τῶν δὲ τὸν βλαβερὸν γεωργὸς βρόχοις σκοτε-
μόνος, καὶ οὐδὲν μεράντως ἔλε τὸν πελαργόν, οὐ
δίκιαν τοτεῖχεν οὐδὲν περιπολίκητο.

Ο σωστὸν ποιεῖς τὰς αὐτὰς αὐτοῖς, οὐ πο-
λευταὶ δίκιοι.

EQuus senectute depresso, molam pro
bello elegit: ubi cum molere bellige-
randi loco cogeretur, presentem lugens
fortunam, prioris non immemor. Mei qui-
dem, inquit molitor, ante in bello erat
vitis ornatusque circum circa, opera mea
hominibus locata eos sequebar. At num
nescio quid passus, pistillum capello pre-
pugna. cui molitor, Obdura, inquit, me-
moriando pristina.

�ρφη-
νολη-
94 in

Graco
est, pro
que uigo

অর্পণ-
লোকু-

*Fortuna enim utrinque hominum res mu-
tare non uit.*

24. Fabula Ciconiae, non esse cum malis
conuersandum docens.

অর্পণ-
লোকু-

Agricole daenum tulerunt grues, ab-
sumtis qua severat ille feminibus. In
earum numero ciconia quoque erat, in
codem quidem consortio, sed qua damp-
num non attulerat. Obuiam tamen dam-
no iterus rusticus, positis laqueis, vna
cum graibus ciconiam cepit, ac pœnam
ab ea sumvit eorum ergo quorum non
erat conscientia.

*Qui cum malis conuersatur, eandem
quam illi pœnam sufficeret.*

15. Fabula Camelus, qua rerum plurium
damnatur concupiscentia.

TAURUM intuitus camelus, cornua con-
cupinat accipere, quare cum ad Iouem
venisset, ab eo petuit cornua. Ille vero ægriè
ferens avaritiam, aures etiam auferre iussit
Mercurium: unde tum minores eas habet
camelus, quam pro ratione reliqui cor-
poris.

*Qui plura desiderat, etiam ea qua habet,
amittit.*

16. Fabula Taurorum ad concordiam
adhortans.

In Gra-
co pro
Ægath.
etas, le-
go *Ægath.*
œtae,
vide
Anienii
fab. 18.

TRES tauri viuebant simul: leo vero
semper eos insequebatur ut caperet,
& concordes quidem nunquam potuit,
discordes vero constituit subigere: ac ita
cum ad inutuam omnes pugnam instigas-
set, dissidentes, & separatis singulos fa-
cillime occidit, quos cum concordes es-
serent, in suam potestatem redigere non po-
terat.

*Sic concordia ijs, qui eum exercent, salu-
taris est,*

τε. Μήτις οὐδὲ καμίλος, οὐδὲ πλεύσιος
κακίζων. Εἰ πλεύσιος.

EΙδε εἰς ταῦρον καμίλος, οὐ καρέπτως
εἰπεῖν μεταλαβεῖν. αφεστρόδοξα εἰσο-
πῇ Διὶ, κεράτῃ ἡπειροχείριστῃ δὲ τῆς αἴπλινθας
μούσας, Βορεῖη κακβίστι προσφελεῖσθε πῶτοι
οὐκέτη καμίλῳ ταῦτα τὸ λοιπὸν καταδίεσθε
σύμμαθος.

Ο πλεύσιος ἐρανί, οὐδὲ προσώπων πλεύ-
σιπτός τοι.

τε. Μήδος οὐδὲ ταύρων, πλεύσιον
εἰς δρόσοις.

TΑῦροι πρετεῖς πέπλοι αὐτοὺς δίαγαται εἰποι-
λεῖσθε. Λέων δέ οὐδὲ αὐτοῖς παρηκολύθει
διερχόμενος, οὐδὲ σωνόντας μὴν, οὐ λεῖτ-
ην πέμψατο, διεστάτης δὲ αφεντρῆν χρεί-
ασθεῖσα. οὐ συγκρίσας, αἰλίτοις ἐν μέρει διε-
τίκτας, αἰπέψιλον τοῦ καθ' ἔκσον περιχρή-
ροτέρος ἀφέπειν, ταῖς τοινῦσσι σωμάτοις οὐ πόροι
χρώσασθαι.

Οὔτως δρόσοις τοῖς χρειάζοντος παντελεῖ.

ΤΙΔ Α ΘΟΝΙΟΥ ΜΤΘΟΙ.

Ιδί. Μέλις ὁ τῆς ἐλαφεως, γνωστοῖς ωραῖοις
τὸς εἰ πράξαις σκαρμάνιος.

Ελαῖος οὐ μάτηρ ἀνθεῖται θεῖ παλέγενος,
κέρεις, ὁ παῖ, ψήστης φύσεως ἐλαφεως;
μηχεῖος δὲ μετένομας σώματος, καὶ ἵνα εἴσῃ
δὲ ταῦτα ἄπειδεράσκεις ἔπειτας τοῖς κα-
ταξ. Καῦτα δη, δὲ κακῶν δρόμος οὐκανέπειρ-
γαθείσ. οὐδὲ γράμμη τοῦ παντὸς ωραῖοτεσσον, αὐτὸ-
ς τῆς φυσῆς φρεγαπτίρξαν.

Παρεγνεῖται ἔπιμοι, οὐ πειτεῖται διπερσόπερος.

Ιδί. Μέλις τῆς ἐλαφεως, ψήστης τῶν πτῶ-
σαι αἰαρμάντιος κρίσιν.

Ελαῖον τὸ δίρος δῆλον ναμάτων ὀπόμενον
χρεία. αφικόμμος δὲ ψήστης, ἐκτὸν
εἴκαπτον τῆς γάματος. Εἰ τὸ μὴν κέρεις οὐ πλοκῆς
απεικύματε. κατηπάπτωτο δὲ τὸ πέδων οὐδὲ φί-
γειας. καὶ τὸν φύσιν κατ αἷμα προστητεῖσιν
κακίζοντος, οἱ Σηράντοις φρεγαπτίρξαντο δὲ τοῖς μὲν
κατηγορευομένοις διαφύγουσι, τοῖς δὲ ἐπα-
ραμβόντοις ἀλίστηται κέρεια.

17. Fabula ceruæ , admonere aliquem
id volens , quod & ipse præstare
possit.

Ceruum istis verbis admœnuit mater,
Cornu , fili , à natura habes , corpus
vero magnum : & nescio quomodo ad-
huc euitas adorantes canes . Hæc ait , cùm
canum procul auditur strepitus , & ipsa ,
quæ filium stare iussicerat , se prima coni-
cit in fugam .

*Monere in promptu est , qua difficillima
sunt fallu .*

18. Fabula Cerui , admonens ut differa-
tur iudicium de aliqua re , priusquam
eius factum sit periculum .

Propter æstum ad aquam ibat ceruus :
vbi cùm venisset , dum adstaret aquæ ,
in ea se vidit . & cornuum quidem nexum
miratus , accusauit pedum infirmitatem .
dumque virinque naturam laudaret par-
tim , partim viruperaret , venatores su-
perueniret , at ille accusatis quidem aufu-
git crubibus , laudatis vero capite cor-
ribus .

19. Fabula graculi, ne quis maiora viribus molietur.

Aquila cùm agnum rapuisset, inde pata est. quod conspicatus graculus aliquis, idem tentauit. & cùm aduolasset ad gregem maximum omnium arietem mortuus est rapere, sed complicatis in lana vnguis, captus potius est, quam capere potuerit.

Maiora viribus, periculosis est affectare.

20. Fabula Vlpeculæ, docens non esse adspitandum ad maiora.

Vlpecula apparitoris instar operam suam locabat leoni: ita ut hæc prædam indicarer, ille aggressus caperet. Quare & utrique prodignitate qua erat, pars obtingebat. Sed vulpes cùm quasi leoni partem inuidiceret maximam, venari potius ipsa voluit, quam indicare. & aliquid è grege ouium conata rapere, primum ipsa facta preda est venantibus.

Servire tuis melius est, quam cum periculo dominari.

εἰ. Μήδος ὁ τὸν κολοιόν, αἴσχυλος μη
μείζωντα ἔργην.

Α Ετοῖς δρίλον αρπάσας, ἐπιβήν εἰργέ-
φεβο, κολοιός σὲ θεῖον εὐεργέτην, αὐτεχθ-
ρε πᾶσι γονιστῇ καταπέπει βούλη παιμελώ, οὐδὲ
κριτὴ λαβεῖν ἐπιεργάλη τὸ μέγατον. τοῦτον
παρεῖς τοῖς ἑστίοις θεοὺς στούχας εἰάλω μαῖλον, οὐ
δηρεῖσαν μεδεύσκατον.

Τὸ μεῖζον αὐτὸν τοῖς καταδεκτήροις καθί-
σηκε σταλερότο.

ε'. Μήδος τῆς ἀλώπεκος, αἴσχυλον μη
βλέπειν τούτου μείζονα.

Α Λωπῆξ λέσχη σωλεῖσαν παρέτεινε προ-
σχίμωντον καὶ οὐδὲ αὔρας ἐμπίνεται. οὐδὲ
ἐμπίπτωτο εἰλαμβάνει. ἐκαπέρω τοίνυν περέσ-
τελλοντας στηρεῖτο μετείστη. ζηλοτυπήσασα δὲ
ἀλώπηξ οὐδὲ πλεόνων τὸν λέσχην, θυρῷ αὖτις
τὴν μίσανθροποντεῖπε. Καὶ πιρωμέρην ποίησας τὸ
λαβεῖτον, κατεῖν φερόντη τοῖς θυρῶσι τοῖς θί-
ραμα.

Αρχεθει μάλον αὐρδύως αἷματον, οὐ
κρατεῖσαν ορθούτως.

καὶ Μέδος ἡ τῆς φρεσάτων φύσιντι
ἀπατῶσι μὴ πείσειν.

OΙ λύκοι πολὺς τὰ πολέματα. οὐδὲ ἡμῖν
άσσουσίς αὐτὸν καὶ αἰκίρυκτος πόλεμος
εἴποι τοῦτον κακίας πόλολούρθιον κώνεις. οἱ πολεμί-
στοις δὲ υμᾶς οὐ παχτεῖσθαι. οὐδὲν δὲ μέτικλιότας,
συγκρεμόνται· αλλὰ εἰ πούποι οὐκ ποδῶν κατα-
τίσεται, αναρδαγὸν δέρνεται καὶ σταλαγματί-
σταται, εἶποι εἰς ἀπάτην τούτοις δὲ, ραδίως τούτων οὐ-
γέτονται οἱ οὐραί οὐλήλαστοι. αὐτοῖς δὲ ἔρημα
φυλακῆς διέφερεντο.

Εχθροῖς πειθαρχῶν, οὐδενὶσαμὲν κίνδυνον.
καὶ Μέδος ὁ τῆς ἐλαίας Επίτης συκῆς, σωφρε-
γεῖν φύσιντι τῇ γεωπονίᾳ.

Eλαία κατεγέλλει συκῆς, ὡς αὐτὴν μὲν αἰθέστη
πολέμος πολεμεῖ πολεμούση. συκῆς δὲ τὸν αἴδην
σωματικὸν διηγέσθαι τούτης ὁλοκλείει, αἵτις καταρρύει-
στη γάτην μὲν ἐλαΐδην καριώσατε διέρρεσε, τῆς θα-
λαΐς ἀντίστασσα, σωτὴρ τῷ καλῷ καθάπειξ οὐκ
τίνα διέφερεν· τίνῳ δὲ φύλακαν διέρρεσε γυμνήν,
εἰδὼν οὐδέποτε πολέμος γενέσθαι.

Καδίος μὴ σωφρογενῶν τῆς κακτημόρφους
καρδεύκησε σταλαδέσ

21. Fabula Ovium, quæ monet ne deceptoribus adhibeatur fides.

LVPI AD OVES. QUID VERO TAM DURAM & IMPLACABILE SEMPER CUM NOBIS BELLUM GERITUR; IN CAUSA EQUIDEM SUNT PESSIMÆ FERIATI ISTI CANES, QUI NOS CUM SUPERAEVANIMUS ALLATRANT, & CUM NIHIL INTULERIMUS MALI, INUADUNT: SED SI ILLOS REMOUEATIS, FEDUS IN DE NOBIS & INDUCIÆ SANCTENTUR, DIXERUNT UT FALLERENT. AT ILLÆ, OBEDIENTES STATIM, & CANES PEPULENT: & IPSÆ, CUM CUSTODIA ORBATÆ FORENT, SUNT OCCISÆ.

Qui auscultat hostibus, subibit periculum.

22. Fabula Oleæ & Ficus, exhortans intentutem ad temperantiam.

FICUM ITTIDEBAT OLEA, QUASI IPSA QUIDDEM OMNI TEMPORE FLORIDA, FICUS VERO CUM TEMPORE MUTARET FLOREM. QUO, CUM ALIQUANDO NIX CADERET, COMANTEM DEPREHENDENS OLEAM, TAMISQUE INSIDENS, VNA CUM PULCHRITUDINE & IPSAM SIMUL CORRUPIIT: AT HUIC, CUM NUDEM DESTITUTAMQUE FOLIIS INVENIRET, IN TERRAM DEFLUENS NON OBSUIT.

Pulchritudo nescia sibi temperare, habebit usq[ue] vicuperio.

23. Fabula Leporum, animum addens infelibus.

DE morte sua suffragia tulerant Iepores, morique placuit, & locum iam designauerant. Quare ad mortem idoneo loco palude constituta, cucurserunt omnes quasi ibidem morituri. & ducentum verò strepitum cum ferre non possent, quæ in ripa scdeabant ranæ, abditos in palude sinus petiere: quod cum senior aliquis videret Iepus, Nulla, inquit, sancto mortis nostræ suffragia, tarsidiotæ enim quam nos simus, inuenimus.

In gra-
co pro-

23. pax-

lego nu-
mero

singul.
23. pax-

In gra-
co lego,

23. un-

•χειού-
μπον

pro tot.

*Consolantur infortunatos aliorum res in-
paxos, feliores.*

24 Fabula * Ranæ, volvns, vt * promissa.
ante lucrum diudicentur.

RAna quædam superbè valde medicata ria etabat artem: omnia se quidem quæ in terra sunt remedia nosse professa; se solam, omnibus, vt reualescant, opitulauram. quæ cum diceret adstantes forte vulpes, falsitatem è colore vultus arguit, Quid igitur alios, inquiens, à morbo quidem liberas, tu verò ipsa in facie præfess meibi indicia?

Iactans resut seipsum.

*γ'. MJSpç

πγ'. Μένος τῷ λαγωῷ, πιὸ ἀπυχωῖταις
φοργαγωῶ.

Ο Αιαντὶ ἐστὶν κατεψηφίζοντο λαγωῖς,
ἔπλευται γάρ εἰδόκει τὸ δὲ δῆμον, οὐτεὶς
ἴπλευτον. λίμνην δὲ τῷ θανάτῳ, φευστικῶν τοι
χώροις οὐδείσαπτε, ἔτιος ἀπαντεῖς αἵ τερες ταύ-
ται διπλανήματος. παρεπόμπων δὲ τοιόντοι ἐπι
λαγκανεῖς τερεῖς σχθας φρατείσοτες βε-
στραχοί· τοις δὲ τῇ λίμνῃ μάλισταις καπελίμβα-
νται. καὶ δὴ φεροβύτης ἐπερσκός λαγωός, λε-
λύζω, ἐρη, τῷ θανάτου οὐ φίφος. πεφίλαστος
ἐμβολίοις αἰανδρότεροι. Ψυχαγωγοῖς τοις ἀπ-
χίσταις αἱ μάλισταις κακοφεγγίσταις.
κε'. Μένος οὐ τῷ βαπτεράχω, φευστικῶν κρίνεται
τοφεῖ τὰ κέρδη τὸν οὐρανοφέρμον.

Ο Βάπταχος τῷ Τιαπεδίν καπιλαζούδιτο
πέχης· πάντα μὲν εἰδένει φαρμακα γῆς
ὑπερχρούμφως· πᾶσα δὲ μάλισταις εἰς υγείαν αρκεί-
σσε. καὶ παρεπόμπων τοῖς λόγοις αἰλωτιξ, τὸ
ψεύδες αἴστο τῷ γενομάτος ἄλεγχον. τὸ δῆμος
λεῖχυνται οἱ σουλήρι τοις ἀλλοις ἐλευθεροῖς. γόστιν
δὲ φέρεται τὸν οὐρανούς σύμβολον;

Διαζογείσας τῷ ἐλεγχοῖς αἰκονίην διέσπει.

146 ΑΦΘΟΝΙΟΥ ΜΤΩΟΓ-
κε'. Μδήσις ὁ πᾶς λύκον, φίλογοι μη
φαύλους δύναρχοι.

ΛΥκο, φιλοπίθεται οὐτός τοι εἶπεν τὸ
ἰατοῦμενον. ἐκάστου δὲ τοῦ φέρεται αὐτὸν ίασον
φεύγετως, μόνην τῷ αὐτῷ διητή ρήτορις οὐτοῦ ἔργον
πιθανον οὐ γένεσθαι. καὶ θεῖσα τὰς κεφαλὰς
εἴσαιρε τοὺς τοῦ πάθος τὸ λύκον, καὶ περισσαπεν-
θρύμβῳ τῆς ιδίας, σφραγῶν την μαδὴν ἡ λύκος
τὴλεψη τὰς κεφαλὰς ἔχει ακέραια.

Πονηρὸι συθίτε, καὶ δικιάστε τὰς σύστασας
κε'. Μδήσις, οὐ τῷ μαδῶ, φίλογοι τίρη-
γκοι τὰ μάτεα.

ΜΥροφευράδης αὐτοῦ οὗτος φίλος μαδῶ,
καὶ τοῦ φιλίας πιθουργεῖς, φερότας εἰς
αὐτὸν τὸν αὔξοντα παρεπάνευστα. καὶ ξείλας
αὐτῷ παρενέψει τοὺς τραπέζας· αἱ φέρεται οὖτε
τοῖς αὐτοκαδονταῖς γόρτον. αἷματος δὲ οὐδὲ
ιατρούς, εἰς αἷς τὸ θρύνεσσιν ἐκόμιζε, καὶ
εἰς αὐτὸράς διπάρου παρελάμβανε τοῖς. οἵτις
δὲ τῷ οὐρανῷ ἀναγεννήσθη Θελον, φιλοτάλ-
πες πολέκοπτε· καὶ πεσαντάντας τῆς ἐκ τῆς ὄψος
απηλαύσατο περίεργος, δοτίκης ἐπιμέρυτο μετα-
καμψάτη.

25. Fabula lupi , monens ne improbis
benefiat,

Lupo infixum hærebat os , quærebât-
que medicum. Vniuersis verò & singu-
lis ab ejus medicatione fugientibus , sola
ex reliquis constituto pæctoque præmio
se subuenturam promisit grus : ac imposi-
to capite, lupum à dolore libertavit , pro-
geo cùm peteret mercedem medicinæ,
sufficientem lupus habere dixit quòd ca-
put incolore reportaret.

*Improbi seruati , iniuriosi sunt in eos
qui seruarunt.*

26. Fabula murium , admopens diligen-
dam esse mediocritatem.

Mus rusticus, amicitiam inuit cum vr-
bico mure, & vt amicitiam confir-
maret, primus in agrum ad se vocauit vr-
bicum, xeniaque apposita ei mensa ingef-
fit, quæcunque agrum suis incolis ferre nou-
erat. Idem verò hospitalitatis beneficium
relatus mus vrbicus, in vrbe deduxit ru-
sticū, & hominis diuitis excepit domo: vrbē
cùm iam gustaturi erant ea quæ prestò ad-
erant: quidā qui de improviso superuenie-
bat impediit, ac toties à capiendo cibo sunt
depulsi, quoties aliquid attentarent sumere.

donec tandem rusticus, abeo, inquit, mediocritatem in agro præferens iis quæ in urbe sunt deliciis.

*In Gra-
co est* *Sic mediocris fortuna homines, dimitibus
preferendi sunt.*

*fur̄ p̄tan
m̄p̄loī
lego,* *27. Fabula Apum, & Pastoris, abhor-
tans ab in honesto lucro.*

p̄terea- *I*n causa queru mel faciebant apes; pa-
zōj̄p̄oi, *stor verò quidam in eas cum cùm face-
unovit. rent fortè incidens, furaz voluit mel: Ese-
bo, vel verò hinc & illinc circumvolantes illum
alijsim, aculeis pupugere. tandem pastor, abeo,
p̄terea inquit, mellis non opus habens, si oport-
m̄p̄mu- teat in apes incidere.*

sequuntur. *Turpe lucrum periculosum est illis qui id
sequuntur.*

*In Gra-
co malè* *28. Fabula Aquilæ & Draconis, ad
n̄ḡh̄ā
tegit-
zur, pro
n̄xḡi.* *gratiam referendam inuitans,*

*D*raco & aquila conuoluti inter se, pugnarunt, & quidem draco, cùm ligatam detineret aquilam, videns id rusticus, soluta draconis spira, liberam dimisit aquilam, quare iratus draco venenum ammisca in seruantis potum; hausturo

καὶ τελευτῶν ὁ αρσενικός, Απειρος, εἶη, οὐ
ἐν ἀγροῖς πεφύκη μετεύκτη, τῆς ἐν αἴσῃ
σχευθῆς.

Οὐτας αἱ μετεγκατάθμοι, τῷ πλευράπαρ
εἰσὶν εἰρετῶποι.

κτ'. Μέδως ὁ τὸν μελισσῶν ὑπὸ ποιμένος, πε-
ραινάντος ποιηροῖς μὴ πέθεις κέρδους.

ΕΝ κοιλῇ δρῦι, μέλι κατειργάζοντε μέ-
λινται· πειρίνι δὲ θεοὶ αὐτοῖς ἐργαζό-
μέναις πέλε πυχόν, αὐθεντέας πεσεηρῆ ποτὲ με-
λινος· αἵ τοι ἀλλ' ὁ λιβανὸς πεζεῖταιθμον
αὐτὸν ὀθωμα ποιεις κατετοις. καὶ τελευτῶν ὁ
πιεινός, Απειρος, εἴη μεθύρος μέλιτος,
εἰ δὲ μήματαις πέλειχεν.

Ταῦτα καλὰ κέρδη, πᾶς διώκοισι μίθωσις.

κτ'. Μόχις ὁ τὸ δεῖπνον ὑπὸ δράκοντας
επέδαιναι αρχαῖαι χρέεις.

ΔΡάκων καὶ δεῖπνος συμπλακέμενος αὐτοῖς
τοῖς ἐμάχοστοι καὶ ὁ μέρη δράκων, εἶχε
τὸν αὐτὸν συμπλακών. γεωργὸς δὲ ιδὼς, λύ-
οντας τινὰ πλοκὰν τῆς δράκοντος, αὐτούμον
ἀφῆκε τὸν δεῖπνον. χαλεπήνας δὲ ὅπλη πούπις ὁ
δράκων, ἥσταφῆκε τῷ τῷ σώσαντος πόμπη.

150 ΛΦΘΟΝΙΟΥ ΜΥΘΟΙ.

πάντα τὸν γεωργοῦ πεδὸς αἴσιαν μέλορπες, εἰ-
δεῖς καταπλακὲς, τὴν τὸν γεωργοῦ χλεύην μέλα-
ρεῖται τὸν κύλικα.

Τοιούτοις φίμοισι χάστης,

αθ'. Μέδεας ὁ τὸν κόρεαν καὶ τὸν διόπειρος,

τοῦ θεοῦ αἰπειώσα μὴ πήσειται.

Tαῦτα κόρεικα τὸ θέρευτα πυρὸς λίθον, οὐαίητον ιδεῖσσε σέληγό-
πηξ, αἰπατηθειέτε τὸν κόρεαν πίσσωνα,
λέγουσσα, μητερότητη μήριον οὐ κόρεαξ μετειώσεται
σφαματος. Κροιδὸν δὲ φέρεται, τῇ τῷ οὐρανῷ
πύριμον ταχεύχουσσαν μὲν φωνὴ παρῆν, άτα-
στο εἶχε τὸν τορίθιαν δρόχων. Στότα δὲ εἶπεν
αερὶς αἰπάτην, ὃ εἶ Ταχαχθεῖς, πότε πυρὸν οὐκ-
εῖσθεν, αἴσχρατε μένετε, φωνῆς οὐπίδηξην δὲ
ἀραιρεστού ποιεῖν τὸ θυεφάνιατος. οὐδὲ λαβεῖσσαν
φωνὴν μὲν, αἴσχρατε, εἶπεν, απεγένετο δὲ τοιούτης
θηταέλοιπτες.

Εγχροῖς πειθεργῶν, οὐδοτίσην δὲ βλαβίσω.
α'. Μέδεας οὐ τὴς συός, ἐκάστῳ διδοὺς τὰ
οἰκεῖα μαζεῖται.

Eπίσηρος τὸν κόρεμον ποτε, ταῖσα, καὶ
πεφέατο; οὗτος δὲ, παῖτα πῆγμα εἰς

ΑΡΙΤΗΟΝ. ΦΑΒΥΛ. 151
verò, quod ignoraret, rustico, aduolans
aliqua, ex manibus rustici calicem de-
cussit.

*Eos qui bene alicui faciunt, manens
gratia.*

29. Fabula Corui & Vulpeculae, monens
ne fraudulentis credatur.

Corvus prædam habebat caseum, & in
altum deferens residuebat, quod videns
vulpecula, fraude coram circumuenie.
Quam pulchro, inquit, corvus & decoro
corpore est: colore verò inter aues pra-
stantissimo: quod si vox adesset, omnia
inter aues tenetes principatum. Ea verò
ut falleret locuta est, at ille persuasus, ab
iecto caseo, clamorem quam maximum e-
didit, ita ut dum ostendit vocem, amitte-
ret caseum. Tum hæc præripiens, Vocem
quidem, inquit, corue, habes, sed mentem
non habes.

*In Gre-
co ma-
lim in
terris
persona,
ut vo-
cans.*

30. Fabula Suis, singulos sua scire vo-
lens.

*Ἄροις
Ὥφει
ἢ οὐα-
τούσι.*

Ex agro quidā reportabat suem, capram
& ovis, uno verò onines tres vebebantur

asino ad urbem. & reliqua quidem duo animalia filebant: sola vero sus ingenti clamore vectori suo obstrepebat, cui ille, *quid igitur inquit*, non tacitam prætermittis hanc vecturam, quemadmodum cetera? Quoniam lactis quidem causâ capra, lanæ vero gratiâ ouis abducitur; ego autem, refudit sus, ut master.

Quisque propriam agnoscit forem.

31. Fabula Graculi, vitandam docens esse fraudem.

PVLCHRITUDINIS erat certamen. & ad Iouem, ut disceptaretur hæc controvèrsia, omnes iuerunt volucres: ac Mercurio quidem pronunciante, fluiosque & lacus omnes petiere, deformiblisque penitus abiectis, elegantiores nitidabant. At cum à natura decori nihil haberet graculus, quæ reliquis exciderant, inde se ille exornauit. Sola tamen noctua, cum nosset, id quod faum erat à graculo auferebat, ac ut reliquæ idem facerent, persuasit. His autem ab omnibus ita exutus graculus, nudus omnino venit ad iudicium Iouis.

Res asperitia, pudori tandem est habentibus.

αῖνο. ἢ τὰ μὲν ἀνακαθίστηκεν· λόγῳ δὲ καὶ
μετέβη βοῦς παρίων ἀχλας τὸν αὔγειτα. Καὶ σύν
ταῦται αὐτοῖς· πάντας, ἐφι, κομιδίαις καυχού-
σαν τοῖς ἄλλοις τὸ παῖδες· ὅπερ γάλακτος μὲν
ἔτεκεν αὕτη· ἔστιν δὲ χαρεῖ, αὔγεται περβάτη,
τούτῳ δὲ σφραγίς, περιστεῖται καὶ τοῦ.

Οἴδε τοις ταῦτα φαστοις ἔκρασος τινὰς οἶδεν.

λα'. Μέλετος ὁ τῷ κολοσσῷ, τοῦτον μὲν
πλεονεξίας μοσῆν.

KΑΜΕΙΣ οὐδὲν ἀγαπᾷ· Καὶ τοῦτο Δίκαιον-
σύδημοι πάντες αἰσθέραις ἴσθοταν, Ερμοῦ δὲ
κυεῖσαν δεῖξον παταρεῖς τοῦ Κίμωνος ἀπαν-
τικαπλάνιβασσον, τούτῳ φαῦλας οὖν πίπερον
ἀποθήμαστις· τὰ δὲ κρέατα φαμβρωσούτες
κολοσσὸς δὲ οὐδὲν διαπρεπές ἔχειν οὐδὲ τὸ φύσεως,
οὐδὲν ἄλλων οὐδέποτε, Τοῦτα σκεπτον σωματικά
κόσμοι· γλαυκὸν δὲ μέτρον θητονεῖσα. τὸ δὲ αὐτὸς
αφηρεῖτο τὸν κολοσσόν· ἢ τὰ ἄλλα περιπτήσει-
ταιθερ. αφαγρεῖταις δὲ τὰ τοῦρα παῖτων οὐ κα-
λοίσονται, γυμνῶς εἰς τὸν Δίὸς κρίσιν.

Νόμος εἰπιστάκτος, αἰσχυνόντων ἔχοντα.

λβ'. Μόριος ὁ τὸν τοξίπου, λέγων πλείστα τῶν
βητεύειν τὸν οἰκεῖον τῷ σφράγει.

Tοξότης αὔτης καπνοχάζειν. καὶ βέλος
αἴφεις, εἶναι τὸν αὔτον. βητεύειν τὸν
αὔτον, καὶ τὸ βέλος ιδῶν ἐπιτερωμένον τοῖς οἰ-
κείοις πλευροῖς, εἴφη, τὸ παρ' αὐτῷ τοῖς παλαιοῖς
πορευεμάσται οἰκεῖον βητεύειν.

λγ'. Μόριος ὁ τὸν αλιέως καὶ τὸν αὐλητήν, φέρει-
ναι τὸ πηγάδι τεφεροφόρως χρήσειν.

Aντρά αλιεὺς ὄμοδος καὶ αὐλητής βητεύ-
μενος, τοῖς αὐλαιοῖς λαβάσαις τὰ μίκη πα-
τέντες τὰς θαλασσαῖς, καὶ τέχει λαβεῖν. οἷς δὲ
τοῖς αὐλαιοῖς ἀπόρρειτος θηρευτής, τουτοὺς αἴφεις, καὶ τὸ
δίκτυον τοῦτον τοὺς ξεωμένους εἴλεγεν αὐλαῖν τὸν
ἔθηρεσσαν.

Γέρεις αἱ τίγηαι τοῖς τεφεροφόροις πορεύμασ-
τείσαι.

λδ'. Μόριος λέοντος καὶ αὐλητήπου, φέρει-
ναι πλευροποιῶν αἴσαπτον, καὶ μή
μεγαλευχῆν.

Eἰς δέντρον αὐλητοῖς αὐτὸς τε καὶ λέων πορε-
ύειντος. τούτῳ οὐδὲ μὴ τὸ τοῦ αὐθρώπων
γένετοι αποφένειν γένος. ἐπειδὴ τοῖς λίθοισι τούτοισι

31. Fabula Sagittarij, plurimas à suis ipsius propriis insidias intentari ostendens.

Sagittarius in aquilam collimabat, & missa sagitta, confixit aquilam. cùmque conuersa ad sagittam aquila, eam quoque pennatam suis videret esse pennis. Multis, inquit, suæ proprietatæ facultates & res insidias & periculum creant.

33. Fabula Piscatoris, qui piscator simul erat, & aulœdus: qua artibus suo quoque loco utendum esse docetur.

Vir piscator simul & aulœdus, acceptis tibiis & retibus, in mari nihil poterat capere. Sed cùm tibiis nihil proficeret, missis iis, ad rete deuenit: quo cùm utetur ea cepit, quæ non poterat cùm tibiis inflaret.

Vtilitatem adferunt artes, si tempore & loco convenienti exerceantur.

34. Fabula Leonis & Hominis, monens iustitiam esse amandam, fugiendam superbiam.

Contendebat cum leone vir: & vir quidem hominum genus; esse defendebat excellentius, ille vero primas] dabit

leonibus Digladiantibus ita illis de pri-
matu, fidem vir fecit ex imagine, in qua leo
sculptus erat ab homine detentus. Leo au-
tem: quod si apud nos etiam essent scul-
ptores, plures eisdem videres à leonibus
premi homines, quā leones ab hominibus.

*Qui infis iussè vititur, cum victoria non
frustrabitur.*

35. Fabula Canis, ad auaritiam fugien-
dam exhortans.

CVM carnem rapuisset canis, in ripa
cibat fortè fluminis, cùmque videret um-
bram in aquis maiorem duplo, quod qui-
dem habebat, reliquit; maius vero atten-
tans apprehendere, nec mediocris postea
frusti, nec maioris istius fructum cepit.

36. Fabula Quercus & Arundinis, monens
ne quis fidat robori, aut virtibus.

CVM queru lis erat arundini hæc e-
nim admirata suum robur, perinfo-
lenter iactat resistere se posse ventorum
furiis; imbecillitatis autem accusabat a-
rundinem, quasi nulli non vento esset
morigera; ac vento vehementius inspi-

τὸ πηλέος ἀρματωμένων δὲ τοῖς περιποτοῖς,
πάσιν οὐδὲν ὅδε εἰκόνος ἐλαύνεται, οὐδὲ λέων
εἰργαλυπτὸς ὁδεὶς αἴρεταις αἰλουρόμυρος. καὶ τοῦτος
εἰκόνος ὁ λέων, εἰ δὲ καὶ περὶ ήμερήσαις γαλο-
φοτες, πλειστοὶ αἱ εῖδος τακτούτων ὃν λεόν-
των αἰθρώπους, οὐδὲν αἰθρώπων λίστας.

Ο τοις ἴσοις μηδέποτε λεύκημος, οὐδὲν διορί-
στη τῆς γένεσι.

Δεῖ. Μέδος τῷ κυρίῳ, τοῦτον μὲν αἴπε-
τιδι φύγει.

KΡΕΑΣ αρπάσαι τὸν κυνάν, περὶ αὐτοὺς
θύμητο χθόνια περὶ ποταμοῦ, καὶ θεωρεῖν
τὴς σπιτῶν μητασίας τοῖς νόμοσι, οὐ μόνον εἶχεν,
αἴρηκε πειρατήμος δὲ λαβεῖν τὸ μεῖζον, σω-
βεσμάρτιον, μηδὲ τῷ μέτρῳ τῷ πλείστος.

Δεῖ. Μέδος τῆς θρυσσῆς ἐπὶ καλάμου, καὶ σε-
νέτη μὴ ισχυροῖς θερρεῖν.

EΙς εὖρη δρῦ κατίσπετο κάλαμος. οὐ μόνον
αὐτῶν τῆς ισχύος ἔθαυμαζε, καὶ
πορεῖς τῶν οὐδὲν αἴρειν αἴτεχνον οὐλαζονδύτην
μάχειν, τῆς δὲ ἀθενείας κατηπάτη τὸν καλά-
μον, εἴκεν αἴπας πιφυκότε τοῖς ποδίμασ. Σαύτη τε· καὶ πεντάσπετος θρύμου σφραρός

○ କ୍ଷେତ୍ରପାତ୍ର ପାଦିକାରୀ, ଶକ୍ତିଶାଖା ପାଦିକାରୀ

λέ. Μέδος τῆς αἰσθήσεως.

ΑΜΤΕΛΟΣ ἐκόμα βίστησιν αὐτοῖς ποτε
Ιεῦ τῆς καρποῖς δὲ τὸ βλαστημα. ράχης
δέ πε τοῦ οὐρανοῦ χειρός πλείους τὸ αὔτε πέλε παρέ-
βαται, τῷ μετελυματίσθετο περιστών τε τῆς βλαστήμα-
στη, οὐδὲ περιστών τὸ εἴρηνον πλήρης συντίθεται
δικε, σὺν αὐτῷ γένεται μητέρας οὐρανοῦ τοῖς δύ-
μασιν· ἵγε δὲ παρ' ἑμαυτῆς φένατείσω τὸ οἴκον,

ଆମ୍ବାର୍ ପିତା, ମୁଁ କାହିଁବୁଥିଲା

ମେଲିରେ ଏହା କାହାରୁଙ୍ଗିଲି ନୀତି ଦିଲାଯାଇଲା.

ΓΕωργῶ πονηρῷ φθόνοις εἴμαστε τὸ τῆς γέν-
τος αὐξανόμενοι λήιοι, καὶ διαφεύγει
τις ὄκεινος πόνος εἴπειτο. καὶ θεράπους δρώ-
τικα, περούτας δακτή, πεψίς τὸ τῆς γέντος
αρίστολήν τοι δέκατθ' ἵξαφεῖτο μὴ παρεί-
στα, βαλεμένος τῇ δαύμονος τῷ τῆς πίμφιτας
ἐγέρησεν λήιον.

பொன்னி பிரதேச, கல்லூரியில் தீவிர முடிவுகள் பல்லுகின்றன.

rante, hæc quidem radicis euilla recidit,
illa verò integra & in columnis, ut quæ flexa
vento cesserit, remansit.

37. Fabula vitis.

Vitis vnius onusta stabat, & iam flore-
bant propè fructus, cùm caper ecce
quidam iniuriosus, plurimum ambedit vi-
tem, & corrupit florem, ad quem tum illa,
Manet, inquit, te illatæ iniuriæ pena. Non
enim multo pòst tu sacrificaberis inter *In Gra-*
victimas, ego verò contra ad eam rem li- *co mact-*
babo de vino meo.

Qualis quis facit, etiam patietur.

*pol, vel
adver-
biū eff.
vel scri-
bendum
,*
macta.
In Gra-
co adda
epi or
to, vel
etiam
isperi
ding.

38. Fabula, agricolæ & Vulpis.

Agricola improbus cùm iniideret pro-
ximo scutaram legetis, quereretque
quo pacto corrumpere posset eius labores,
captam vulpem, alligata face, in vicini se-
getum dimisit. At illa, non qua missa erat
excurrens, volente sic Deo, eius, qui dimi-
sciat, combussit segarem.

*Asali vicini, primi vicinorum malum
sentiant.*

39. Fabula nutricis & lupi, ostendens
non spei iumentum esse, ante
cuentum.

*mSiw
logo*

mSp.

E VIOL REPER LIBAL.

du

tu

<p

λθ'. Μόνος τη θέρειαν καὶ τὸ λύκου, καὶ ποτίσαι
μὴ ἐπίστη μήδειαν τοῦ στενάσιας.

ΤΗΣΙΛ οὐλήπτει οἰκεῖαν παρδίον, ὡς ἢ
ἐποχλαύμανεν ἄντε πάντα, οὐ τελεῖ λύκῳ
καὶ ποτίσει τοῦ, εἰ μὴ πάντα τοῦ λύκος δὲ πει καὶ ποτίσει
τοῦ, εἴ μητε τοῦ λόγου τοῦ οὐκέτινα τοῦτο τοῦτο. Καὶ
τὸ μὲν παρδίον ἐδεῖδώλεια παῖς ὑπάρχει, καὶ δὲ δὲ
λύκος αὐτοχόρης θήσεις, τῆς παρουσίας, καὶ τῆς
αἰτιαγόθεος ἐλπίζοιδης γῆμόντων.

Διπροτέλης μὴ τοῦτο γενέσθαι τὸ ξενόποτον.

μ'. Μόνος ἡ τῆς κόρης, παραγνήτης φύση
μὴ πιθαρχήτης.

ΕΩΣΤΑΣ τὸν κόκκον ἡ κόρη τοῦ εἶλου τῷ
χειριστοῦ, οἰνοθέος ἡ θεῖα ποιοῦσαν οἵσις αἰτο-
λούσιτο, τοις βαριστές ὀκλιπώτ, οὐδεις εὔρεσθαι
λίμπαις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέπειται, καὶ τὸ μὲν σε-
μα φαεθραίσιον ἔμενε, προεφῆς δὲ ὁ πορώς
διερθρίσειτο.

Φυτοὶ ἄλλοι τοῦτο μεταβολῆς οὐδείς.



ΑΙΣΩΠΟΥ
ΤΟΥ
ΛΟΓΟΓΟΙΟΥ
ΒΙΟΣ.



Ισωπος ἐλευθεροῦς, Λυ-
δός μὲν τῷ γένει, ἑδεν-
τικεν δὲ Αἴγαϊς Σι-
μάχῳ περὶ θητακι-
μώρων καροσία σφέδρα δὲ
μεγάλης γνόμην τοῖς
Θητεικοῖ φιλοθεαστοῖς διεράπει, τῆς μοισαῖς
Θητηθεούσις αὐτὸν τῇ γλώσσῃ, παικίοις τοῖς
Εμιλίασ σιτάτο μόδοις μάλιστα ἐν αὐτῷ θη-
τιδίοις περὶ βιωτικοῦ παρδείσεις καὶ γέων
ἀγωγέων. Καυθηποὺς δὲ καὶ ὀφεληματάτους
λόγους συνταξάμνος, περισσεύοντας εἰς τὸν
βίον περιστήξας ἀλόγως ζώειν κατατίθει. οὐ
αὖτις αὐτῷ σπελιαὶ ἔργασκε καὶ θητακιμώρων,



ÆSOPI FABVLATORIS. V I T A.

AESOPVS fabularum au- Reliqui-
tor, Lydus natione, sciuit autores
Athenis demarcho cognos- phrygē
mento Carasie. Moribus facinor-
erat frugi, herique amans in Gra-
cetius. Cumque modulata co est
quædam ab eius lingua fueret facundia, Zephyr,
varijs maximè Græcos oblectauit fabulis: non illis quidem idoneis ad vitæ institutio- X,
nem, ac puerorum educationem: sed ad- male ut
monitoris & utilibus fabulis in vitam cō arbitri-
positis: eas protulit vñs ad eam rem bre- tror.
corū animantium colloquio: quo p̄tex tu
cū taxasset ad simulata improba hominū
opera, vitiāq; à singulis pro labitu cōmissa;

In Gra- & varios mores, in assabulationibus ex-
 co pro posuit Cūm vero ad instituendum eru-
 dientiumque à natura aptissimus factus
 esset, dignus habitus est, cuius differen-
 tiationes in libros digestæ, per bibliothecas legerentur. Vnde iis qui erudiua-
 tur, ac dicere volentibus, in amulatio-
 nibus & certaminibus, orationis verbo-
 gentur. Iūmque copia nascitur. Quotquot igia-
 bus ab- tur sententias & summas ex tragœdiis
 severbis collegerunt, iis eas proposuere in me-
 dium: non eopportere arbitrii suis se
 pro figmentis committere, sed poëtarum
 sententiis in testimonium adductis, ipso-
 rum dicta pro iis habere, quibus facili-
 lies acquiesceretur. Ideoque alij non-
 nulli in vitam pulcrè sentēque dicta in
 magnum numerum protulere apophthe-
 gmatā, opmati nos si illa memoriate-
 veremus, proantissimos ad dicendum fu-
 turos. Conati sunt etiam aliqui ex ser-
 monibus librisque collatas inter se in-
 vitramque partem contrarietates & senten-
 tias, tradere discipulis, vnde copiam in
 certamine loquendi habeant, & eo mo-
 do contradicentem refutare possint. Hunc
 vero modum inuenit Æsopus, utilem esse
 supponere videns seruis & libertis in conuentibus
 eius

τοις Θέους παραπομόνοις περιστάσεσ, οι
τοις θητικούς δίκαιους. καὶ μὲν τὸν παθήσας
τομοτ ψυχὴν φύστως αρίστη, ιδεόμην βιβλιο-
θήκης· ὅτερ, τοῖς πολιτευομένοις, Καὶ πᾶς λέ-
γει πεφαρμορίστοις, εἰς τὰς τοῦ τοις ἀγαθας
φιλοπρήμας, διπολεῖται λόγων αὐξεσται. οὐτει τέλος
αὐτὸν θέλει πραγμάτων ταῖς κερατίαις συναγα-
γόντες, εἰς τὸ μέτον αὐτοῖς περίκοστι, ἡγεμό-
νος οὐδὲν τοὺς τοῦ ιδίων αἴστωνται· εἰς ταῖς τοῦ
ποιηθῆκτος μολοκοίας μάρτυρες παρέξει, Καὶ τοῖς
Θέους αὐτῶν ἔκθειται πατέρων· οὐδέ τοπολέ-
λοι ποὺς Τείς τὸν βιον καλώς εἰρηθήσων συνε-
τίλλονται πλούτοις· ποφθερυμάτων, γο-
μίζοντες ήμας τοὺς πούτων θητικούμενοις
μεταλλακτεοικόταφεν ἐν τοῖς λόγοις· θητικο-
χρήσαστο μὲν τοὺς τοῦ τοῦ λόγων αὐτομπώ-
σεις, υπάρχας ὁμοίως περιστολας συνάπτο-
τες καθ' ἔκαστον τοῦτος πορθεσμῶν τοῖς παλε-
πιεμένοις· ὅπως ὅτε ὀκτώντοι πολλας ἔχονται
τοῦτο τοῦ σύγχρονος ἔγραψε· καὶ καποσχύτει οὐδέ τοῦ-
των διελεγεται ποὺς αἱ πλεύσεις. οὐπεισιν
Θεος διηρετοι Αἰσθαντες, ορμή γενητίμων οὐδεις
δούλοις. Καὶ εἰκονέρων ἐν τοῖς οικουμενείαις τῶν

οἵνις μάθων δίκλωσην, ποῖς τελέθει οὐρανόμετος. Φένδην τὴν λεπτήν τε καὶ λεύκην ἔχειαν, καὶ τὸ μέγαρον
στείνει τὸ διπλόνιον ἐπισταστόποτος μεταβολήν εἶναι τολμέαν ὁ φίλος λαμπτῆρα πολέμους, φυγαδεύων τούτῳ τοὺς αἰκονούστας. Σύεισκερδῷ γάρ
τοῦ πολεμούσας σπουδήν ἔχει τοῦτο τὸν τοιούτον
μέγαν γεωμετρούσας πεφεγμένας τούτον, οὐ τολμέας
κεχρημάτων τῶν αὐτῶν· ἀπολέπει δὲ τοῦτον κεφαλαίαν
κατέβαλλεν θέριτος ἐπὶ αὐτὸς τῆς σύγκρισις τούτης
εὐλέπτω μάλιστα λεγέταινα.

fabularum, iis quibus antè diximus me- *inter-*
dus, expositionem. Nam & illis quæ mi- *pretor,* è
rabiliter prætexebat, & fingebat de leoni- *Priſia-*
bes, & lupis, & cervis, aliisque animanti- *no in Præ-*
bus ob oculos positis, demulcere solitus *exercit.*
est auditores. Similes enim reperimus in *In Gra-*
poëmatum sententiis positas & usurpa- *co logo*
tas dissertationes: cùm capitibus oppo- *καὶ γέ,*
suerint ad veritatem videndam, ea quæ *τῶι ἡρῷ.*
singulis fabulis continentur.

IN APHTHONII
PROGYMNASMATA
Scholia.

*A Societatis Iesu Reverendo Pa-
tre huic Editioni nunc pri-
mum addita.*

P. 10. ἀν' οὐαὶ τοῖς παῦδεσ] Non-nihil desiderari videtur. forte ita leg. ἀν' οὐαὶ τοῖς παῦδεσ ὡς εἰποθ-
φυεται.

P. 13. ver. παρ'. Καὶ τὸ δηλιπτὸν αὐτὸν] Non deest vulgatae lectioni sua quædam sententia. Sed ea nisi fallor aliquanto minus apta. Con-
ciciebam αὐτὸν : hoc est, inhu-
manissimum. Ut &c Scholas adire

formidolosum dicat esse pueris, &
ab iisdem abesse, venia omni careat.
Seuerè enim aduersus infrequentes
animaduertitur.

P. 13. ver. *μαρτ.* οἰκεῖα δὲ τὸ ραπτι-
ματικόν] Minus recte Latinus
interprete: *Recte facta tanquam iis*
propria innataque iudicant. Lon-
gè ab vera loci sententia hæc abhor-
tent. Nā nihil aliud voluit, nisi, præ-
ceptores quæ à pueris egregiè fiant
ut si quid ab illis fœliciter scriptum
fuerit, sibi ac disciplinæ suæ tribueat.

Ver. *δούλοις*, *προσελκυόμενοι*.]
Nempè ad ludum, & Scholam. Ne-
que enim Latina sensum vilum ex-
primunt. *Quid si προσελκυόμενοι* legamus: ut sit, processum ip-
sum minime liberum, sed coactum
permittentes?

P. 14. ver. *ἀπίστοις*. Εἰ ποιεῖς αὐτὰ—
σσε] for. *δωρεάν* Respxit autem
ad historiam Deroithensis: cuius

zanta fuisse eloquentiae meditandæ contentio dicitur , vt in subterraneas se eellas abdens capit is alteram patrem abraderet. Hunc enim ornatum intelligit Aphthonius: quem Demosthenes in labores & dicendi contentionem insumpsit : cum plerique turpissimæ voluptatis , ac libidinis gratia , quo moliores ac formosiores videantur , genas depilare , ac barbam radere consueuerint. Nam de barba postrema hæc accipio. Possumus & simplicius de tempore & otio dictum illud exponere , quo alii ad voluptates abundantur.

P. 29. ver. μαῖς. οὐκοῦν ἀλεῖσθαι
μένειν] Corr. οὐκοῦν.

P. 34. ver. λαῖσθαι. πάγις γένεται καὶ
Malim πάγις γένεται. Sic enim ratiocinatur ; meritò formosissimam Daphnem amatorem meruisse Deum. Etenim quicquid in terris præcla-

rum est, hec à Diis originem traxit.
Est autem bonorum omnium forma
præstantissimum: iure igitur ad amo-
rem sui Deum pulchritudo prouo-
cauit. Iam illud $\delta\epsilon\pi\alpha\lambda\omega\sigma$; perinde
accipe, ac si esset, η , *quatenus, quo-*
niam. Solet enim pluralem huius
relatiui numerum Atticè loco sin-
gularis usurpare. vt $\delta\epsilon\pi\alpha\lambda\omega\sigma$, $\alpha\pi\theta\pi\alpha\lambda\omega\sigma$,
&c. Quare $\delta\epsilon\pi\alpha\lambda\omega\sigma$ hoc est *αινακός* non
αισφοεικός. Sic infrà pag. 61. $\alpha\pi\theta\pi\alpha\lambda\omega\sigma$
τιοῦ θεᾶς Δρεινού περιπτωτικόν. &c pag.
94. ver. παρει. $\delta\epsilon\pi\alpha\lambda\omega\sigma$ λατέτης, αὐξεν-
τικής.

P. 37. ver. αρι. $\omega\pi\delta\epsilon\pi\alpha\lambda\omega\sigma$ τίχους κτώ-
ματων] Verbum κτώμα vix est ut pas-
siuè sumatur. Quare κτώματοι re-
scribo.

Ver. τεττ. οὐ γλῶ, οὐ τὸ φύσις] indu-
cendæ voculæ sunt, οὐ γλῶ.

P. 54. ver. πάτι μα. ἐμέρι πθεῖς] Scri-
be αἰμορούς πθεῖς.

P. 77; ver. φρια. φύσις τῆς αριθμ.]

Vertendum erat. *Naturæ documenta virtutis adiungens.* Priamum enim intelligit, à quo exulta est *Hectoris indeoles.*

P. 81. ver. Eum. ἡ Αριστίδης ἐπειδὴ τῆς
οὐδὲν πατέρων] Scripsit Aristides Ora-
tionem pro Quatuor viris, hoc est,
Miltiadis, Themistoclis, Periclis,
& Cimonis defensionem aduersus
Platonis Gorgiam. Quam quidem
ut artificij omnis expertem, ita ve-
nustate quadam admirabili, ac le-
pore conditam censem esse Synesius
in Dione. Cuinam porro sit generi
orationis adscribenda, difficile vi-
sum est magistris statuere. Vide Ar-
gumentum Orationis illius.

Οὐδὲν οὐδὲν Μέταρχος ἔχει] Vi-
detur fabulæ seu Dramatis nomen
esse.

P. 85. ver. οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν
] Latina veteri ac sanam sen-
tentiam non excitant. Puto sic ex-

plicanda illa esse: Quod Niobæ he-
nificentissimum & splendidissi-
mum erat, proliis fœcunditas, ac nu-
merositas, id illi ad luctum difficile
& impeditū accidit: nimirum quod
nesciat quos primūm lugere debeat,
& à cuius sexus deploranda calamiti-
tate ducat initium.

P. 90. ver. 78 &c. & 90.] Vide-
tur idem esse ac pedibus propriis, vt
vulgò itinere pedestri ambulant.
Nam ad aliud genus. quod est *ως*
αγριξις, ανθεσματη.

P. 96. ver. penult. *παραγόντες γέλω-*
νται.] Interpres: admirationis effe-
ctum est magnitudine. Melius, vt
opinor, *παραγόντες* legeris, hoc sensu,
si quid omissum est, illud ipsum mi-
raculi eratacessio.

IN APHTHONII

PROGYMNASMATA

*Note ex Comment. HADAMA-
RII. In CHRIA. III.*

Progymnasmate.

 Vnitio) Apud Aph-
thonium habetur κω-
νάσις. Sunt autem tres
puniendi causæ , Vna
est quæ πονησία vel αἰσχύνη vel
κόλασις dicitur , id est , animad-
uersio , cùm pœna adhibetur ca-
stigandiatque emendandi gratia , ut
is qui fortuito deliquit , attentior
fiat correctus : Altera ἡμοεία , cùm
dignitas auctoritásque eius in quem

est peccatum , tuenda est , ne prætermissa pœna contemptum pariet . Tertia vindicandi ratio , ἀνδρεγμα , cùm punitio propter exemplum necessaria , vt reliqua metu cognitæ pœnæ deterreantur à peccando . Hæc Gellius lib . vi . c . xiv .

Hesiodus] Hesiodi locus extans i . Theog . hic est : Τῆς οὐδὲ πεποίησται οὐδὲ ποιήσεται ἡγεῖται Αἰδάνων , μακρὸς δὲ τὴν ὅρθιος εἶμος οὐδὲ αὔτιος . Καὶ τειχός τῷ φέρεται , εἴπερ δι τοῖς ἄλλοις ἱκανοί , Πρίδιον οὐδὲ πάντα πάλι , χαλεπού μηδέσσα .

In Sententia 1111.

Turpe quiete] Locus habetur Illiad . 8 .

Οὐ γένεται μένειν δύσκολον βουληθόποιον αὖτε .

Haud dignum duce id est noctem dormire per omnem .

Pecuniis opus est) Locus ex 1 . Demo-
sthenis Olynthiaca , quæ in Prouer-
bio , pecuniae obediunt omnia , sic ver-

et Chiliaestes: Breuiter, opus est pe-
cuniis, neque circa has quidquam
eorum quæ facienda sunt, confici
potest.

Optimum id augurium] εἰς οὐρανὸν
ἀπίστος αἷμα τεθεὶς τοῖς πάγησι. Sumptus
est ex Homeri Iliad. xii. ubi Hector
auguria reliqua negligens loqui-
tur.

Multos esse malum] Ulysses Iliad.
2. loquitur ad Thersiten.

Οὐκ ἀγαθὸς πλευρογερίν , εἰς καιέστες
ἴσω.

Multos imperitare malum est, rex
vnicus esto.

Sic in Prou. Imperatorum multitu-
do Cariam perdidit.

Expers malorum] Aphthonius
ἀνυπεβισ, habet: Vitam, inquit, sine
misericordia nulli licet inuenire: quod re-
Etē Hesiodus:

Ἄντε μαρτυρεῖ πίλη ἵμερος , ἀμιτ-
φύλη.

Ipsa

*Ipsa dies quandoque parens,
quandoque nouerca est.*

*Infirmus nihil] versus Homeri-
cus est,*

*Oidērā xudrōnper γῆν τεῖχος αἴρεσ-
τοις.*

*Nihil homine enutrit tellus in-
firmitas alma.*

Sic in Adagio, *Homo bulla est. Cata-
næus, Debilius nil terra facit mor-
talibus ipsis. Glaucus Iliad. vi. verè
loquitur in hanc sententiam Tale
genus hominum, quale est foliorum.*

Indignum Theognidi] Nomine
est poëta Græci, cuius, ut Teitul-
ianus ait, sepe meminit in legibus
Plato, & Etasmus in Pro. *Optimū
non nasci*, carmen hoc eius citat.

Arnæus] Homerus Odysseæ xii.
Loquitur in hanc sententiam Pro-
diit pauper publicus qui per urbem
Ichacam mendicabat. vide proverb.
Iro pauperior. Ouidius i libri. Quo-

*Iserat nec non fortuna binominis
Iri.*

Paupertas sensit mala] Vlysses mendicus visus multa patiebatur: contumelias affectus à Melanthio; qui calce quoque eum percussit.

In Destructione. waerbi.

Apollinem] Hic Musarum princeps & dux est: vnde *αρχη μουσών* appellant, auctore Macrobi lib. i de Somnio Scip cap. 3. Idem i. Saturn. cap. 17. vocatum ait *πάτερ τῶν μούσων αἰγάλεως*, id est à iactu radiorum. Eundem Phœbum, *πάτερ φοῖβος*, quod vi feratur.

Daphné.] Hanc Aphthonius ait filia esse Ladonis, qui fluvius latus circum septus est in Arcadia. Ouidius autem i. Metam. tradit filiam Penei. Est autem Peneus Thessalici fluvius inter Oissam & Olympum decurrentis, apud quem est locus

amœnissimus, qui Tempe dicitur.
Vnde Virg ait 4. Georg fugiens Pe-
neia Tempe. Ouid. i. Mei Est ne-
mus Aemoniae, prærupta quod un-
dique claudit Sylva, vocant Tem-
pe, per quæ Peneius, &c.

Viri in mulieribus præstant ! ἀστ-
χεῖσθαι, superant viri, vincunt fœmi-
nas. Etenim fœminæ debiliores sunt
maribus, quia frigidioris naturæ: ut
de Animalibus ait Aristoteles.

In Confirmatione.

Confirmanda verò sunt quæ na-
que proorsus] Hunc locum ita nos
restituendum putamus: Confirman-
da verò sunt, non quæ proorsus ma-
nifesta sunt, vel quæ omnino fidem,
ut fieri possint, non habent: sed quæ,
&c Quod ex Quintil. intelligere li-
cet lib. iii. cap. 6.

Quisquis vituperat In Aphthonie

M y

habetur : πιστῆς αὐτοῦ, αὐτῆς αὐτοῦ
πᾶς δοκίμας μεθοργεῖ. unde locum hunc
sic alii vertunt : quisquis vatibus
contradicit, ipsis Musis videtur con-
tradicere.

Cur hoc apud Deos ? Græcismus
est τοις τῷ θεῷ, τοῖς τῷ Διός. hoc est,
per Deos, per Iouem.

Multæ mutationes.] Nota, Aph-
thonium , iuxta suas præceptiones,
non ea confirmare quæ omnino fi-
dem, ut fieri possint, non habent. Et
Quinctil. lib. iii. cap. 6. Illud fre-
quens est , inquit, vera quæ minus
confidimus , omittamus.

Locus communis.

Deuterologia] Rod. Agricola, Se-
cundam orationem reddidit : quoniam
locus communis post accusatorum
argumentationes, quibus primit no-
xi manifestatur , & conuicti, sup-

pliciis digni relinquentur, solet trāctari. Vnde Quinctil. aut ex mediis iudicis esse, lib. 2. cap. Et Priscianus ita definit,

Leges nullę Tyranni periphrasis est in quem præsens hic locus communis est institutus. Verum Tyrannus olim dicebatur, fortis & bonus dominus: plenam in subditos potestate habens. Vnde Virg. in VII. Aeneam suum quem pius semper esse voluit, Tyrannum sic vocat.
*Brutus
Ciceroni epist.
te 13.
rannis*

*Pars mihi pacis erit dextram te-
tigisse tyranni.*

Videmini Aphthonius, οὐαῖς δὲ μοι μᾶλλον περὶ τῆς παροπόντος ἀγρού τὸν τετράποδον τελεῖ τὸν εἰ ταῖς τῇ περιφέρειας λογισθεῖται γάμας. Longè, inquit, diligentius & exactius mea sententia iudicarentis in te præsenti, si maiorum nostrorum iudicia ante oculos vestros ponere velletis.

Quarum respectu moueri. *Ἄριστος
M. iij*

ēmeritū, id est, suffragia ferre. Multo
iustius est inquit, pro legibus suffra-
gia ferre, eāisque defendere, quā ty-
tannorum liberos fauore prosequi.

In laudatione.

- Hicini- Olea] quæ laudari poterit ab in-
us que- uentrice Minerua, & quòd signum
dam omissa fuerit pacis. Vnde Virg. in VIII.
in ver- --- ad mœnia regis.
fione Fre iubet ramis velatos Palladis
Rod. omnes.
Agric- Dispositio laudis Tetraستicho com-
le, prehensa
x̄ i m̄ Dis Principium sequitur, genus, vt
v̄ ȳ i ȳ gens, natio, patres:
n̄ ap̄ d̄ Vitam i cans studijs, legibus at-
que bonis.
Res gestas, animas, corpus, fortu-
na ministrant:
Comparat in maius, votaque finis
habet.
Iudicium. } Huius meminit Thu-
cydides lib. IV. cap. 5. Aphthonius

hahet : δὲν λακεδαιμονῖτες ἦν αὐτοῖς
πρόστιμος, id est, Lacedæmoniorum
sententia iniusta scitur.

Palamedem] Hic Nauplij regis
Euboæ filius erit. Vnde Naupliades
dictus. Ouid. in Ibin.

*Naupliadæque modo filio pro cri-
mine pœnas*

*Morte luas, nec te non metuissé
iunet.*

Deorum filius habitus , quod inge-
nio diuino præditus ordinem aciebat,
& aliquot litterarum figuratas inue-
nerit vnde Plin.lib 7.cap.56. Phi-
lostratum lib. 1 v.

Actus Sapientiae] Ad molem im-
manis equi retinxerat. Virg. in 2. ¶

*Instar montis equum diuina Pal-
ladis arte*

*Aedificant, sectaque intexunt
abiete costas.*

Et vnius consilium] Aphthonius
sic habet. Καὶ Πέρων οὐλα διέλυσε Διάδα-
M. iiii

πατέριον οὐκεπόστη τουλάμαν. Rodephus Agricola pro προσώπῳ, videtur legisse Κύρον. Fuit quidem sapientissimus Persarum rex Cyrus, qui dācere solitus neminem debere principatum suscipere, nisi melior his, in quos acciperet.

In vita et operatione.

Philippus] qui Alexandri pater erat, autum habuit eiusdem nominis, hominem ignobilem. Sed in Græco Φίλιππος est, hoc est proauus. Ex Iustino igitur Philippi genealogiam ita colliges. Coranus in Ænathia urbem Edissam oppidanis non sentientibus per umbres &c nebulas caprарum greges secutus occupauit. Corano successit Perdicca: huic Ægeus, qui successorem filium reliquit Philippum, huius proauum.

Apud Thebanos obses Obsides

ob fidem seruandam dabantur, ob-
fidionis tempore. Thebis autem ob-
ses fuit Philippus Orosius lib. 3.
cap. 12. Iustinus lib. 6 Philippus, in-
quit, obses triennio Thebis habitus,
Epaminondæ & Pelopidarum vir-
tutibus eruditus. Aphthonius ait
~~ad Aetolianum~~ id est, apud
Athenienses obses fuit, ut intelligas
a patre Atheniensibus obfidem da-
tum.

Mox. Extra Pagasas] Petr. Mo-
sellanus ita reddidit hunc locum: Vi-
ctorias cumulare ad properans non
quieuit, donec ferè Pagasæ Ma-
gnessaque, imo Thessalicae ciuitates
omnes barbaricæ seruitutis iugum
acciperent: & generis ipsius veluti
notam portare sustinerent. Pagasam
autem Plinius lib. iv. cap. 8. oppi-
dum Thessalicae tradit: nigrinum etus.
Mela lib. 2. cap. 3.

In comparatione.

Phthia] -Φθία οὐδὲ τὸ Ελασσόνης μεγάλην πόλιν οὔτε, hoc est, vnde Helladis cognomentum prouenit. Est autem Phthia Thessaliae oppidum, & regio, Achillis patria illustris. Vide apud Ouidium in Epistolis,

*Non ego sum Phthia, magnisque
oriunda Mycenis.*

Propugnaculum] προσκόπος accipiatur pro iure, defensore, propugnatore. Alias dicitur scopulus vel eminens in mari saxum.

In Aethopæia.

Menander fecit argumentum] vide Gellium lib. 17. cap. 4. Menander ut habuit *φάνα*. ita ἔλιξσος, in quo res erat, nulla autem vera sed ficta persona. Io. Catanaeus, *reprehensionem* vertit. Aphthonius ait, ἔλιξσος

χειροποίησαν, τὸ μὲν ἐπὶ τὴν πόλιν,
hoc est, Redargutio res quidem
non autem persona, ut si quis illum
introducat loquenterim, carpenterim
que faciat hominum mores aut vi-
tia. Agricola reddidit *Argumentum*.
quod ut ait aucto ad Hereniū,
& Quintilianus lib. i. cap. 4. initio, est res
facta, quæ tamen fieri possit, ut ar-
gumenta Comœdiarum.

Amicus occisus] In Aphthonio
habetur οὐδὲν πάθος, οὐδὲν βουλή, πάθος δέ, φίλος
μούρος. Quintilianus lib. vi. cap. iii.
πάθος, inquit, atque οὐδὲν ex eadem
natura sunt. ita ut illud maius sit,
hoc minus: ut Amor πάθος, Charita-
tas πάθος. Πάθος concitat, οὐδὲν soler-
mitigate.

Exemplum de multis.

Quænam dixit Cornelia cū audis-
set vicitum à Cæsar Pompeium, vide
Plutarc. in vita Pompeij. Itēmque

Cleopatra ad Antonij sepulcrum
vide Plutare. in vita Antonij.

In Descriptione.

Oratio expositiva] Sic reddidit Catanæus. Aphthonius enim vocat λόγος οὐρανοπότερος, à οὐρανού, quod estenarro, vel expono : unde οὐρανος.

Latus erat humeris] Odyss 19.
Hom. Qui γυρίς ὠμον, μέγας χειρ, εἰλοκάρπως : rotundus humeris, nigricolor & crispus crine. Aphthonius habet γυρίς ἔτις ὠμον, μέγας χειρ, &c.

Figura tenui] De generibus dicendi Cicero in Bruto De perfecto oratore, &c 4 ad Herennium. Alij figuræ, alij formas, Gellius χαρακτ-
eræ appellat, Aphthonius χαρακτ-
eræ

Persei] Sunt qui intelligant de Perseo, Philippi filio, de quo Livius

lib. i. belli Macedonici. Alij de Perse, qui Andromedam liberauit saxo alligatam, de quo eleganter Manilius lib. Astronomicon. Cuius hinc gesta Persei vocat hic *άληματα*, vide apud Ouidium 4. Metam orph. & Proverb. Erasmi. Gorgonem Perseus aggreditur. quod dicitur de egregio facinore. Propertius lib. 2. Eleg.

Andromede monstris fuerat deuota marinis:

Hæc eadem Persei nobilis uxor erat.

F I N I S.